

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΙΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1885.

Ἔργα τοῦ Συλλόγου

Πάρις, Ὁδὸς Τραπεζῶν, ἀριθ. 18.

Πολύτομος διὰ τὰ ἑξωτερικόν
Lorenz und Keil, Librairie internationale,
Πάρις, Μεγάλη Ὁδὸς, ἀριθ. 157.

ΤΥΠΟΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ,

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

Ο
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΙΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1885.

Ἐξῆς τοῦ Συλλόγου.

Πάρις, Ὁδὸς Τοπτοιλάρ, ἀριθ. 18.

Πράκτορες διὰ τὸ ἑξωτερικόν

Lorentz und Keil, Librairie internationale.

Πάρις, Μαρτίη Ὁδὸς, ἀριθ. 457.

ΤΥΠΟΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

Наукова бібліотека
Одеського національного
університету
імені І. Мечникова

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΛΛ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΗΤΟΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

ΚΑΤΑΓΓΙΣΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ

ΚΑΤ' ΕΝΤΟΛΗΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΥΠΟ

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1885.

Ἔξρα τοῦ Συλλόγου.

Πέραν, Ὁδὸς Τοπκισιλάρ, ἀριθ. 18.

Πράκτορες διὰ τὸ ἑξωτερικόν·
Lorentz und Keil Librairie internationale
Πέραν, Μεγάλη Ὁδὸς, ἀριθ. 457.

ΤΥΠΟΙΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

21. «Επεινος τῶν ἀπαντησάντων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ περὶ εὐταξίας τῆς ἐν ταῖς δοξολογίαις» καὶ εἰς τὸ εἶδον τὸν Κύριον ἐπιθρόνου (sic) δόξης καὶ ἐπαινεμένου. 'Αρχ. «Πολὴν ὄρω τὴν σπουδαίαν», φ. 362^ο.

22. «Οὐμία εἰς τὸ αὐτὸ ῥητὸν τοῦ προφητοῦ 'Ησαίου τὸ λέγον· καὶ ἐγένετο τοῦ ἐνικαυτοῦ» κτλ. 'Αρχ. «Χαίρω συντρέχοντες ὁμῶς», φ. 374^ο.

23. «Εἰς τὴν πρώτην (sic) τῶν Παραλειπομένων τῶν γενομένων δι' ὧσιν ἡ καρδίη Ὁξίου καὶ περὶ ταπεινότητός» καὶ ὅτι χρὴ μὴ θαρρεῖν τὸν ἐνέχοντα καὶ ὅτι οὐκ καλὸν ἡ ἀπόνοια». 'Αρχ. «Εὐδοκίᾳς ὁ Θεὸς», φ. 380^ο.

24. «Εἰς τὸ αὐτὸ ῥητὸν τοῦ προφητοῦ 'Ησαίου τὸ λέγον· ἐγένετο τοῦ ἐνικαυτοῦ κτλ. καὶ ἔπεινος τῆς πόλεως 'Αντιοχείας καὶ κατὰ τῶν κωλυόντων τὸν γάμον· ἐνθὺς ἀπαιδεῖται». 'Αρχ. «Λαμπρὸν ἦν τὴμερον», φ. 389^ο.

25. «Εἰς τὸ αὐτὸ ῥητὸν τοῦ προφητοῦ 'Ησαίου, εἶδον τὸν Κύριον· καὶ ἡ ἀπόδειξις εἰ δικαίως ἐλευθερώθη Ὁξίας ἀνάξιος θυμικῶς ὅπου οὐκ ἔχει βασιλευσὶν· ἄλλὰ μόνους κερύσει». 'Αρχ. «Φέρε τήμερον», φ. 399^ο.

26. «Οὐμία εἰς τὰ Σεραφίμ». 'Αρχ. «Μόλις ποτὲ», φ. 405^ο. 'Εν τῇ αὐτῇ τῆς οὐμίας ταύτης ἀναγινώσκονται τὰς: «Τέλος τῶν εἰς τὰ Σεραφίμ λόγων τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρ(υσοστόμου)».

27. Εἰς τὸ χῆρα καταλέγεσθ. (sic) μὴ ἔλαττοι ἐτῶν ἐξήκοτα γενοῦν καὶ περὶ παιδῶν ἀνατροφῆς καὶ περὶ ἐλεημοσύνης». 'Αρχ. «Εἰς καιρὸν ἡ τοῦ πνεύματος», φ. 412^ο. Τὸ τέλος ἑλλείπει.

Ἀρ. 9. 99.

Τῶχος βορεβόδιον εἰς 4^ο (0,34x0,255) τῆς 1B⁷ ἢ 1Γ⁷ ἐκπονησθέντος συγκείμενον ἐκ φύλλων 255. Τὸ καίμενον ἐν διατήλῳ. Περιχόμενα:

1. Βίος καὶ πολιτεία Συμῶν τοῦ Στυλίου

1. Migne, Patrol. τ. 56, σ. 97.— 2. Αὐτ. σ. 107.— 3. Αὐτ. σ. 112.— 4. Αὐτ. σ. 119.— 5. Αὐτ. σ. 129.— 6. Αὐτ. σ. 135.

7. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς δὴλωσις: «† Ἰστίον διὸ παρὸν (sic) οὗτος λόγος ἀναγινώσκεται (sic) κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς ὑπαπαντῆς».

8. Migne, τ. 54, σ. 324.

(Α. Π. Κεραμέως, Μανρογορδ. Βιβλιοθήκη).

τοῦ ἐν τῇ Μάνδρᾳ. 'Αρχ. «Συμεώνην τὸν πάτερ», φ. 3^ο.

2. Μαρτύριον τοῦ μεγαλ. Μάμαντος. 'Αρχ. «Μάμας ὁ μέγας», φ. 29^ο.

3. Μαρτ. Ἀνθίμου ἐπισκόπου Νικομηδείας. 'Αρχ. «Τὸς οὐκ οἶδε τὴν Νικομήδους», φ. 38^ο.

4. Μαρτ. Βαβύλα ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας⁴, φ. 45^ο.

5. «Διήγησις μερικὴ περὶ τοῦ γεναιμένου θαύματος παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἐν Χώναις». 'Αρχ. «Καὶ τὸ περὶ τῶν ἄλλων ἁγίων», φ. 51^ο.

6. Μαρτ. Εὐδοκίου, Ρωμύλου, Ζήνωνος καὶ Μακαρίου. 'Αρχ. «Τραίοντο τοῦ δυσσεβοῦς», φ. 58^ο.

7. Μαρτ. τοῦ μεγαλ. Σωζόντος. 'Αρχ. «Μαξιμiano τῆς Κιλικίας ἡγεμονεῦστος», φ. 65^ο.

8. Μαρτ. τοῦ μεγαλ. Σεβηριανοῦ. 'Αρχ. «Ακωνίου τοῦ δυσσεβοῦς», φ. 68^ο.

9. Μαρτ. Μηνωδώρας, Νυμφοδώρας καὶ Μητροδώρας. 'Αρχ. «Ὅτε γυναιξὶν οὐδὲ κόρασι», φ. 76^ο.

10. Βίος καὶ πολιτεία Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλῶνδεσσῇ τῆς Αἰγύπτου. 'Αρχ. «Ζήνων μὲν ἦδον», φ. 83^ο.

11. Μαρτ. τοῦ ἱερομ. Αὐτονομίου. 'Αρχ. «Τῆς ἰσῆς ἀσπίδος», φ. 97^ο.

12. «Πρᾶξις καὶ τελειώσις τοῦ ἀγίου Κορ-

1. Migne, Patrol. τ. 114, σ. 316. Παράφρασις ἐν Ἀλόγοις... Ἐρραβίμ (μικ. ἀρ. Ἱεροβίου Ἰβηρίτου). Ἐντίθηται, 1721, σ. 295.

2. Fabr. X, σ. 273. — Νικητὸς Συναξ. Α' σ. 6.— Παρὰ Migne (τ. 115, σ. 565) εὐρήσεται λατινικὴ τοῦ μαρτυρίου τούτου μετάφρασις εὐλημμένη ἐκ τῶν τοῦ Συρίου. Ἑλληνικὴν δὲ παράφρασιν ὑπὸ Ἱεροβίου Ἰβηρίτου ἔρα ἐν Ἀλόγοις... Ἐρραβίμ σ. 313.

3. Migne, τ. 115, σ. 172.— 4. Αὐτ. τ. 114 σ. 968.

5. Περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως ἔρα δεκα συνέλεξε καὶ συνειρολόγησεν ὁ Δαμασκηνὸς Στουδίτης ἐν τῷ «Θησαυρῷ» σ. 185—205. Τὸ παρὸν δὲ καίμενον ἔρα λατινιστὶ ἐνθα παραβέμπει ὁ Φαβρίκιος X, σ. 199.

6. Migne, τ. 115, σ. 617.— 7. Αὐτ. σ. 633.— 8. Αὐτ. σ. 640.— 9. Αὐτ. σ. 653.

— 10. Αὐτ. σ. 665. Ἦτε καὶ σημειώων Νικητὸς δῆμου ἐν Συναξ. Α', σ. 32—33.— 11. Migne, τ. 115, σ. 691.

νηλου τοῦ ἱκατοντάρχου. Ἀρχ. «Μετά τήν σωτήριον ἐπὶ τῆς»¹ φ. 101⁶.

13. Μαρτ. τοῦ μεγάλου. Νικήτα. Ἀρχ. «Νικήτα τοῦ ἀγίου»², φ. 110⁶.

14. Μαρτ. Εὐφράσιος τῆς πανουργίας. Ἀρχ. «Διοκλητιανὸς τὰ Ρωμαίων»³, φ. 114⁶.

15. Βίος ἀγ. Σοφίας καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Πιστιως, Ἐκπιδος καὶ Ἀγάπης. Ἀρχ. «Μετά τοῦ διαγγελλήσαν»⁴, φ. 124⁶.

16. Μαρτ. τοῦ μεγάλου. Εὐσταθίου καὶ Θεοπίστου τῆς γυναίκος αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τέκνων αὐτῶν Ἀγαπίου καὶ Θεοπίστου. Ἀρχ. «Τραϊανὸς τὰ Ρωμαίων»⁵, φ. 144⁶.

17. «ΑΣΤΕΡΙΟΥ ἱπποκόπου Ἀμακίας» εἰς τὸν ἅγιον τοῦ Χριστοῦ μαρτυρὰ Φωκῆαν. Ἀρχ. «Ἰερὸς μὲν καὶ θεωρεῖσθαι»⁶, φ. 167⁶.

18. Βίος καὶ μαρτ. Θέκλης. Ἀρχ. «Ἀρ-
τίστου μαρτύρου τῆς ἀληθείας»⁷, φ. 172⁶.

19. Βίος τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης, οὗ ἑλλείπει ἡ ἀρχὴ. φ. 185⁶.

20. Ἀνέμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην τὸν ἀγγελιστὴν. Ἀρχ. «Οἱ μὴ πολλοὶ τῶν ἀγγέλων»⁸, φ. 193⁶.

21. Μαρτ. τοῦ μεγάλου. Καλλιστράτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. «Τῆς τοῦ Χριστοῦ πάμνην»⁹, φ. 204⁶.

22. Βίος καὶ πολ. τῶν ὁμολογητῶν Χαρίτωνος. Ἀρχ. «Πολὺ τὸ διδασκαλίας»¹⁰, φ. 213⁶.

1. Migne, τ. 114, σ. 1284. — 2. Δδτ. τ. 415, σ. 704. — 3. Δδτ. σ. 713. — Παράφρ. Ἱεροσολύμων Ἱερπίτου ἐν «Λόγους Ἐρασμίου» σ. 320.

4. Λαμπρινὸς τῆς ἁγίας Εὐφράσιος βίον καὶ περὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς λευφάνου συνέθετο ὁ πατριάρχης Κωνσταντίνος Α' (Συγγρ. Ἐλάση, σ. 334).

5. Πατριάρχοντες δι Γρηγορίου Ε', ἐξελέθη τῇ 1808 ἀκολουθία εἰς τὴν ἀγ. Εὐφράσιαν μετὰ τῆς τῆς ἀγ. Θεοφανούς.

6. Ἀμρότεραι διὸ πάλιν ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι καὶ προληγομένης ἐπαυξηθείσαι ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1857) ὑπὸ Δανιὴλ ἱεροδίακ. τοῦ ἐκ Μεσζόβου). — 4. Migne, τ. 415, σ. 497.

5. Fabr. X, σ. 226. — Νικοδημοῦ Συναξ. Α', σ. 54-55. Παράφρ. Δαμασκηνοῦ ἐν Θησαυρῷ σ. 205-216.

6. Migne, τ. 410, σ. 300. — Fabr. X, σ. 314. — Νικοδ. Συναξ. Α', σ. 59. — 7. Migne, τ. 415, σ. 821. — Παράφρ. Ἀγαπίου ἐν Παρισίῳ σ. 59. — 8. Migne, τ. 416, σ. 684.

9. Ἀνέμνημα καὶ τὸ περὶ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἀξιόλογον ἄρθρον τοῦ Νικοδημοῦ (ἐν Συναξ. Α', σ. 66-76). — 9. Migne, τ. 415, σ. 881. — 10. Δδτ. σ. 90, 0.

23. Βίος καὶ πολ. τοῦ ὁσίου Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ. Ἀρχ. «Τοῖς ἐιλοδογηταῖς σε φησιν»¹, φ. 223⁶.

24. «Βίος καὶ πολιτεία καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καὶ τῶν ἁγίων παθеноμαχτῶν γυναικῶν Γαϊανῆς καὶ Ρωφίμης καὶ λοιπῶν σὺν παθόντων (sic) αὐτῶν. Ἀρχ. «Τῆς τῶν Περασῶν ἀρχῆς»², φ. 234⁶.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τοῦ ἐν τῇ παρόντι τεύχει πρώτου βίου ἡγροῦνται δύο φύλλα ἔχοντα ἐν τρισὶ σελίσιν πίνακα φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην: «[Π]ραξὶ οὐράμιοι τοῦ μν. (μηνός) σεπτεμβρίου. Λόγων δὲ σωρῶν, τοῦ σοφοῦ Ἀσροθέτου». Ἐκάστου δι περιεχομένου σημειοῦται ἐν τῇ πίνακι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τῆς ἱερτῆς τῶν ἁγίων ἡμερομηνία. Ἐν τέλει δι τοῦ πίνακος ἀναγιγνώσκονται τὰ σημείωμα τοῦδε: «Εἰς τὰς ὁκτώ καὶ εἰς τὰς ἰδ' τοῦ παρόντος μηνός, ἔχει τοὺς λόγους εἰς τὸ Πατριαρχικόν». Αἱ ἐπιγραφαὶ διὰ κινανδράως τὸ ὑπογεγραμμένον εἰς ἑλλείπει. Φύλλα δὲ τινὰ χαρτῶα συμπληροῦντα τὰ δι' ἐκπεσόντων βομβυκίνων φύλλων χάρματα ἐγγράφησαν κατὰ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα.

*Αρθ. 39.

Τεύχος μεμβρῶνικον εἰς 4^{ος} (0, 32×0,26) τῆς ΙΑ'—ΙΒ' ἑκτ. βλαβὴν μεγάλως ἐκ βριζίας καὶ ἔχον πολλὰ φύλλα κατεφραγμένα. Ἡ ἀρχὴ ἑλλείπει· ὁμοίως ἑλλείπουσιν φύλλα τινὰ καὶ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ τεύχους. Τὰ πρῶτα τρία φύλλα περιέχουσιν τὸ τέλος τοῦ β' πρὸς Ἰουδαίους λόγου **ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ** μετ' οὗ ἀπέχρυσαν οἱ λοιποὶ πρὸς Ἰουδαίους λόγους, καὶ περὶ ἀκαταλήπτου, ὡς καὶ ἑτεροὶ ἀποτελοῦντες τὸ σύνολον τῶν **Μαργαριτῶν**. Ὁ ἔσχατος δι λόγους ἐπιγράφεται· «Τοῦ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν δι' ἄβυσσα χαλεπωτέα καὶ δαίμονες». Τὸ καίμεν ἐν διατελίῃ.

Τὸ τεῦχος εἶσθε κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα εἰς Σωφίαν ἱεροδίακον, ὅστις καὶ ἐπίγραψεν ἀπὸν ὑποσάμενον αὐτὸ τὴν μὴν.

*Αρθ. 39.

Τεύχος βομβυκίνον εἰς 4^{ος} (0,295×0,20) τῆς ΙΙ' ἑκτ. συγμεινόμενον καὶ σ. 362.

1. Migne, τ. 415, σ. 920. — Παράφρ. Ἱεροσολύμων Ἱερπίτου ἐν «Λόγους Ἐρασμίου» σ. 320.

2. Migne, τ. 415, σ. 944. — Παράφρ. Ἀγαπίου ἐν Ν. Παράφρ. σ. 18.

1. **Ἐαλτήρεον Δαυὶδ** κατὰ καθίσματα ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ **Θι** φοβηθήσομαι ἀπὸ μαρτύρων **λαοῦ**, φ. 1^α.

2. **Ἐκάνων** παρακλητικὸς εἰς τὸν κύριον ἡμῶν **Ἰν Χν** ψαλλόμενος ἐπὶ συμφωνίᾳ καὶ ὁψι ἀνθρώπου φέρει διὰ ἀκροστιχίδα τήνδε: **Ἐάνων** οὐκ ἐστὶν προσδέχων **Θεοῦ λόγον**, φ. 249^α. — **Ἐ**πονται ἑτεροὶ κανόνες ἀδελφῶν.

Ἀριθ. 31.

Τύχος μεμβράνων εἰς φ (0, 33×0,23) τῆς **ΙΒ'** ἑκκονταετηρίδος.

Τριώριον

ἐπιγραφόμενον· **α' Ἀρχὴ** σὺν **Θω** ἡγῶ τοῦ τριώριον περιεχούσας **ἀκαλοῦθι**. Ἐκαστῆς δὲ ἡμέρας ἡ ἀκολουθία ἔχει καὶ μέρος μεμνησσομένη διὰ τῶν παλαιῶν σημάδιων. Ταῦτα ὡς ἄλλα εἰσι χερτῶα (γρ. **III** αἰῶνος). Μεμβράναι δὲ τινα πόλλα (γρ. **II'** αἰῶνος), εἰς ἡ ἐπτά, εἰσι περικυφίστα, ὧν ἡ πρώτη γρ. **φῆ II'—Θ'** νῖωνος· τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κείμενον (διστήλον) θεολογικόν· ἐν τῇ ὥκ δὲ ἐνός τῶν περικυφίστων τοῦτων πόλλων γέγραπται διὰ κινναβάρου· ἡ ἐπιγραφὴ, **II'** **ἰδὲ** **ἰδὲ** **π.ληγὴ** τῆς **χαλῆ** **ἡ**, ἥς τὸ πνευματοῦπον **ἔρα** ἐν πίνακι **Α'**, ἀριθ. 3.

Ἀριθ. 32.

Τύχος μεμβράνων εἰς 4^α (0,29×0,215) τῆς **I—IA'** ἑκκονταετηρίδος συγκείμενον ἐκ 231 φύλλων. Γράψιμον ὠραίων ἀνορθογραφίαι ἱκαναί. Ὁ ἀντιγραφεὺ ποιεῖται χρᾶν καὶ τῶν ἐν τῷ δ' (ἀριθ. 6) πίνακι πνευματῶν· τὸ κείμενον ἐν διστήλῳ. Περιεχόμενα:

1. **ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΙ** αὐλός· εἰς . . . ἀρχὴ τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σαουλ· καὶ περὶ ἀνεξικακίας· καὶ τοῦ δὲν φαιδῶσαι τῶν ἐχθρῶν». Ἀρχ. **«Ὁς** ἐν χρόνῳ τις καὶ σκληρῶν¹, φ. 1^α.

2. **«ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ἐπὶ μέγα ἀγαθὸν οὐ τὸ μετῆναι μόνον ἀρετῇ· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαίνειν ἀρετῇ· καὶ ἐπὶ μείζον ἔσθης τρόποιον φειδόμενος τοῦ Σαουλ ὁ Δαυὶδ ἡ ὅτε τὸν Γολιάθ κατήνεικε· καὶ ἐπὶ ἐαυτὸν μέλλον ἡ τὸν Σαουλ ὠρέλκω τοῦτο ποιήσας· καὶ εἰς τὴν ἀπολογία αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Σαουλ». Ἀρχ. **«Ἦμεις** μὲν ἐπὶ ἡρώτα², φ. 14^α.

3. **«ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** εἰς τὴν πίστιν τῆς Ἀννης

καὶ εἰς τὴν φιλοστοφίαν καὶ εἰς τὴν ἐπιείκειαν καὶ περὶ τῆς εἰς τοὺς ἐσέας τιμῆς· καὶ εἰς τὸ δὲν καὶ ἀρχομένου ἁρίστου καὶ λήγοντας εὐχισθῆναι». Ἀρχ. **«Ὀὐδὲν** ἀρὰ εἰρήνης³, φ. 30^α.

4. **«ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** πρὸς τοὺς ἡγουμένους τίνος ἔνεκεν οὐκαμῆσου (sic) γέγονεν ὁ διάβολος· καὶ ἐπὶ οὐδὲν ἡμᾶς βλάπτει ἡ τοῦτου πονηρία ἔαν προσέχωμεν· καὶ περὶ ματαιοῦσας». Ἀρχ. **«Ὁ** μὲν Ἰσαὰκ ἐπιθεήσας⁴, φ. 41^α.

5. **ΔΔΗΛΟΙ** διήγησις πατέρων περὶ τίνος ταξιδεύου. Ἀρχ. **«Ἐν** τοῖς χρόνῳ Νικήτα τοῦ πατρικίου· ἐν καρταγένη τῆς ἀφῆκης γέγονέν τι τοῦτο⁵, φ. 47^α.

6. **«ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ** λόγος ἱστορικός». Ἀρχ. **«Ἐγένετο** ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐὶ ταύτην ἐπισκοπὸς τις ἐκδιδῶς πάντων», φ. 50^α.

7. **«Ἐκ** τῆς αὐτῆς ἱστορίας». Ἀρχ. **«Ἐν** ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἡρακλείου πλοῦσις τις», φ. 51^α.

8. **ΔΔΗΛΟΙ** αὐλός περὶ ἀκτημοσύνης καὶ περὶ τοῦ μὴ μεμονομένως ζῆναι». Ἀρχ. **«Ἀλλὰ** καὶ πατέρες μεγίστην δωρεάν», φ. 52^α.

9. **«Ὅ**τι τὰς Κοσμᾶ τινὸς μοναχοῦ, φοβεῖται καὶ ὠρέλκω⁶. Ἀρχ. **«Εἰ** μὲν οὖν μικρὰς ἀρα καὶ», φ. 53^α.

10. **«Θαῖμα** γένόμενον ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ὠρέλκω καὶ ἀρχαῶσιν». Ἀρχ. **«Θαυμαστός** ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ», φ. 61^α.

11. **ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΙ** αὐλός· ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππίστους ἐπιστολῆς· ἐπὶ τῇ κατὰ ἀλήθειαν ἐλεημοσίᾳ καὶ παθῶν ἀπαλλάττει τοὺς κεκτημένους αὐτῇ· καὶ ἐπὶ ἀπὸ ἑλέους ὁ Θεὸς ἀνθρωπος γέγονεν». Ἀρχ. **«Ἐλθόντες** ὁμοῦν ἀγαπῆται καὶ μιμησάμεθα⁷, φ. 63^α.

12. **«Ὁμιλία** πρώτη κατεκλογῆν (sic) τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ**· εἰς τὸ **Παῦλον** καὶ **Τιμόθεον** δοῦλῳ κτλ. Ἀρχ. **«Τί** δὴ ποτε ὁ Θεὸς **Παῦλος** οὐδαμῶς τῷ κλήρῳ γράρει⁸, φ. 67^α.

13. **«ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** λόγος **Β'**· ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππίστους ἐπιστολῆς· ἡθικός· ἐπὶ οὐ χαλεπὴ ἡ πενία· βαρὺς δὲ μέλλον ὁ πλοῦτος· καὶ ἐπὶ ἡ πραίτητις καὶ τὴν πλουτοσύνην καὶ τὸν παυνόμενον (sic) παρασκευάζει ἐνυπνία (sic) καὶ ἐναυμία (sic) ἐνίκαι· καὶ ἐπὶ οὐδὲς ποτὲ τῶν πιστευσάντων τὸ Θεὸν ὑπὸ πτωχείας καὶ ἐνδείας ἀπὸλιν· καθὼς περὶ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουτοῦ ἐν τῇ Γραφῇ ἐκφέρεται». Ἀρχ. **«Ὀὐδὲν** τοῦ διαδόλου μαρτύρο⁹, φ. 73^α.

1. Migno, Patol. τ. 54, σ. 675.—2. Αὐτ. σ. 687.

1. Migno, τ. 54, σ. 643.—2. Αὐτ. τ. 49, σ. 257.—3. Αὐτ. τ. 62, σ. 433, γραμμὴ 38.—4. Αὐτ. σ. 194, γραμμὴ 13.

14. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ λόγος Γ' ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς· ὅτι οὐ δέι (sic) ἐπὶ ταῖς θνητοῦσιν ἐν ἀμαρτίαις ὀρνεῖν· ἀλλὰ καὶ ζῶσιν· καὶ ὅτι μεταβάντων (sic) ὠρελοῦσιν εὐχαὶ καὶ ἱλαρισμοὶ». Ἀρχ. «Οὐ κακὸν ὁ θάνατος», p. 78⁵.

15. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ λόγος Δ'. ἡβ(υ)κός· ἐκ τῆς προσφιλιππησίους (sic) ἐπιστολῆς· ὅτι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς ἔλαβον διατοῦτο ἐχρεῖον· το (sic)· ὡς σύμβολον ἔχοντες τῆς τοῦ Θεοῦ φιλικυβρωπίας τὸν ἔλεον· καὶ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐγκώμιον ἐκτετατόνης». Ἀρχ. «Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες», p. 81⁶.

16. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς εἰς τὸ ῥητόν· τὸ εἰς παρακαλῶν ἐν Χριστῷ· ἦεν (sic) παραμυθία ἀγάπης κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Οὐδὲν ἀμεινόν, οὐδὲν φαιδωροτέρων», p. 85⁷.

17. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς προσφιλιππησίους (sic) ἐπιστολῆς λόγος Π'. ἡβ(υ)κός· ὅτι μετὰ πίστεως καὶ ἔργων χρειαζ(ο)ται καὶ περὶ ταπεινῶν προστάτης». Ἀρχ. «Πιστεύομεν τοῦτον», p. 91⁸.

18. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς· εἰς τὸ ἵνα γένηται ἀμεινόν κατὰ κτλ. καὶ ὅτι οὐ δέι (sic) γογγῆσαι ἐν ταῖς θλίψεσιν καὶ περὶ τῆς τοῦ Πωλῆς ὑπομνήσεως· καὶ ὅτι οὐ δέι πειθεῖν πικρῶς τὸν τιμωρόντα· εἰς δὲ δικίως· εἰς ἀμαρτωλός· ὁ μὲν γὰρ τὴν ἀνέγκασιν ἀπέροχεται ὁ δὲ οὐ· μετανοῶν· τὸν ἀμαρτάνειν ἐνεκρίπων». Ἀρχ. «Ὅρατε ἀγαπᾶτε σὺ πωλεῖσθε», p. 95⁹.

19. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ· εἰς τὸ ῥητόν τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς· τὸ σπουδαίως οὖν ἐπεμύνα· Ἐπαρρόδιον» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Ἐπαρρόδιον» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Ἐπαρρόδιον», p. 100¹⁰.

20. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸ ῥητόν τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς· εἰς τὸ βοδοῦμαι μήπως ἄλλος κηρύξας» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Ὅρατε ἀγαπᾶτε· ὁ μακάριος Παῦλος», p. 107¹¹.

21. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς προσφιλιππησίους ἐπιστολῆς καὶ λόγος ἡβ(υ)κός· ὅτι πρὸς τὴν τοῦ Κυρίου πολιτείαν δέι (sic) ὑβμίζειν ἡμᾶς· ταυτοῦς· καὶ ὅτι πρὸς ἀρετὴν οὐδὲν βλάπτει (sic) δύνανται τὴν ἐκέρχον ψυχὴν· ἀλλὰ μόνος προκρίσις χρει(α) (sic)». Ἀρχ. «Φρονεῖν ὁ θεὸς ἀποστόλος· μνηταί μου», p. 110¹².

22. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς προσφιλιππησίους ἐπιστολῆς· εἰς τὸ ῥητόν· πολλοὶ περπατοῦσιν οὕς πολλοὶ κτλ. Ἀρχ. p. 114¹³.

23. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸ ῥητόν τῆς πρὸς Φιλιππησίους τῆς χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε πάντων ἱρώων κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Μακάριοι οἱ περποῦντες», p. 121¹⁴.

24. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς· ὅτι οὐτε βασιλεῖς· οὐτε ἄλλοις τις τὸν παρόντα βίον δύναται ἐκτός θλίψεως καὶ φροντίδος διελθεῖν· καὶ ὅτι οὐδὲ τοὺς ἐκροθεν (sic) στεφάνους· ἐκτός θλίψεως καὶ πόνων εὔροι τις ἄν καὶ ὅτι μέγα κέρδος ἡ λύπη ἢ διατὴς ἀμαρτίας τὰς ἰδίας, ἢ διὰ τὰς τῶν ἐτέρων». Ἀρχ. «Πολλὴν θλίψιν εἶχον», p. 126¹⁵.

25. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ λόγος ἡβ(υ)κός ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαιοὺς ἐπιστολῆς». Ἀρχ. «Ἀγαπήσομαι, πάντοθεν», p. 133¹⁶.

26. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαιοὺς ἐπιστολῆς· εἰς τὸ συνίστημι δὲ ὑμῖν· φοβεῖν τὴν ἀπειλήν» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Ὅρα ἀγαπᾶτε, διὰ πόσων», p. 139¹⁷.

27. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαιοὺς ἐπιστολῆς· εἰς τὸ ἀσπάσασθε· Ἐπαινετὸν τὸν ἀγαπῶντὸν μου» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Πολύς καὶ τῶν σφόδρα», p. 143¹⁸.

28. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαιοὺς ἐπιστολῆς· εἰς τὸ παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς» κατὰ κτλ. p. 155¹⁹.

29. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἐκ τῆς ἰσχυρῆς Γενησαρέτ καὶ εἰς Πέτρον τὸν ἀπόστολον». Ἀρχ. «Ὅτε διδάσκαλος», p. 163²⁰.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ· ὁμιλία πρὸς τοὺς ἰς (sic) τὰς ἱπποδρόμους ἀπελθόντας· καὶ εἰς τὸ ῥητόν τοῦ εὐαγγελίου· εἰσελθετε διὰ τῆς στενῆς πόλεως» κατὰ κτλ. Ἀρχ. «Βοδοῦμαι ἐπὶ τῆς συνήθους», p. 170²¹.

31. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ὁμιλία μετὰ τὰς κανάλδας· τῇ ἐξῆς καταμεινόντων· καὶ περὶ τῶν εἰς καπνίσαν (sic) αἰώνων· καὶ ὅτι τὸν διδασκαλὸν οὐ γὰρ ἀποκρινώσκειν τῶν μαθητῶν· κἂν μὴ προσέτιναι (sic) πείθονται καὶ εἰς τὸν Ἀλζέρον». Ἀρχ. «Τὴν χρεὶς ἡμέραν», p. 181²².

1. Migne, Patr. t. 62, p. 275.—2. Δότ. σ. 281.—3. Παῦλ. τὴν 1Ε' Ὁμιλίαν, σ. 288 κ. ἑ.—4. Δότ. τ. 60, σ. 663, § 6' η. 42.—5. Δότ. σ. 607.—6. Δότ. σ. 615.—7. Δότ. τ. 64, σ. 47.—8. Ἡ ὁμιλία αὕτη συγκαταλέσσεται ταῖς νόθαις.—8. Δότ. τ. 68, σ. 1643.—9. Δότ. σ. 963.

1. Migne, Patrol. t. 62, p. 202, γραμ. 37.

2. Δότ. σ. 209, γραμ. 21.—3. Δότ. σ. 213.

4. Γρατίον Ζ'.—5. Migne, t. 62, σ. 234, § 4'.—6. Δότ. σ. 241, § 6' γρ. 44.—7. Δότ. σ. 249.—8. Δότ. σ. 267.—9. Δότ. σ. 260 275.

32. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣΤὸν Αὐτὸν λόγος Γ' καὶ διὰ τὴν ψυχὴν βιοταν[ά]των οὐ γίνονται δαίμονες καὶ περὶ κρίσεως καὶ ἑλέγ. . . »
 'Αρχ. α' Εὐαγγέλιον τὴν ἀγάπην α', φ. 203².

33. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣΤὸν πλοῖσιον καὶ εἰσὶν Αὐτὸν λόγος Δ' καὶ τίνος ἐνεκεν οὐκ εἶπεν ἑλπίς (sic) τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου ἀλλὰ ἐν τῇ χεῖρι (sic) καὶ διατι οἱ μὲν δικαιοὶ κινῶνται περιπίπτουσιν οἱ δεκαπρωτοὶ (sic) τούτους διατεύγουσιν». 'Αρχ. α' Οὐ ταυ-
 χόταν α', φ. 214².

Α' 33.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 4¹ (0,205×0,20) τῆς 1Δ' ἑκατοντ. κληῖς ἰσχυρομένη, περιέχον διὰ τὸς Α' ἀσκητικὸς λόγους

Ἰωάννου τῆς Κλήμακος.

1. Πινὰς αὐτῶν καὶ εἰκὼν τῆς κλήμακος ἀπὸ φ. 4¹.

2. Ἐπιστολὴ τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου, ἡγουμέ-
 νου τῆς Ραῖθου, πρὸς Ἰωάννην τὸν Σχολαστι-
 κόν, φ. 6².

3. Ἀπάντησις Ἰωάννου τοῦ Σχολαστικοῦ, φ. 7².

4. «Αὐτὸν μοναχὸν Ραῖθου, εἰς τὸν βίον τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου, τοῦ κατ' ἐπωνυμίαν Σχο-
 λαστικοῦ», φ. 8² — Ἐπειτα βίος ἐν ἐπιτομῇ τοῦ αὐτοῦ.

5. «Τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου ἡγουμένου τῶν ἐν Σινᾷ ὄρει μοναχῶν, πλάκας πνευματικᾶς, Λόγος ἀσκητικὸς, περὶ τῆς τοῦ ματαίου βίου ἀνχω-
 ρήσεως: Λόγος α'». Ἐπονται οἱ λοιποὶ λόγοι β'.

1. Migne, τ. 48, σ. 981 — 2. Αὐτ. σ. 991.

3. «Απὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ τεύχους εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐκδόσει Migne (Patrol. τ. 88). Ὁ δ' ἐκ τῶν ἡμετέρων μοναχῶν Σωφρόνιος δ' Ἐρμηΐτης, θεῖος ζήλων κινηθεὶς, ἐδημοσίωσεν αὐτὸ ἐκ χειρο-
 γραφῶν τοῦ ἁγ. Ὅρους ἐν τεύχει φιλοκλήως τετυ-
 ποιμένῳ, ἐπιγραφομένῳ δι' οὗτοι: «Κλήμας τοῦ ὁρίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου καθηγουμένου τοῦ Σιναιτικοῦ ὁρίου τῶν πρώτων ἡσῆ (!) ἐκδοθεῖσα ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἁγίῳ ὄρει Ἀθῶ παρὰ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ Σωφρονίου Ἐρμηΐτου ἐπὶ τῇ βίᾳ μεμελεμένην χειρογράφων τῆς ἐν τῇ Ἀγιωπόλει ὁμοῦ ἐκδοθεῖς τοῦ ἐν π. ἱ. Διονυσίου. Λαπαρὴ τῶν ἐκ Ραι-
 δεστοῦ ἀεθλῶν Σ. Κεραζιόγλου. Σ. Κωνσταντίνου, 1883», εἰς 4¹ σελ. 190. Ὁ αὐτὸς δ' ἐξέδωκε καὶ παραφραστικὴν τῆς Κλήμακος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Α' 34.

Τεύχος χαρτῶν (0,31×0,205) τῆς 1Δ' ἑκατ. περιέχον τοὺς ἀσκητικὸς λόγους

Ἰωάννου τῆς Κλήμακος.

Φέρει διὰ ἐπιγραφὴν τοιαύτην: «Κλήμας θείας ἀνάδοσης. Προηγείται προσέμιον, πινὰς καὶ «Αὐτὸν μοναχὸν ταπεινὸν Ραῖθου» εἰς τὸν βίον τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ ἡγουμένου τοῦ ὁρίου ὄρους τοῦ Σινᾶ: τὸ ἐπὶ κλην Σχολαστι-
 κόν. Ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦτοι: «Αὐτὸν μοναχὸν ταπεινὸν Ραῖθου» εἰς τὸν βίον τοῦ κυρίου Ἰωάννου τοῦ Σχολαστικοῦ πεπείραμαι κυρτὸν ἐν βραχέει πλάστᾳ: ῥήτορα γὰρ κλη-
 λος: συντομία ἔπος». Ἐπειτα Ἰωάννου τῆς Κλήμακος ἀπάντησις πρὸς Ἰω. τὸν Ραῖθου, ἔχουσα εἰς τὸ τέλος ταῦτα: Πρόλογος τοῦ λόγου, οὗ ἡ ἐπιτομή Πλάκας πνευματικᾶς: τέλος τοῦτοι. Ἐπονται οἱ ἄσκητικοὶ λό-
 γοι, ἧτοι αἱ Πλάκας: ὑπὸ τὴν πλάκα δι' αὐτῶν ἡγραπται δι' ἐμβρᾶς: μελέτης: α' Ἀνάγνωθι ὡς ἐπὶ τῇ καὶ τὸ ἐν τῇ ἐτέρᾳ σελίδι εἰς ὄψαν τῶν ἀποσπομένων», ὅπερ ἐπιγράφεται «Προ-
 λατὴ πνευματικῆς ἀναστάσεως», ἧς ἡ ἀρχὴ Ἀραβαιοὶ κατὰ. Εἰτα, ἡ εἰκὼν τῆς κλήμα-
 κος μετὰ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν Πλάκων, δέκα στίχοι ἀποσπομένους: χιαστὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιγραφῆως, καὶ τέλος τὸ ἀκλόουτον ἐξ-
 σιχον:

Θεὸς διττὸν οὐκ ἔχον τῶν πνευμάτων·
 ἔχει τὸ περιττὸν οὐκ ἔχον τῶν σωμάτων·
 Αὐτὸς μετασχὼν οὐροῦσας ἀσάδας·
 Διὰ τῆς αἰτίας πύργων ἐπὶ πέντε ὄρε·
 Κίνησιν οὐ πάσῃ διὰ διπλῆς ἐξέδο·
 Φέρει τὸ σκεπτὸν τῆς ἀρίστης ἐπὶ τῇ.

Ἐπειτα «Πρὸς τὸν ποιμένα τὸν ἐκείσε, τοῦ Ἰωάννου γράψαντος πρὸς τὸν τῆς Ραι-
 θου» ὁμιλίαν ἀναγραφομένην λα' παρὰ Σωφρονίου (σ. 171). Ἐν τέλει δὲ αὐτῆς ἀνακινῶσονται τὰ ἐξῆς δύο ἐπιγράμματα:

Ἰωάννη κράτιστε τὰς θεωρίας,
 ἔβλεπας ἐξιδωκας ὕψους μόνος.

Α' 35.

Κίπους παρίσχει τοὺς μοναστὰς ὡς μόνος,
 σκοτεινὰ φράζον ἢ ἔρπον Ἰωάννη.

Τὸ συντελεστὴ τῶν καλῶν θεῶ χάρει.

1. Ἐκδ. Σ. ω φ ρ ο ν τ ο υ σ. 170.

ἰτέρᾳ δὲ γραφῇ σύγχρονος ἰσημεῖοις τὰδε:

Σὺ δὲ μοι σέπει κἀλλιστά διὰ τριπλῆς ἐκδόσεως, τὴν ἐν τῶν χάρτων ἀριθμῶν τὴν ἐν τῆς βίβλου τετάρτῃ, τὴν ἰωάννου ἀριθμῶν τριακίδουσιν βασιλείων.

Ἐπειτα τέλος ἐν δυαί σελίδι Πασγάθου τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἔτους 'ζωαβ' μέχρι τοῦ 'ζωαε' ἔτους: ὅθεν δὲ ἵλον ὅτι τὸ παρὼν τεύχος ἐγράφη ἐν ἔτει 1341.

Ἀρθ. 35.

Τεύχος συγγραμμενὸν ἐκ φύλλων μεμβρανίων καὶ βομβυκίνων 161, εἰς 4* (0,325x0,26), 1A' ἐκπύον. Τὰ πρῶτα τέσσαρα φύλλα μεμβράνια, τὰ ἀκολουθὰ 116 βομβυκίνα, τὰ μεθιπόμενα πέντε μεμβράνια γραφέντα ὑπὸ τοῦ χειρὸς ὧς ἔς ἐγράψαν καὶ τὰ προηγούμενα τέσσαρα (ἦτοι τῷ 1318): τοῖτοις ἐποντο δὲ ἑτέρα φύλλα μεμβρ. γραφέντα ταχυγραφικῶς τῷ 1322 ὑπὸ Μιχαὴλ μοναχοῦ, ὅστις ἐγράψεν ἴσως καὶ τὰ προηγούμενα. Περιέχει

1. Ὁμολογία (μὲ) 1A. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΙ εἰς τὸ κατὰ Ἰω. Β' ἐκπύον. Ἐπὶ τοῦ 1* φ. ἀναγνωσκαι καὶ ἡ γραφή: «Βιβλίον α' ὁμολογ. α' τοῦ ἐν ἀγ. π. ἡ. ἰω. ἀγιοπύκου Κωνσταντ. τοῦ Χρυσοστόμου». Ἀρχ. «Οἱ τῶν ἀγίων τῶν ἔσθων θέα». Τὰ καίμενα ἐν μὲν τοῖς μεμβρ. φ. (1-4 καὶ 12) γίνεσθαι ἐν διαστήλῃ, ἐν δὲ τοῖς βομβυκίνοις ἐν μονοστήλῃ ὑπὸ χειρὸς ἑτέρας. Εἰς τὸ τέλος ἡ ἀντιγραφεὶς ἐγράφη διὰ κινναβάρου: «† ἔσθω 'ζωακ' (=1318) ἐν μηνί νοεμβρίῳ ἐ' ἡμέρ. παρασκευῇ ὥρα η'». Ἀυτοῦ ἀναγνωσκαι καὶ ἡ ἐπομένη σημείωσις γραφείσα ὑπὸ ἑτέρας: «Εἰς τοὺς 'ζωαε' (=1349) χρόνους ἐκμήνησαν οἱ παῖδες τοῦ δόκλ(ου) τοῦ Θ. ἰω. τοῦ Βιζαντίου καὶ τῆς συμβολῆς αὐτοῦ Εἰδικῆς τῆς Ἀποθήκης: οἱ δὲ ὀνόματα τῶν κοινομιμένων: Ἀπὸν δ' Ἑρρίκος: Μιχαὴλ δ' Ἀποθ(ης): Γεώργιος δ' Συναδρίμ: Ἐλενὴ ἡ ἀγαθότατα (τρ. ἡ Λογόθεσσα) Ἀννὴ ἡ Κερονήρα Θεοδωρος δ' Σζανος: Ἀπὸν δ' Ἑρρίκος: Μιχαὴλ δ' Ἀποθ(ης) καὶ εἰς ας (=εἰς τὴν) πύλιν τοῦ βιβλίου ἐτοίσε(α) καὶ ἀναγνώσαντο ὅλοι ας ἐσθω μακαρίστους».

2. «Βλαγγέλιον κατὰ Ματθαίου ἑξηγηθὲν παρὰ τοῦ βουλγαρίου ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ», οὗ ἡ

1. Τὸ ὄνομα «Χρυσοτόμου» γίνεσθαι ἐν πρωτογενεὶ μοι μονογράμματι, ἐν τῇ εἰκόνα ἔρα ἐν Δ' πίνακι ἀριθ. 3.

ἀρχή: «Οἱ μὲν παρὰ τοῦ νόμου: εἰς τὸ τέλος ἠγέτε· ἐκλήθη τὸ παρὼν Ἐναγμέθου δ' καταμαθ(ατορ) διὰ χειρὸς Μιχαὴλ ἀδελφου: καὶ μὴ μέμνησθε διὰ τῶν πολλῶν μου σφαλμάτων ἔτους 'ζωα' ἐν μηνί ιουλίῳ: ἡμέρα δ' α'». Ἐπονται: «Εἰς τὸ βιβλ. Γενέσεως: τετράστοιχα λαμβάνει» (sic).

† Ὅρα: τολώνην καὶ βλέπειν οἱα γραφεῖ; Ἀδελφὸν υἱὸν τὸν λέγον διόκλ(ου) σοι: καὶ πατέρα Δαυὶδ τὸν Θεὸν λέγει: ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς σαρκικῇ παρουσίᾳ.

Περὶ πέντε ἀποσπόμενα «ἐκ τοῦ Κλήμακος», «Στέφου κατὰ Ἀρθάθου ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν γραμμάτων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου», ὧν ἡ ἀρχή: «Ἀρχὴν ἀπάντων καὶ τέλος ποιόντων»: μεθ' οὗς διατεθείη «Περὶ τοῦ ἀλλ' ἔνευ» (sic) ἀλλήλοις τῶν ἀναδελφῶν, ἧς ἡ ἀρχή: «Τὸ τῶν ἀναδελφῶν ἀλληλοῦται».

Τὸ 6* τοῦτο μέρος τοῦ τεύχους ἐγράψεν ὁ Μιχαὴλ ἐν μονοστήλῃ. Ὁ δὲ σταχυῶς ἐσώθη τῶν πινυκίδων προσθήκῃσι δύο διαφόρων τευχῶν (1' καὶ 1A' ἐκπύον). Φύλλα ἔχοντα μέρος θεολογικῶν ὁμιλιῶν. Ἡ γραφή τῶν 116 βομβ. φύλλων φαίνεται μοι ἀρχαιότερα τοῦ 1A' αἰῶνος: ὅθεν ὑποτίθημι ὅτι ὁ Μιχαὴλ συνεπλήρωσε μάλλον παλαιὸν τεύχος προσθεὶς τὰ ὀλίγα μεμβράνια φύλλα. Ἐπὶ δὲ ἡ γραφή αὐτοῦ τοῦ Μιχαὴλ ταχυγραφικῇ καὶ ἀξία ἴσως πρὸς ἰδιαίτερον παλινογραφικὴν μελέτην ἐλθῶντων ταύτης δειγμάτων εἴρησαι ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ Β' πίνακι ἀριθ. 1.

Ἀρθ. 36.

Τεύχος χειρῶν εἰς μ. φ. (0,350x0,20): ὁ χάρτης στιλβνός: ἐγράφη ἐν Ἀθῶ ὑπὸ Σωφρονίου τῷ 1622 κατὰ παραγγέλιον Νεοφίτου ἱερομάρτυρος. Ἐπιγράφεται:

«Συντάξις τῶν οὐθῶ τῶν ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης ἔχοντων διαλαβέντων συνεπυμνίαις: ὅθεν τε ἡ ἐκαστος καὶ πῶς καὶ πῶς: εἴτε φησὶ δὲ ἀλλήλους, εἴτε ἀσκήσεως τὸν βίον διηγεῖται. Ἐπὶ καὶ περὶ τῶν δεσποτικῶν καὶ ἑτέρων ἱερῶν ἰσχυρῶν: οἱ δὲ στίχοι ἐτίθησαν ἄγαν ἀρίστως, ὧς Χριστοφύρου πατριάρχου καὶ ὑπάτου τοῦ Μιτυληναίου: οἱ μὲν ἱαμβοί, ἐν ἑξαμετροῖς φαίνεται, τε ὄνομα καὶ τὸ τέλος τοῦ ἑξαμετρικοῦ οὐκ ὀνόματι».

1. F a b r. Bibl. G. XI, σ. 594, Harleian.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

λοῦντες· ὁ δὲ εἰς τὸν πρῶτον ἄγιον ἡρώδης, δηλῶν ὡμοῦ τὸ, τε θύματα καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτελειώθη· ἐν δὲ ταῖς πρώταις ἡμέραις, δηλοὶ καὶ τὰ τῶν μηνῶν ἐνόματα. Οἱ βίοι τῶν ἁγίων ἄρχονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τούτῳ ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς μέρους τοῦ μηνὸς φεβρουαρίου. Συγγραφεὶς δὲ τοῦ πατρίμου τούτου Συναξαρίου ἐστὶ, κατὰ Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην, Μαυρίκιος ὁ διάκονος τῆς Μ. Ἐκκλησίας· οὗ τὸ πόνημα παρήρασε τὸ πρῶτον Μᾶξιμος ὁ Μαργουίνος, ὁ στίχων δὲ αὐτοῦ, ὁ Νικόδημος προσθεὶς σημειώσεις, βιβλιογραφικὰς εἰδήσεις, κριτικὰς παρατηρήσεις καὶ σοφὰ συμπληρώματα¹.

Τὸ τεῦχος γραφὴν ἵκαν ἀντοκλάως καὶ ἐπιμελὺς φέρε εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξῆς τοῦ γραφείως σημειώσιν: α + 'H βιβλος ἐξ ἔχ' ἥδη σὺν Θεῷ πέρας, | ἐγραψεν ἰδοὺ Σωτήριος ἐν πόλει· | Λοιπὸν συγγράμην καὶ αὐτῷ τοῖς ὡδε ἐντροπῶντας, | ὅτι γραμμάτων ἀπειρος, ταχὺ χάτω δὲ ἐπίταρ· — ἔτους ΖΡΑ', ἐργασθεὶς ἐν τῷ ἀγώνισμῳ ὄρει τῷ Ἀθῶν. Ὁ αὐτὸς δὲ, κατ' ἐντολὴν βιβλίου τοῦ θωρητοῦ, ἐσημείωσε καὶ τὰ ἐπόμενα: α + ἐγὼ εἰτελῆς Νεόφυτος ἱερομόναχος στέλλω τὴν παροῦσαν βιβλὸν εἰς τὴν σεβασμίαν καὶ ἱερὰν μορὴν τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν Μεγαλῆ καὶ Γαβριηλ τοῦ Λεμνίου εἰς ψυχικὴν μου σωτηρίαν· καὶ νῦν γράψετε καὶ τὰ ἐπὶ ἐνόματα· ἦγον, τὸ ἐμὸν, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τῆς μάμμης μου· τὰ δ' ἐξοδα ταύτης εἰσὶν χίλια» (ἐννοεῖται ἀσπρα). Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς «χιλία» ἀποσβεσθεὶς ἀντικατέστη ὑπ' ἄλλης χειρὸς, ὥς τῆς τοῦ ἀκριβοῦς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ χιλιάδες».

Ἀριθ. 37.

Τεῦχος μεμβράνινον εἰς 4^{ος} (0,30×0,235), τῆς Γ—ΙΑ' ἔκτονται, συγκείμενον ἐκ φ. 288.

Εὐαγγελιστάριον ἐπιστηλὸν, μετὰ μουσικῶν τόνων.

Ἀριθ. 38.

Τεῦχος μεμβράνινον εἰς 4^{ος} (0,30×0,24) τῆς ΙΑ' ἔκτονται, συγκείμενον ἐκ φ. 208.

1. Ἡ παράρρησις αὐτῆς ἐδομοσιεύθη τὸ α' ἐν Βενετίᾳ 1819, εἰς 3 τόμους εἰς 4^{ος}, τὸ β' ὑπὸ Σωφρονίου Χ. Ἀσλάνογλου ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1842 εἰς 13 τομῆς εἰς 8^{ος}, τὸ γ' ὑπὸ Θ. Ν. Φιλαδελφῆος ἐν Ἀθήναις, 1868, τόμ. 2 εἰς 4^{ος}, καὶ δ' ὑπὸ Παρτάνην ἐν Ζακύνθῳ.

Εὐαγγελιστάριον ἐπιστηλὸν μετὰ μουσικῶν τόνων καὶ ἀρχικῶν κεφαλαιῶν στοιχείων εὐαγγελισμένων ὑπὸ καλλιτέχνου χειρὸς. Εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἀναγνώσκειται σημείωμα περιέχον τὸ σχῆμα καὶ τὰς ὀνομασίας τῶν ἐν τῷ τεύχει εὐρισκομένων μουσικῶν σημείων. Ἰδε δὲ αὐτὸ ἐν Πίνακι Β', ἀριθ. 2, ἐνθα περιέχεται τὸ πανομοιότυπον ἐξ γραμμῶν καὶ πάντων τῶν σημαδιῶν. (Πρβλ. τὸν Πρόλογον σ. 5).

Ἀριθ. 39.

Τεῦχος χαρτῶν εἰς μ. φ. (0,315×0,215) γραφὴν ἐν ἐπιστηλῇ τῇ 1554· σύγκαιται ἐκ 49 τετραδίων ἡραβημένων, ἥτοι φύλλων 392. Κατὰ τὴν ΙΖ' ἔκτονται. ἦν κτήμα Σεραφείμ ἱεροδιακόνου.

Τριώδιον ἔχον ἐν τέλει τὴν ἐπομένην σημείωσιν: α' ἔτους Ζξδ' ἰνδ. ιδ'—Σωθὴ δὲ γράφας, ἐλεηθῇ ὁ ἔχων.—Ἡ μὲν χεὶρ γράφασα σήπετε τάφῳ· ἡ δὲ γραφὴ (sic) μένη εἰς ζῶντος πληρεστάτη, ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν». Ἀκάντῃ δὲ καὶ ἡ ἐξῆς δὴλωσις:

Τὸ παρὼν βιβλίον· εἰσάγγ(ει) ἐμοὶ τοῖν Ἱερωτέρῳ ὄντι· σεραφείμ· τσοῦστη, ἐντεκαὶ καὶ τοῖς ἐφύσσιν· καὶ ὡς τῆς μὲν αὐ τῷ ἀπὸ ἔσ νό σιν· ἀνθελεμντωσ αὐτοῦ· ἐγέτο ταράδης τῶν τριῶν αὐτοῦ· δέκακαὶ ἀκτῶ θεοφῶρων· πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν νικαίᾳ· καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἀμῆν».

Ἀριθ. 40.

Τεῦχος χαρτῶν εἰς μ. φ. (0,31×0,21) τῆς ΙΔ' ἔκτονται τριῖς.

Εὐαγγελιστάριον, οὗ ἡ πρώτη παρακοπὴ ἰσραηλινῶς ἀποδίδεται τῷ εὐαγγελιστῇ Ματθαίῳ.

Σημείωμα δὲ τι ἐπὶ τῆς πρώτης πινακίδος δηλοῖ, ὅτι ἀνέκει τὸ τεῦχος παρεκκλησίᾳ τινὶ τῆς μονῆς: «Εἰς τὸ παρακλησιον τῆς ἀγάπης καὶ ἱερᾶς τραπέζης τοῦ ὀνομαζομένου ραοῦ τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τὸν ἐν τοῖς δεξιῇς τοῦ καθολικοῦ».

Ἀριθ. 41.

Τεῦχος βομβυδίνον εἰς 4^{ος} (0,32×0,23) τῆς ΙΒ'—ΙΓ' ἔκτονται, συγκείμενον ἐκ φ. 221· τὸ κείμενον ἐν ἐπιστηλῇ· τὰ ἀρχικὰ κεφαλαιὰ στοιχεῖα κεκλιλωπασμένα καὶ κερωματισμένα.

Εὐαγγελιστάριον.

Ἀρεθ. 13.

Τῶντος μεμβράνουν εἰς 4^η (0,33×0,24)
τῆς 1'—1Α' εκατοντ., συγκαμμένον ἐκ φ. 338.
Τὸ καίμενον ἐν διαστήλῳ.

1Α. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁμιλία, αἱ ἐπομέναι:

1. Ὁμιλία, ἥς ἡ ἀρχὴ ἔλλειπει, φ. 1^η.

2. «Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ κ. ἡ. Ι. Χ. καὶ εἰς τὸ ἑκκλῆσιον κληρίτι ἐραστήκασιν ἀγγελοῖν». Ἀρχ. «Ὅτεως ἐπεσπάρη ἡμεῖς», φ. 4^η.

3. «Ὁμιλία εἰς τὸν περὶ φύσεως νόμον». Ἀρχ. «Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος», φ. 23^η.

4. «Περὶ τῆς τῶν μελλόντων ἀπολύσεως, καὶ τῆς τῶν παρόντων εὐτελείας». Ἀρχ. «Σκοπεῖν τὸ καὶ μὴ», φ. 33^η.

5. «Διδασκαλία καὶ διαγῆς πρὸς τοὺς ἔχοντες συνεισέτατος. Λόγος α'. Ἀρχ. «Ἐπὶ μὲν τῶν προφάνων», φ. 40^η.

6. «Ὁμιλία εἰς μαρτυρὰς Ἀγρυπτίους». Ἀρχ. «Ἐκδορῆς τοῦ ὁ Θεός. καὶ εἰς Αἰγύπτου μαρτυρῶν», φ. 66^η.

7. «Ἐπὶ τὸ ἀποστολικὸν ῥητὸν: οὐδὲν οὐκ οὐκ ἀπὸ τῶν Θεῶν, πάντα συνέργει εἰς τὸ ἄριστον» καὶ περὶ ὑπομονῆς: καὶ ὅσον τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κέρδους. Ἀρχ. «Ὡς διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου», φ. 11^η.

8. «Εἰς τὸν καὶ ἡμῶν ἐν τρέπον ἐπὶ ποταμῶν (sic) ἡ ἔλθοις ἐπὶ τὸς πηγὰς τῶν ὁμιλιῶν καὶ τίνος χάριν ἐπὶ βίον εἰσενεχθεὶς μεταωδῆς (sic) ψάλλεται: καὶ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ μακροθυμίας». Ἀρχ. «Τρεῖς μὲν ἡμεῖς», φ. 78^η.

9. «Περὶ κενόδοξίας καὶ, ὅπως διὰ τοὺς γονέας ἀνατρέψιν τὰ τέκνα». Ἀρχ. «Ἀρεῖς (sic) ἐποίησαν ὅπως ἤλθωσαν», φ. 92^η.

10. «Ὁμιλία πρὸς τοὺς λέγοντας οὐκ ἀκίμονες τὰ ἀνθρώπινα διοικῶσι ἐπὶ ταῖς τοῦ Θεοῦ κολήσεσι: καὶ σκανδαλιζομένους ἐπὶ ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐπιμαρτυρίαις: καὶ δυσπραγίας τῶν δικαίων». Ἀρχ. «Ἐγὼ μὲν ἡλπίσθω», φ. 118^η.

11. «Ὁμιλία εἰς τὴν προσηκτικὴν ῥῆσιν τὴν λέγουσαν: ἐγὼ ἄνθρωπος ὁ Θεὸς ἐποίησα πῶς καὶ σκότος» κτλ. Ἀρχ. «Ὁμῶν μὲν τὰ εἰρημνάν», φ. 134^η.

12. «Ὁμιλία περὶ προσευχῆς: Λόγος α'. Ἀρχ. «Ἀμφοτέρων ἔρεκα προσήκειν», φ. 146^η.

13. «Ὁμιλία περὶ προσευχῆς: Λόγος β'. Ἀρχ. «Ὅτι μὲν παρὰ τὸ ἀγαθόν», φ. 152^η.

14. «Ὁμιλία περὶ τοῦ μὴ δημοσιεύειν τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀδελφῶν: μὴ δὲ κατεῖχεσθαι τὸν ἐχθρὸν». Ἀρχ. «Μακαρίζω τῆς ἐπορεύσεως», φ. 159^η.

15. «Ὁμιλία» περὶ τοῦ μὴ ἀπογινώσκειν τινὰς ἑαυτῶν: μὴ δὲ κατεῖχεσθαι τὸν ἐχθρὸν: μὴ δὲ ἀπαγορεύειν ἐν τῷ μὴ λαμβάνειν αὐτοῦ: καὶ πρὸς ἄνδρας περὶ τῆς πρὸς τὰς γυναῖκας εἰρήνης». Ἀρχ. «Πολὺς ἔμιν ἔχω χάριτα», φ. 171^η.

16. «Ὁμιλία ὅτι ἐπικινδύνουν καὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἀκούουσι τὸ πρὸς γὰρ ἀμαρτηρῶν καὶ ἐπὶ χρήσιμον καὶ δικαιοσύνην μεγίστην, τὸ κατηγορεῖν τῶν οὐκ αἰκίων ἀμαρτημάτων». Ἀρχ. «Ἰκαρῶς ἡμῶν οἶμαι», φ. 180^η.

17. «Ὁμιλία εἰς τὸ ἀποστολικὸν ῥητὸν, διὰ δὲ τὰς ποταμίας ἑκατοσ τὴν αὐτοῦ γυναικα ἑγέτω». Ἀρχ. «Πρὸς τὰς τοῦ μέλλουσιν», φ. 192^η.

18. «Ὁμιλία εἰς τὸ ῥητὴν: δίδεται νόμος, ἐφ' ὅσον χρόνον ἔχῃ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς: ἐν δὲν» κτλ. Ἀρχ. «Περὶ γάμου πρώην», φ. 205^η.

19. «Ἐγκώμιον εἰς Μάρτυρον» καὶ περὶ τοῦ πολεῖν διὰ ἀγασθῆαι γυναικα». Ἀρχ. «Ὅτι μὲν ἀπελελύθη», φ. 215^η.

20. «Λόγος εἰς νωτὶραν χρηρείσασιν». Ἀρχ. «Ὅτι μὲν χαλεπὴν ἔλαβον», φ. 230^η.

21. «Πρὸς τὴν αὐτὴν περὶ μοναχίας». Ἀρχ. «Τὸ μὲν τὰς ἀπειροῦς», φ. 253^η.

22. «Ὁμιλία εἰς τὸν Φαρισαίων καὶ τὸν πλὴν» καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης καὶ προσευχῆς. Ἀρχ. «Καθὰς τὴν ῥησιν συνδρομή», φ. 266^η.

23. «Ὁμιλία εἰς τὸ ἀποστολικὸν ῥητὸν τὸ λέγων (sic) δὲ καὶ αἰρήσεις εἶναι» κτλ. Ἀρχ. «Ἐγὼ μὲν πρώην», φ. 284^η.

24. «Ὁμιλία» εἰς τὴν εἰρήνην διώκετε μετὰ

1. Migne, Patrol. τ. 59, σ. 687. — 2. Αὐτ. τ. 48, σ. 1081. — 3. Αὐτ. τ. 51, σ. 347.

4. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ λόγου τούτου ἀγνοεῖται παρὰ Migne, τ. 47, σ. 495, καὶ ἐν ὑποσημειώσει.

5. Migne, Patrol. τ. 50, σ. 693. — 6. Αὐτ. τ. 51, σ. 165. — 7. Αὐτ. τ. 55, σ. 155. — 8. Αὐτ. τ. 64, σ. 1333. — 9. Αὐτ. τ. 49, σ. 241. — 10. Αὐτ. τ. 56, σ. 144.

4. Migne, τ. 59, σ. 775. — 2. Αὐτ. σ. 779. — 3. Αὐτ. τ. 51, σ. 253. — 4. Αὐτ. σ. 303. — 5. Αὐτ. τ. 50, σ. 674. — 6. Αὐτ. τ. 51, σ. 207. — 7. Αὐτ. σ. 215. — 8. Αὐτ. σ. 225. — 9. Αὐτ. τ. 48, σ. 599. — 10. Αὐτ. σ. 609.

11. Τεμάχιον ἀπὸ τῆς § 2 τῆς Ε' περὶ ἀκαταλήπτου λόγου τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Migne, τ. 48, σ. 741, γραμμὴ 3^η.

12. Migne, τ. 51, σ. 251.

πάρτων κτλ. καὶ ὅποιον δεῖ εἶναι τὸν ἀληθῆ
χριστιανὸν καὶ περὶ ἐλεημοσύνης καὶ κρίσεως». *Ἀρχ.* «Πολὺ μὲν ἐστὶν»¹, φ. 294^b.

25. «Περὶ τελείας ἀγάπης» καὶ τῆς κατα-
ξίαν τῶν ἔργων ἀνταποδοσίας καὶ περὶ κατα-
κρίσεως. *Ἀρχ.* «Πᾶσα πρᾶξις ἀγαθὴ»², φ. 305^a.

26. «Ὁμιλία» περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστά-
σεως. *Ἀρχ.* «Περὶ δογμάτων ἡμῶν»³, φ. 319^b.

27. «Εἰς τὸ ἐκτενέως ἀμαρτάνοντα μετὰ
τὸ λαβεῖν τὴν ἐξέλευσιν τῆς ἀληθείας καὶ
ὅπως χρῆ προσεῖναι πᾶσι μυστηρίοις τοῦ Χρι-
στοῦ». *Ἀρχ.* «Τῶν δένδρων ὅσα περ ἔν»⁴,
φ. 336^b. Ἐλλείπει τὸ τέλος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐν τῇ κριτικῇ τῆς προτε-
λευταίας τοῦ τεύχους σελίδος γέγραπται τὸ
ἐπόμενον σημείωμα ὑπὸ χειρὸς τῆς ΙΓ'—ΙΗ'
ἐκκτοντ. «Τὸ παρὸν βιβλίον ἔβλεψεν το ἡ
κυρὰ Ζαμπία εἰς τὸ μυστήριον εἰς μετ' ἑαυτὴν
τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀγγέλου τὸ ὄνομα αὐτοῦ
ἡ μνήμη αὐτοῦ».

Ἀρ. 0. 43.

Τεύχος βομβόκινον⁵ εἰς 4^α (0,345×0,255)
ἐκ φ. 271, τῆς ΙΒ'—ΙΓ' πικανῶς ἐκκτοντ.
Τὰ φύλλα αὐτὰ τετραδίκ' εἰναι ἡριθμημένα διὰ
τοῦ ἑλλην. ἀλφάβητου. **Βίος καὶ μαρτύ-
ρια τῶν μνηνῶν μαζδου καὶ ἰουνίου** καὶ
λόγος ἐγκωμιστικὸς διαφόρων. Ἡ ἀρχὴ τοῦ
τεύχους ἑλλείπει, διότι ὁ α' βίος ἀρκεῖται ἀπὸ
τῶν λῆξεων «Γῆ αὕτῃ ἡμέρα». Φέινεται δὲ
τὸ τεύχος γραφέν ὑπὸ δύο διαφόρων χειρῶν.

1. Βίος καὶ πολ. Ἐπιφάνιου ἀρχ. Κύπρου.
Ἀρχ. «Ὡς ἀπροσηπτόλητος ἀρ' ἐστὶν»⁶, φ. 1.

2. Βίος καὶ πολιτ. καὶ μερικὴ θαυμάτων
διήγησις Γερμανοῦ ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπό-
λεως τοῦ Ὁμολογητοῦ. *Ἀρχ.* «Τῶν ἐπ' ἀρε-
τῇ διαβοήτων»⁷, φ. 24.

3. Βίος καὶ πολ. Παχωμίου. *Ἀρχ.* «Ὁ
κῆριος ἡμῶν»⁸, φ. 35^a.

1. Migne, τ. 63, σ. 213.—2. Δύτ. τ.
56, σ. 279.—3. Δύτ. τ. 50, σ. 417.—4. Δύτ.
τ. 63, σ. 143.

5. Ὁ χάρις στιλπνὸς καὶ ὑποκρίτνος κλίνων
μᾶλλον πρὸς μεταίνων τοῦ εἵδους τοῦτου τρία μόνον
τεύχη εἶδον μέχρι σήμερον.

6. Ὁ Φαβρίκιος καὶ ὁ Harless ἀγνοοῦσι τὸν πα-
ρόντα βίον (X, σ. 223)· οὗδ' ὁ Νικodemus ποιεῖται
αὐτοῦ μνείαν.

7. Ἰδε Α. Π. Κερ α μ ε ὡ ς, Ἑλλήν. Ἀνεκδ.
σελ. 1-17.—8. Fabr. X, σ. 301. Ὁ Νικodemus

(Α. Π. Κεραμέως, Μαυρογορδ. Βιβλιοθήκη).

4. Βίος καὶ πολ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλί-
νης καὶ φανέρωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. *Ἀρχ.*
«Τὸν τοῦ μακαριατάτου»¹, φ. 78^b.

5. Βίος καὶ πολ. καὶ ἀσκήσις Σμεῶν τοῦ
Θυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ Θυμαστῇ ὄρει, ὃ
διὰ πλάτους. *Ἀρχ.* «Εὐλογητὸς ὁ Θεός², ὃ
πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι»³, φ. 103^a.

6. «**ΔΑΞΕΣΑΝΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ** ἐγκώμιον εἰς
τὸν ἅγιον Βαρνάβαν τὸν ἀπόστολον· προτρα-
πέντος ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ κλειδούχου
τοῦ σεβασμίου αὐτοῦ νεοῦ» ἐν ᾧ ἱστορεῖται
καὶ ὁ τύπος τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἁγίων αὐ-
τοῦ λευάνων καὶ δηλοῦται ὁ βίος αὐτοῦ καὶ
ἡ πολιτεία καὶ ἡ ἀσκητικὴ. *Ἀρχ.* «Μεγίστην
λόγων ἐπὶθεοῦ»⁴, φ. 205^a.

7. Βίος καὶ πολ. Ὀνουφρίου τοῦ ἐρημίτου
καὶ ἑτέρων Πατέρων. *Ἀρχ.* «Ἐρ μὰ τῶν ἡ-
μερῶν»⁵, φ. 219^a.

8. Ὑπομνήματα τῆς πολιτείας Μεθοδίου
ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως. *Ἀρχ.* «Ἰερὰρ-
χην καὶ ἀσκητήν»⁶, φ. 230.

9. **ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ** ἐγκώμιον εἰς τὸν
ἅγ. μαρτυρα Ἰουλιανόν. *Ἀρχ.* «Εἰ ἐν τῇ γῇ
ἐνεσταί»⁷, φ. 236^b.

10. «**ΑΝΤΙΜΑΤΟΥ** ἐπισκόπου Βόστρων» ἐγ-
κόμιον (sic) εἰς τὸν ἅγ. Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν.
Ἀρχ. «Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν»⁸, φ. 245^a.

11. **ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ** λόγος εἰς τὴν γέν-
νησιν τοῦ Προδρόμου. *Ἀρχ.* «Ὁδὲν τοῖς δε-
σποτικοῖς»⁹, φ. 240^a.

μ ο ς (Συναξ. Β', σ. 152 ἐν ὑποσημειώσει) σημειοῖ
ἕτερον βίον. Ἰδε καὶ παραρτηρ. ἑτέρου βίου ἐν
Ἀγαπίου Καλοκαιρινῇ, σ. 37.

1. Harless-Fabr. X, σ. 213.—Νικodem.
(Συναξ. Β', σ. 164 ἐν ὑποσημ. 2) —Εὐν. Πα-
ρεκδ. Ἀ γ ο π ί ο υ εὐρίσκεται παράρτησις ἑτέρου
βίου (τ. 411).

2. Π. 6λ. Νικodem. Συναξ. Β', σ. 168, καὶ πα-
ράρ. Ἀγαπίου ἐν Καλοκαιρινῇ, σ. 63.

3. Μεταξὺ τοῦ 189 καὶ 200 φ. ἑλλείπουσι φύλ-
λα δέκα κατὰ τὴν ἀτάκτουσαν ἐν τῇ τεύχει ἀρτι-
μητιν. Ἀλλὰ συμπαραβλὼν τὸ κείμενον εἶδον ὅτι
ἑσφαλὲν ὁ ἀριθμῆσας τὸ τεύχος παραβλῶν τοὺς
δέκα ἀριθμούς.

4. Τοῦ ἑλληνικοῦ τούτου κειμένου ποιεῖται
μνείαν ὁ Φαβρίκιος (X, σ. 204), τὴν δὲ λατινικὴν
μετάφρασιν μετεφώτισσε καὶ ὁ Migne ἐν Patrol.
τ. 87, σ. 4087.

5. Ἰδε Fabr. X, σ. 300.—Νικodem. Συναξ.
Β', σ. 200 ἐν ὑποσημειώσει.

6. Ἰδε Migne, τ. 100, σ. 1244.—7. Δύτ.
Patrol. τ. 50, μερ. 2^α, σ. 685.—8. Δύτ. τ. 85,
σ. 1764.

9. Συγκатаτάσσεται τοῖς νόθαις. Migne, τ. 50,
σ. 787.

12. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ἐγκάμινον εἰς τοὺς ἀ-
γίους καὶ κορυφαίους τῶν ἀποστόλων Πέτρον
καὶ Παύλον. Ἀρχ. «Οὐρανὸς καὶ γῆς ἀμι-
δαν»¹, φ. 251^ε.

13. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ὁμιλία εἰς τοὺς διδω-
κα ἀγ. καὶ πανευφύμους τοῦ Χριστοῦ ἀπο-
στόλους. Ἀρχ. «Εὐκταὶς καὶ ἐτήμερον»²,
φ. 254^ε.

14. **ΕΙΣΑΝΘΟΥ** μοναχοῦ καὶ ἀρχιεπισκόπου
τῆς καθ' ἡμᾶς ταύτης σιθασμίας μονῆς τῆς
εἰς ὄνομα τιμωμένης τοῦ τιμίου ἱνδιεύου προ-
φήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου καὶ
Πέτρους ἐπικειλημένης, τοῦ **ΜΑΥΡΟΠΟΔΟΥ**,
ἐγκώμιον ἰς (sic) τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον πατέ-
ρα ἡμῶν Βάρα. Ἀρχ. «Τὸ τῶν γαλοῦθωρ
ἀνδρῶν»³, φ. 258^ε. Τὸ τέλος ἔλλειπει.

Ἔρσ. 44.

Τῶρος μεμεθάνουν εἰς 4^{ον} (0,35x0,25),
τῆς 1^{ης} ἔκδοτος. Ἡ ἀρχὴ ἔλλειπει· διατελόν.

1. **ΔΥΟΣΤΟΜΟΙ** ὁμιλῶν:

1. Τῆς τῆς τοῦ α' πρὸς Ἀνομίους λόγου.

2. Ἡ 6^η καὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως ὁμιλία.

Ἀρχ. «Θεὸς ἡ δούλη»⁴, φ. 1^η.

3. Ἀπαρίκλητος, πρὸς τὸν λαὸν περὶ καρτε-
ρίας καὶ ὑπομνήσεως καὶ παραδειγματῶν τοῦ
Ἰωβ καὶ τῶν τριῶν πατέρων καὶ περὶ τῆς τῶν
ἔργων ἀποχρῆς. Ἀρχ. «Εὐαγγελιστὴς ὁ Θεὸς»⁵,
φ. 11^η.

4. «Ἐτι παρὰ κλήσεως πρὸς τὸν λαὸν περὶ
τοῦ φέρειν γενναίως τὴν ἐπικειμένην ἀπειλήν·
ἔχοντα υποδείγματα τὸν Ἰωβ καὶ τῆς Πηνελ-
πείας· καὶ ἔτι οὐ γὰρ διδεδεικέναι τὸν Θεὸν
ἀλλὰ τὴν ἀμάρτιαν» καὶ περὶ τοῦ μὴ ἀνέχειν
προτροπῆν. Ἀρχ. «Τῶν ἐριῶν παίδων»⁶,
φ. 21^η.

5. «Ὅτι γρήγορος ὁ τῶν ἀρχόντων φόβος·
καὶ ὅτι ὁ ἀδικὸς τί πάσχων καὶ εὐχαραστῶν
τῷ συγχωρησαντι Θεῷ, ἵσως ἐστὶ τὰ διὰ τὸν
Θεὸν ταῦτα πάσχοντες· καὶ τὰ παραδείγματα
τὰ ἐκ τῶν τριῶν παίδων καὶ τῆς βασιλευσινίας
καμίνου· καὶ περὶ τῆς τῶν ἔργων ἀποχρῆς». Ἀρχ. «Πολὺς μὲν ὠφελώμενος»⁶, φ. 32^η.

6. Ὑπόμνησις τῶν ἡδὴ αὐτῷ προλεχθέντων
ἐπὶ θάνατον καὶ λύπην ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν βίον

1. Συγκατατάσσεται τοῖς νεοῖς. Migne, τ.
59, σ. 491. — 2. Ὁμοίως. Migne, αὐτ. σ.
495.

3. Ἦε Α Π Κεραιώσις, ἑλλην. Ἀνέκδοτα.
4. Migne, Patrol. τ. 49, σ. 59. — 5. Αὐτ.
σ. 67. — 6. Αὐτ. σ. 81.

εἰσενεγκοῦσα ὑπ' αὐτῶν ἀνακρίεται· καὶ εἰς τὸ
ἐν ἀρχῇ ἐποίησαν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν· καὶ περὶ τῆς τῶν ἔργων ἀποχρῆς»¹. Ἀρχ.
«Πολὺ μὲν καὶ περὶ πολὺν», φ. 42^η.

7. «Ὁμιλία εἰς τὸ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Θεοῦ τοῦ
δεικνύον ἐν τῷ παραδείσῳ» καὶ περὶ τοῦ φε-
ρῆναι τοὺς ὅρκους. Ἀρχ. «Σύγκατε πρόηρον»²,
φ. 47^η.

8. «Ἐπαινος τῶν κατορθωθέντων τὸ μὴ
ὀφέναι· καὶ ὅτι οὐκ ὀφείλει τις διακρίνεσθαι³
θεῶν λογίων ἐν ἐκκλησίᾳ· καὶ διὰ τί μετὰ
χρόνον πολλὸν ἐδόθησαν αἱ ἀγναὶ Γραφαί· καὶ
εἰς τὸ οἱ ὁφθαλμοὶ θυγοῦνται δοῦναι Θεῷ· καὶ
φυσιολογία κόσμου· καὶ περὶ τοῦ μὴ ὀφέναι». Ἀρχ. «Καὶ πρῶτον πρὸς ὑμᾶς»⁴, φ. 52^η.

9. «Ἐπαινος τῶν μετὰ τὴν ἰστορίαν ἀπην-
τηκότων εἰς τὴν ἀκρίαν· καὶ φυσιολογία κό-
σμου· καὶ κατὰ τῶν θεοποιούντων τὴν κτίσιν·
καὶ περὶ τοῦ μὴ ὀφέναι». Ἀρχ. «Χαίρω καὶ
συγχαίρω»⁵, φ. 59^η.

10. «Εὐχαραστία πρὸς τὸν Θεὸν περὶ τῆς
ἀπαλλαγῆς τῶν ἐκ τῆς στάσεως προσδοκηθέν-
των κακῶν· καὶ ἀνέμνησις τῶν τότε συμβέν-
των· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τῶν τὸ σῶμα ἡμῶν
διαβεβλόντων· καὶ περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου
κατασκευῆς». Ἀρχ. «Ἐπειδὴ ἐντοσίμα»⁶, φ.
67^η.

11. «Εὐχαραστία ἔτι πρὸς τὸν Θεὸν περὶ
τῆς μεταβολῆς τῶν συμβεβηκότων· καὶ ἀνά-
μνησις τῶν διὰ τὴν στάσιν κατασκευέντων καὶ
τιμωρθέντων· ὁμοίως δὲ πάλιν περὶ τῆς τοῦ
ἀνθρώπου δημιουργίας· καὶ ἔτι φυσικὸν νόμον
ἐδέξατο· καὶ περὶ τοῦ τελείως κατορθώσαι τὸ
μὴ ὀφέναι». Ἀρχ. «Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς»⁷,
φ. 82^η.

12. «Τοῦ δήμου παντὸς ἀρεθίστος τῆς ἀνω-
μίας καὶ θαρρήσαντος· τινὲς πάλιν τῆς πόλεως
ἐτάραξαν φοβερὰς πλῆττοντας φήμας καὶ ἡ-
λέθυσαν· εἰς τοῦτο ἡ ὁμιλία εἰρηται καὶ εἰς
τὴν τῶν ἔργων περιένειν· διὸ καὶ ἡ κατὰ τὸν
Ἰωνᾶν καὶ τὴν Βαβυλὶ ἱστορία καὶ τὸν Ἰε-
ρεΐαν παραμυθία καὶ ἰδεύθη πῶς ἐξ ἐνὸς ὅρκου
γίνονται ἱπποκρίται». Ἀρχ. «Οὐχ ὡς ἐπεμνη»⁸,
φ. 88^η.

1. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶρασι καὶ ἄλλοι κώ-
δικες (Migne, τ. 49, σ. 91 ἐν ὑποσημειώσει).

2. Migne, τ. 49, σ. 97.

3. Ἐλευπεῖται ἐνταῦθα αἱ λέξεις, καὶ ἐστὶν
ἀπορροῦται.

4. Migne, αὐτ. σ. 103. — 5. Αὐτ. σ. 144.

— 6. Αὐτ. σ. 119. — 7. Αὐτ. σ. 135. — 8. Αὐτ.
σ. 143.

13. «Ἔτι εἰς τὴν συμφορὰν τῆς πόλεως Ἀντιοχείας· καὶ ὅτι χρῆσιμον πανταχοῦ ῥόβος· καὶ ὅτι πένθος γέλωτος λυσιτελέστερον· καὶ εἰς τὴν ῥῆσιν τὴν λέγουσαν ἐπιγνώθι ὅτι ἐν μέσῳ παγίων διαβαίῃ» καὶ ὅτι τοῦ ῥωμῶν, τὸ ὀρκίζειν χεῖρον». Ἀρχ. «Ἐθεὶ καὶ τῷ ῥωμῶν»¹, φ. 97^ε.

14. «Ὁμολογήσεις εἰς τὸν ἄρχοντα Πρίδα· καὶ πάντων περὶ φυγῆς βουλευομένων· τοῦ ἄρχοντος ἐπισκευόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρακαλέσας· ἔλθῃ ἡ παρούσα ὁμιλία· καὶ περὶ τοῦ μὴ ὕμναι· καὶ εἰς τὸ ῥῆσιν τοῦ ἀποστόλου. Πάσις ὁ ὄφελος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἀρχ. «Τὸν ἄρχοντα μὴ ἐπήνεσα»², φ. 104^ε.

15. «Λόγος εἰς τὴν τῶν πεπλημεληκότων ἐξέτασιν διὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν καταστροφὴν». Ἀρχ. «Εἰς καθὼν ἐπελάμην»³, φ. 113^ε.

16. «Λόγος περὶ νηστείας· καὶ εἰς τὸ ῥῆσιν τοῦ ἀποστόλου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε». Ἀρχ. «Πολὺς ἴσος χαίροντας»⁴, φ. 121^ε.

17. «Τῇ κυριακῇ τῆς Σωζομένης πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας· καὶ περὶ τοῦ μὴ ὀμνῆναι». Ἀρχ. «Κατεργράσατε τῶν ἁγίων»⁵, φ. 128^ε.

18. «Εἰς τὴν διαλλαγὴν τοῦ βασιλέως προστὴν (sic) πόλιν· καὶ εἰς τοὺς πλημμελήσαντας εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν καταστροφὴν· καὶ εἰς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ ἐπισκόπου Φλαβιανοῦ». Ἀρχ. «Ἀπὸ τῆς ῥήσεως ἀφ' ἧς»⁶, φ. 137^ε.

19. «Κατήχησις πρὸς τοὺς μέλλοντας φωτίζεσθαι καὶ περὶ γυναικῶν τῶν ἐν πλέγματι καὶ χρυσῷ κατακομμοῦσιν ἐκτός· καὶ περὶ τῶν κληδονισμῶν ἡ περιζήτοις ἐπωδαῖς κεχρημένων· ὅτινα πάντα ἄλλοτρια χριστιανισμοῦ ἀποδεδεικται». Ἀρχ. «Τῶν πρώην εἰρημένων»⁷, φ. 145^ε.

Ἐν τέλει τῆς κατήχεως ταύτης ἀναγινώσκουμεν· «Τέλος τῆς βίβλου τῶν Ἀνθριάτων», χωρὶς δὲ μεταγενεστέρων· «Ἀρχὴ τῶν Μαρτυρησάντων» (sic).

20. «Λόγος πρὸς ἀνομοίους καὶ περὶ ἀκατήκτου». Ἀρχ. «Τὴ τοῦτο ὁ ποιμὴν»⁸, φ. 154^ε-158^ε. Τὸ τέλος ἑλλείπει.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐν τῷ κροσίδῳ τοῦ 129^ε φ.

ἀναγινώσκεται τὸ ἐξῆς σημείωμα γραφὴν, ὡς εἶοικε, κατὰ τὴν 14^ε ἐκδοταετηρίδα. «Ἀναλ-
λάμμι» τῆς ἀγίατης μητροπόλεως θύλα-
δε. (ῥέας) Μαρονή. . . » Ἀνωθεν τῆς ἐπι-
γραφῆς τοῦ πρὸς Ἀνομοίους λόγον ὑπάρχει λιο-
γραφία περιστῶσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἐντὸς κύκλου. Πνεύματα + κτλ.
Ἐλλείπει τὸ ὑπογεγραμμένον εἰς Ὁ σταχιστὴς ἑ-
σωθεν τῶν πινυκίδων προσέθηκε δύο μεμβρά-
νινα φύλλα καὶ ἑτέρα χαρτῶα ἀποσπασθέντα
ἐκ θεολογικῶν τευχῶν.

Ἀρθ. 45.

Τεύχος μεμβράνινον εἰς φ. (0,33×0,25) τῆς 14^ε ἐκδοτ. συγκείμενον ἐκ φ. 335 ἡριθμημέ-
νων ἐν μεταγενεστοῖς χρόνοις. Ἡ ἀριθμησις
αὐτὴν ἐσφαλμένη κατὰ τὴν διατάξιν· ἡ γρα-
φὴ κατὰ καὶ ἐπιμελημένη· αἱ ἐπιγρα-
φαὶ κεχρωσμένοι, ἔχουσαι ἐπὶ κεφαλῆς αὐ-
τῶν ταινιωδὴ κοσμήματα. Τὰ ἀρχαῖα κε-
φαλικά γράμματα ὑπερμεγέθη, κεχρωματισμέ-
να καὶ φιλοκάλως ἐργασμένα ὑπὸ καλλιτέ-
χην χειρὸς. Ἐν δὲ τῷ κυρίῳ ἀπαντᾷ συνε-
χῶς τὸ προσεγεγραμμένον εἰς (adscriptum). Ἐ-
σωθεν τῶν πινυκίδων τὸ σταχισμὸς προ-
σῆρτηνται δύο φύλλα μεμβρ. κώδικος θεολο-
γικοῦ τῆς 14^ε-16^ε πιθανῶς ἐκδοταετα. ἔχον-
τα μέρος ὁμιλίας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ λόγος διόφορος:

1. «Εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ κυρίου καὶ σωτῆ-
ρος ἡμῶν Ἰ. Χρ.» Ἀρχ. «Χριστὸς γεννᾶται
δοξάσατε»¹, φ. 1^ε.

2. «Ἐπιτάφιος εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον». Ἀρχ. «Ἐμελλερ ἄρα»², φ. 10^ε.

3. «Εἰς τὰ ἅγια Φῶτα». Ἀρχ. «Πάτερ Ἰησοῦς»³, φ. 59^ε.

4. «Εἰς τὸ ἅγιον βήπτισμα». Ἀρχ. «Χθὲς
τῆς λαμπρᾶς»⁴, φ. 70^ε.

5. «Εἰς Γρηγόριον τὸν Νύσσης ἀδελφὸν Βα-
σιλείου τοῦ Μεγάλου». Ἀρχ. «Φίλου πιστοῦ»⁵,
φ. 99.

6. «Εἰς Ἀθηνάσιον ἐπίσκοπον Ἀλεξαν-
δρείας». Ἀρχ. «Ἀθανάσιον ἐπαιῶν»⁶, φ.
103^ε.

7. «Εἰς τὴν τὸν (sic) πν' ἐπισκόπον πα-
ρουσίαν συντακτήριος». Ἀρχ. «Πᾶς ἡμῶν»⁷,
φ. 123^ε.

1. Migne, τ. 49, σ. 153.—2. Ἀδτ. σ. 161.
3. Ἀδτ. σ. 171.—4. Ἀδτ. σ. 179.—5. Ἀδτ.
σ. 167.—6. Ἀδτ. σ. 241, καὶ ἐν ὑποσημειώσε.
7. Ἀδτ. σ. 231.—8. Ἀδτ. τ. 48, σ. 701.

1. Migne, τ. 36, σ. 312.—2. Ἀδτ. σ. 493.
3. Ἀδτ. σ. 336.—4. Ἀδτ. σ. 360.—5. Ἀδτ.
τ. 35, σ. 832.—6. Ἀδτ. σ. 1031.—7. Ἀδτ. τ.
36, σ. 457.

8. «Περὶ φιλοπονησίας». Ἀρχ. «Ἀνδρες ἀδελφοί», φ. 137^ε.

9. «Εἰς τὴν πληρὴν τῆς χαλκῆς». Ἀρχ. «Τὶ δευτε τὰς», φ. 159^ε.

10. «Λόγος εἰς τὸν ἄγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βοσδυτήσαν». Ἀρχ. «Ἀναστάσεως ἡμέραν», φ. 182^ε.

11. «Εἰς τὸ ἄγιον Πάσχα». Ἀρχ. «Ἐπὶ τῆς σφαγῆς μου», φ. 184^ε.

12. «Εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν καὶ εἰς τὸ ἔαρ καὶ εἰς τὸν μάρτυρα Μάμαντα». Ἀρχ. «Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι», φ. 201^ε.

13. «Εἰς τὴν πεντηκοστὴν καὶ εἰς τὸ ἄγιον Πνεῦμα». Ἀρχ. «Περὶ τῆς ἐορτῆς», φ. 207^ε.

14. «Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἀγ. Μακαβαίους». Ἀρχ. «Τὶ δαί», φ. 116^ε.

15. «Ἐγκώμιον εἰς Κυπριανὸν μάρτυρα Ἐσχροῦ (sic) ἐπανήκοντος, μετὰ μίαν τῆς μηνὸς ἡμέραν». Ἀρχ. «Μακροῦ Κυπριανῶς», φ. 225^ε.

16. «Εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανόν, καὶ εἰς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ι. Χ.». Ἀρχ. «Τὴς ἡ τυραννίδος», φ. 235^ε.

17. «Περὶ βουλήματα». Ἀρχ. «Ἐπεὶ δὲ ἀνεκαθάρμεν», φ. 94^ε.

18. «Περὶ δόγματος καὶ καταστάσεως ἐπισκόπων συζητήσεως». Ἀρχ. «Ὅτ' ἂν ἴδω», φ. 263^ε.

19. «Περὶ οὐδὲν λόγος α' καὶ β'». Ὁ α' ἀρρετίζεται οὕτως: «Ἄ μὲν οὐρ ἐκείνη ἦν», φ. 270^ε.

20. «Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Ἀρχ. «Ὁ μὲν δὲ περὶ τοῦ οὐδὲν», φ. 296^ε.

21. «Πρὸς Εὐνομιανούς, προδιελθὼς ἡ ὅτι οὐ παντός τὰ π(ρ)ι Θεοῦ διαλέγεσθαι ἢ πάντοτε». Ἀρχ. «Πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ», φ. 313^ε.

22. «Πρὸς Ἀρειανούς καὶ εἰς ἐαυτόν». Ἀρχ. «Πῶς ποτὲ εἶπον», φ. 319^ε.

23. «Εἰς ἐαυτόν καὶ πρὸς τοὺς λέγοντας αὐτὸν ἐπιθυμεῖν τ(ῆς) α(λ)φ(ή)β(η)ς» Κωνσταν-

τινουπό(λεως)». Ἀρχ. «Ἐγὼ θαυμάζω», φ. 328^ε.

Ἀρθ. 46.

Τεύχος βομβυκίνον εἰς 4^{ον} (0,32x0,25) τῆς ΙΓ' πιθανῶς ἱκανοντ. συγκείμενον ἐκ φ. 190-κατέστη ὑπ' ἑλλου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ λόγος ις', ὃν προτάσσεται πῖναξ. Ὁ τελευταῖος λόγος ἡλειπής. Χειρ μεταγενεστέρᾳ ἰσχυρίσεν ἐν τῷ τεύχει ὅτι ἐν τέλος αὐτοῦ εἰληλαίει γράμμα 4^{ον}.

Ἀρθ. 47.

Τεύχος μεμβρανίνον εἰς φ. (0,325x0,245) γραπὴν, κατὰ τινα σημείωσιν, τῷ 1509. Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἀνήκει μέλλον εἰς τὴν ΙΒ' ἱκανοντ. Σχημαίνεται ἐκ φ. 190' δις τετηλον. Πάμπολλα γραφικὰ σφάλματα.

ΕΡΡΑΙΝ ΤΟΥ ΣΥΡΟῦ λόγος ἀσκητικὸς.

1. «Βίος καὶ πολ. Ἐρραῖμ τοῦ Σύρου». Ἀρχ. «Ἐρραῖμ ὁ θαυμάσιος», φ. 1^ε.

2. «Τοῦ μακαρίου Ἐρραῖμ διδασκαλὶα πολιτείας ἀκριβοῦς, καὶ ὑποστρώσεως ἀσκητικῆς ἀγωγῆς» διερρημένη εἰς κεφ. μδ'. (φ. 6^ε).

3. «Κεφάλαια ἱκανόν». Ἀρχ. «Πῶς κῆ-ται εἰς», φ. 70^ε. Εἰς τὸ τέλος χεῖρ μεταγενεστέρᾳ ἰσχυρίσεν ὅτι ταχυγραφικῶς: «Τῷ παρὸν Ἐρραῖμ ἴδιαι (;) ἔγραψα εἰς τὸ βιβλῶν τοῦτο τοῦ ἔτους Κυ' ἰνδουκ. ιγ' ἐν μηνί ὠκτωβρίῳ ιγ', Καὶ ἰ: ἀναγινώσκοντες εὐχεσθε... μὴ καταρῶς Θε(ὸ)ν... ἐρω-μωχαροσ».

4. «Λόγος περὶ Εὐαγγεῖος ἐ αὐτῷ καὶ ἰσομο-λόγησιν». Ἀρχ. «Ἀδελφοὶ συμπαιθεσάτε μου», φ. 89^ε.

5. «Πρὸς καθέρεσιν ὑπερηφανίας». Ἀρχ. «Μαρέν τῶν», φ. 92^ε.

6. «Λόγος πρ-τρεπτικὸς εἰς μετόνοικον». Ἀρχ. «Δεῖται ἀποστροφῶν», φ. 95^ε.

7. «Λόγος ἀσκητικῶς, πολλὴν ἔχων παρά-κλησιν καὶ κατὰ τὴν τοῦ σώζεσθαι βουλομῆ-ναι». Ἀρχ. «Ὁ πόνη τοῦ λέγειν ἀναγκα-ζει», φ. 103^ε.

8. «Λόγος κατὰ ἡμέραν τῶν παρμῶν ἐν ὃ καὶ περὶ θέλου ὁδοῦ». Ἀρχ. «Ὁ π-στέων εἰς τὸν πόρον», φ. 120^ε.

9. «Περὶ παθῶν ἀνάληψης μετὰ ἀπολο-». Ἀρχ. «Ὁ πόνη τοῦ λέγειν ἀναγκα-ζει», φ. 103^ε.

1. Migne, τ. 35, σ. 857.—2. Δότ. σ. 933.

3. Δότ. σ. 396.—4. Δότ. τ. 36, σ. 624.—

5. Δότ. σ. 608.—6. Δότ. σ. 428.—7. Δότ.

τ. 35, σ. 912.—8. Δότ. σ. 1169.—9. Δότ. σ.

1044.—10. Δότ. σ. 36, σ. 26.—11. Δότ. τ. 35,

σ. 1065.—12. Δότ. τ. 36, σ. 73 καὶ 104.—13.

Δότ. σ. 133.—14. Δότ. σ. 12.—15. Δότ. σ.

213.

1. Migne, τ. 36, σ. 265.

γίσιος, καὶ εὐχαριστίας». Ἀρχ. «Θέλω εἰπεῖν», φ. 155^α.

10. «Ἐτερος λόγος» προτριπτικός εἰς μετόνομα. Ἀρχ. «Κατελθὼν ὁ Κύριος», φ. 157^α.

11. Εὐχαριστία πρὸς Κύριον μετακατανύξις. Ἀρχ. «Δοτὴ πάντων», φ. 160^α.

12. «Ὁ λόγος» πολλὴν ἔχων κατάνυξιν καὶ ἀνάμνησιν τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς κρίσεως. Ἀρχ. «Ἐν ματῶν ἡμερῶν», φ. 163^α.

13. «Λόγος» παρενετικός ρηθῆς πρὸς νέους. Ἀρχ. «Πρόσθετε ἀκούων», φ. 164^α.

14. «Λόγος» ἑστὸς εἰς πατέρας τελειωθέντας. Ἀρχ. «Ἐρ τάδε ἐπὶ ἡμέραν», φ. 168^α.

15. «Ἐστὸν σταυρὸν καὶ περὶ μετανόας καὶ δευτέρως παρουσίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χρ.» Ἀρχ. «Πᾶσα ἔσθλη», φ. 172^α.

16. «Λόγος» εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν. Ἀρχ. «Ἐκοδόσας ἀγαπητοῖς», φ. 174^α.

17. Ἐρωτήσεις θεολογικαὶ μετὰ ἀποκρίσεων. Ἀρχ. «Οἱ φιλόσοφοι εἰποῦ: ἐρωτῶντες παρακαλοῦντες», φ. 176^α. Ἐλλείπει τὸ τέλος.

Ἀρθ. 48.

Τεύχος μεμβράνιν εἰς 4^{ον} (0,31×0,255) συγκείμενον ἐκ φ. 194 ἐξ ὧν χρυσοῦς εἰσι τὰ φ. 55—76 καὶ 151—155 προστεθέντα εἰς ἀναπλήρωσιν ἐκπεσόντων. Ἡ γραφὴ αὐτῶν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Τὰ δὲ μεμβράνινα φύλλα εἰσι συνειρμολογημένα ἐκ τευχῶν διαφόρων ἐποχῶν· εἰον τὰ φ. 1—54 καὶ 77—139 ρχίζονται ὄντα τῆς Ι' ἢ ΙΑ' ἑκατοντ. Τὸ κείμενον αὐτῶν μονόστηλον (0,205×0,17) ἐκ γραμμῶν 28· ἡ μεμβρ. λεπτή. Τὰ φ. 140—150 εἰσιν ἐκ διφθεράς λεπτοτέρας, γραφῆς δὲ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος. Τὰ φ. 156—194 προέρχονται ἐκ τεύχους διστέλλου τῆς ΙΒ' ἑκατονταετηρίδος¹, ὧν τὸ κρᾶσπιδον περικοπὴν ποτε ἀνεπληρώθη ὑπὸ ταινιῶν αὐτῶν ἐστὸν ὃν ἀναγινώσκεται ἀκόπως. Τὰ φ. 88, 89, 90, 91, 186 καὶ 187 εἰσι παλιμψόστα προστεθέντα εἰς συμπλήρωσιν τοῦ βίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος κατὰ τὴν ΙΓ' πλινῶς ἑκατονταετηρίδα. Τὸ ἀρχικὸν δὲ αὐτῶν κείμενον (Θ'—Ι' αἰῶνος), ὡς ἐπεί-

1. Ὁ σταχυῶς τοῦ τεύχους μαρτυρεῖ ἐν φ. 81^α ὅτι ἡ εἰς τὰ φύλλα ταῦτα εἰκὼν (=χαράκις) τῶν γραμμάτων ἐστὶς ἐστὶ βιβλου.

σθην ἐκ τινῶν διακρινομένων φράσεων, ἀφορᾷ εἰς τὸν βίον ἀγίου τινός. Ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ταύτης ἐξετάσεως τῶν φύλλων υποτίθηται ὅτι τὸ τεύχος τοῦτο, ὡς ἔχει, κατηρτίσθη κατὰ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ σταχυοῦ ἢ βιβλιογράφου, ὅστις ἠθέλησε ν' ἀποτελέσῃ **Συναξάριον τοῦ μεγάλου νοσητέρου** συλλέξας ἐκ τευχῶν ἐρραρμένων τὸ ἀναγκαῖον αὐτῷ υλικόν· διὸ καὶ συνεπλήρωσε τὰ ἐλλείποντα διὰ χάρτου. Περιέχει δὲ τοῦτο, ὡς ἔχει τανῦν, τὰ ἀκόλουθα:

1. Μαρτ. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανῶ, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει. Τὸ κείμενον αὐτοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῶν λέξεων: **αἰακῶν κατὰ τὸν λόγοντα**· ἐφ' ὧν ταύτας δὴ τὰς εἰσθετησας κτλ. φ. 1^α.

2. Μαρτ. Ἀκινδύνου, Πηγάσιου, Ἀνιμποδιστοῦ, Ἀρθονίου καὶ Ἐλπιδοφόρου. Ἀρχ. «Εἰ καὶ πρώτοι», φ. 3^α.

3. Μαρτ. Ἀκσιμῆ, Ἰωσήφ, καὶ Ἀειψῆλ.

Ἀρχ. «Ἐλὼντα κατὰ χριστιανῶν», φ. 12^α.

4. Βίος καὶ πολ. Ἰωαννίου. Ἀρχ. «Τὴν πρὸς ἀρετὴν», φ. 24^α.

5. Βίος καὶ πολ. καὶ μαρτ. Γαλακτιῶνος καὶ Ἐπιστήμης. Ἀρχ. «Τῇ πρὸς τῷ Ἀδάμ», φ. 44^α.

6. Βίος καὶ πολ. Πέλλου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Ἀρχ. «Ἦντα Κωνσταντίνος», φ. 50^α.

7. Λόγος πρὸς τῶν ἀρχηγῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, ἡς ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει. Τὸ σωζόμενον μέρος ἀπὸ φ. 55· ἄρχεται ἐκ τῶν ἐπομένων λέξεων: **ασωματικῶς καὶ παυντέρας ἀδολοώσεως**. Περὶ δὲ τοῦ τεύχους δηλοῦται ὅτι ἀνεγνώσθη ἐν Φιλαδελφείᾳ· ἐν ἡλίῳ δὲ πάντων ἡμεῖς καὶ συνδράμοιμεν καὶ ἀντιδοῶμεν προθυμότερον οἱ τὴν περίδοξον ταύτην Φιλαδέλφειαν οἰκοῦντες. **Μεγαρίου Χρυσόκεφαλου**. Ἰδε ἀριθ. 15, 8, σ. 34.

8. Βίος καὶ πολ. Θεοκτίστης τῆς Λισθίας. Ἀρχ. «Εἰκόνας καὶ στήλαι», φ. 62^α.

9. Βίος καὶ πολιτ. καὶ ἀσκητικῆς Ματρώνης. Ἀρχ. «Τὸν σώφρονα τῶν βίων», φ. 66^α.

10. Μαρτ. Ἰέρωνος. Ἀρχ. «Ἰέραν τῷ γενναίῳ», φ. 74^α.

11. Μαρτ. Μηνᾶ τοῦ Αἰγυπτίου, τοῦ ἐν τῷ Κοτυαίῳ μαρτυρηθέντος. Ἀρχ. «Βασιλευστος Διοκλητιανοῦ», φ. 77.

12. Βίος καὶ πολ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀρχ. «Καὶ πάντων μὲν», φ. 81^α. Ἐν τῇ ὥχ γραφ. ΙΕ' αἰῶνος: «† ὁ βίος δὲ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, γέγραπται ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου· διὰ τὸ εἰς αἰῶνα βιβλίου ἡ εἰκὼν οὖσα τῶν γραμμάτων».

МЕЧНИКОВА

13. Υπόμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Φίλιππον. Ἀρχ. «Ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος», φ. 143⁵.

14. Μαρτ. Γουρία, Σαμωνά καὶ Ἀδελφού, καὶ μικρὴ διήγησις τοῦ γενομένου θαύματος εἰς Εὐφρομὴν τὴν κόρην. Ἀρχ. «Ἐτοίς μὲν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου», φ. 146⁵.

15. Υπόμν. εἰς τὸν εὐαγγ. Ματθαίου. Ἀρχ. «Ἡλὴ μὲν τὴν παρὰ τοῦ πλάκατος», φ. 154⁵.

16. Μαρτ. Μηνά τοῦ Αἰγυπτίου, φ. 156⁵ — 156⁶. Μόνον τὸ τέλος αὐτοῦ, ἐκτεταμένον διὰ δύο γραμμῶν, ὡς ἀναγνωσκόμενον ἀνωτέρω ὁλοκλήρου τοῦ βίου (φ. 77 κ. ἑ.).

17. Βίος Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἀρχ. «Ὡς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν», φ. 156⁵ κ. ἑ. Τὸ τέλος ἔλλειπει.

Ἀρσ. 49.

Τεῦχος μεμβράνινον εἰς 4^{ον} (0,332×0,255) τῆς II^{ης} ἢ ΙΑ^{ης} ἑκατονταετ. συγκείμενον ἐκ φ. 181. Ἀρχ. γλ.

Σάρξ (calena) Ἑβραϊστικῶν εἰς τοὺς ψαλμοὺς Α'—ΟΑ', ἦτοι Εἰσελθόν, Βασιλεῖον, Κληρονομία, Ἀστερίον, Ὁριζήσεις, Ἀδύμωτον, Ἀθανάσιον, Γρηγ. Θεολόγον, Ἡσυχίον, Ἰουδῶνον, Θεόδωρον Καίσαρον, Γρ. Νέστορα, Κυρίλλον, Ἰωάννην, Θεοδώριον κτλ. Τὸ κείμενον μονόστιχον κατέχον χώρον 0,24×0,167. Ἡ διεξέρχ. λατινικῆ πολυγραφῶ καὶ λευκίφαις· ἡ γραμμὸς μόνος ἔχουσα ἱκανὸς συντεταγμένης λέξεις (Abkürzungen) καὶ πνεύματα κατὰ τὸν διττὸν τρόπον· τὸ ὑπογεγραμμένον εἰς ἔλλειπει. Πᾶς ψαλμὸς περιέχεται ὑπὸ ταινίας κεχρωματισμένης μετὰ κοσμημάτων χαρίεντων· περιθώριον εὐρύ, ἐν α' ἐν στήλῃ κεχαρακμένη ἀναγνώσκονται τὰ ὀνόματα τῶν ἱερειῶν καὶ ὅτι μὲν ἐλόκληρα, ὅτι δὲ ἡμίκερα, τὸ πλεῖστον διὰ συντεταγμένης καὶ μελίστα ἐν μονογράμμασι. Τὸ τέλος τῆς ἱερικνείας τοῦ ΟΑ' ψαλμοῦ ἔλλειπει.

Ἀρσ. 50.

Τεῦχος μεμβράνινον εἰς 4^{ον} (0,30×0,235) τῆς Γ'—ΙΑ^{ης} ἑκατονταετ. συγκείμενον ἐκ φ. 332· μόνον τὰ φ. 200—219 εἰσι χαρτῶα προστεθέντα εἰς ἀναπληρώσειν τοῦ κειμένου κατὰ τὴν II^{ην} ἑκατονταετηρίδα. Ἐγγραφή δι' ἐπιμελὸς κατὰ παραγγελίαν Θεοδώρου τινὸς μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου διαπνέσαντος πρὸς τοῦτο νομίσματα

(=solida aurea) κτλ.¹ Ἐν τῷ κειμένῳ ἄπαν. τὰ τὸ προσγεγραμμένον εἰς (adscriptum).

II. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ «Ὀμιλίαι τῆς Ἐκκλησίας» κατὰ τὴν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ α' φύλλου ἐπιγραφῇ. — Ἡ α' Ὀμιλία ἐπιγράφεται: «Ὀμιλία παρηναιτικὴ, ῥηθείσα ἐν τῇ ἐκδοσὶ τῆς ἀρχαίας τεσσαρακοστῆς», ἥς ἡ ἀρχή: «Χαίροις καὶ εὐφρανέσθαι ὁρῶν σήμερον». Ἡ δευτέρα: «Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως»². Πᾶσαι αἱ Ὀμιλίαι συμπεσόνται εἰς Α' κατὰ τὴν παρὰ τὰς ἐπιγραφὰς αὐτῶν ἀριθμῆσιν³.

Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ τοῦ τεύχους ἀναγνώσκονται τὰ ἑπομένον σημεῖα:

«Κόρις Ἰησοῦ Χριστοῦ ο Θεοῦ ἡμῶν ἐλέησον· καὶ συγχώρησον· τῷ σὺ δούλῳ Θεοδώρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ· τοῖς πλοῖσι κηρυγμένοις ἀμὴν. ὁ ἀναγιγνώσκων (sic) εἴχον μοι διὰ τὸν Κύριον.

· · · · ·
Ἡ ἀρχὴ Θεοῦ ἐστὶν καὶ τέλος πάντων· —
† Ἡ δὲ τιμὴ αὐτοῦ ὅλη ἡ ΝΝ κ'».

Ἀρσ. 51.

Τεῦχος χαρτῶν εἰς φ. (0,305×0,205) τοῦ ἔτους 1607 γραφὴν ὑπὸ Κορνηλίου μοναχοῦ. Σχηματίζει ἐκ πολλῶν 649 στίλων καὶ χονδρῶν χάρτου.

Παρατηρητέον περιεχόν:

1. II. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ «Ὀμιλίαι τῇ Κυριακῇ τοῦ Τιβλίου καὶ Φερισταίου». Ἀρχ. «Οἱ πόρρωθεν τοὺς λαμβάνουσιν», φ. 1^η.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ «λ. εἰς τὸν ἕσποντον νότον». Ἀρχ. «Αἰ μὲν τὴν τοῦ Θεοῦ», φ. 7^η.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ «λ. περὶ σωτηρίας ψυχῆς» καὶ περὶ ὑπεμονῆς καὶ εὐχριστίας καὶ μὴ οὕτω προδιδῶς θρηνεῖν τοὺς τελευτώντας καὶ μελίστα ἔπου δ' ἐν νότοις τινες καὶ ἄρθροι ἐκλήθησαν ἐκ τοῦ βίου τούτου». Ἀρχ. «Φύρε σήμερον μελίστα», φ. 16^η.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ «λ. εἰς τὸν μάταιον βίον τῶν

4. Περί τῆς τιμῆς τῶν πνευμάτων P. V. Gardhausen. Griech. Palaeographia, s. 308—10.

2. Migne. Patrol. t. 63, s. 24 καὶ 25.

3. Αἱ ἐν τῷ τεύχει περιλαμβανόμεναι αἱ εἰς τὴν Γένεσιν ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν αὐτῶν ἀρμόζοντες αἱ εἰς αὐτὰ κατὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Migne (Patrol. t. 53, t. α', s. 24 κ. ἑ.) ΜΑ'.

4. Τὰ γράμματα τοῦ παρόντος τεύχους ἐκείνη τῇ τῷ 15 κώδικος. Ὁρα σελ. 31.

5. Migne. Patrol. t. 59, s. 59—60 καὶ 60. s. 515.—7. Αὐτ. t. 60, s. 723.

ἀνθρώπων». 'Αρχ. «Ὅσοι τὰ τοῦ βίου»¹. φ. 28⁶.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν Ἀποκρίαν ἡ ὁλόγος εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ περὶ μετανοίας καὶ διευτέρως περὶ οὐσίας κτλ.». 'Αρχ. «Πᾶσα ἐορτή»². φ. 34⁶.

6. «Ἐφ' ἡμέταις»³, ἥτοι παρὰ κλησιν». 'Αρχ. «Οἱ γὰρ ὁχλοὶ εἰπον», φ. 41².

7. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ὁλόγος εἰς τὸ πρότερον σεαυτῶν ἐκλήθη δὲ τῇ δευτέρᾳ τῆς Τυρινῆς». 'Αρχ. «Τὸ ἴδιον τὴν χρῆσιν»⁴, φ. 52⁶.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ «καὶ περὶ εὐχαριστίας, τῇ τρίτῃ τῆς Τυροφάγου». 'Αρχ. «Ἦκούσατε τῶν ῥημάτων»⁵. φ. 64².

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ «ἀπὸ νηστείας, τῇ δ' τῆς Τυροφάγου». 'Αρχ. «Παρακαλεῖτε φησὶν»⁶, φ. 75².

10. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΙΤΟΥ «ἀπὸ εἰς τὴν παρείδουσαν τῶν νηστείων, καὶ εἰς τὴν ἐκ τῶν ψαλμῶν». 'Αρχ. «Πρέπουσαν τῆς τῶν νηστείων»⁷, φ. 83².

11. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ «ἀπὸ τῇ παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου, περὶ νηστείας». 'Αρχ. «Σαλπιαστέ φησὶν»⁸, φ. 101².

12. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ «ἀπὸ εἰς πατέρας τελειωθέντας τῶν ἐν ἀσκήσει λαμβάνωντων τὸ σαββάτω τῆς Τυροφάγου». 'Αρχ. «Τὴν καρδίαν μου ἀλήτω»⁹, φ. 112².

13. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΙΤΟΥ «ἀπὸ εἰς κομνηθέντας ἀδελφοὺς». 'Αρχ. «Τὴν τοῦτο σήμερον»¹⁰, φ. 122².

14. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ «ἀπὸ εἰς τὴν παρείδουσαν (sic) τῶν νηστείων, καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου». 'Αρχ. «Πρόκειται ἡμῖν»¹¹, φ. 128.

15. ΔΑΝΑΟΥ ὁλόγ. γ'. Εἰπομεν (sic) καὶ περὶ ἐξομολογήσεως»¹². 'Αρχ. «Μακάριοι ὧν ἀρέθουσαν», φ. 155².

16. ΔΑΝΑΟΥ «Εἰπομεν (sic) καὶ περὶ κοι-

νώσεως». 'Αρχ. «Ἐπειδὴ χρεὶς εἰπομεν», φ. 161².

17. ΔΑΝΑΟΥ ὁλόγ. ιε'. Βίος καὶ ἀνατροπὴ (sic), καὶ μαρτύριον τοῦ ἀγ. καὶ ἐνδ. μεγάλου. Θεοδώρου τοῦ Τήρονος (sic)». 'Αρχ. «Τὸ ὄγ. καὶ ἐνδ. μεγάλ. Θεοδώρου, πατὴρ μὲν Ἑρωδραῖος»¹, φ. 168².

18. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ἀδιήγησις, διήν, ἐτίαν, τὸ πρότερον σαββάτω τῶν νηστείων. μνῆμιν, εἰς τὸν μίγον Θεοδώρον τὸν Τήρωναν». 'Αρχ. «Ὡς πολὺ τὸ πλήθος»², φ. 176².

19. ΔΑΝΑΟΥ «τῇ κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας. Διήγησις ψυχωφελὴς, περὶ τοῦ κ. ἡ. ἱ. Χ., τῆς μίξ καὶ ἀγίας εἰκόνας τῶν Χαλκοπρατείων δι' ἣν αἰτίαν ἐκλήθη, Ἀντιφωνητῆς (sic) καὶ περὶ Θεοδώρου ναυκλήρου, τοῦ Βυζαντίου, καὶ Ἀβραμίου τοῦ Ἑβραίου». 'Αρχ. «Δεσποτικὴν θαυμάτων»³, φ. 185². Ἐν τῇ ὥ: «Ὅτις ὁ λόγος ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ καλονάρχου, ἀρχιεπιστοῦ ἀναγνώσαν, εἰς τόπον, τοῦ Πραξαποστόλου».

20. ΣΥΜΕΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ, «ὑπόμνημα εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τῆς ἀρχάντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτίκης καὶ δευτεράτης Μαρίας τῆς Ῥωμαίας συγκειμένης (sic) παρὰ τοῦ κυροῦ Συμεῶν (sic) καὶ Λογοθέτου, Μεταφραστοῦ»⁴. 'Αρχ. «Καὶ πάντα μὲν ὁ χρόνος», φ. 204².

21. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁλόγος περὶ εὐχῆς, καὶ νηστείας, καὶ κατὰ τῶν ὁμολογιῶν καὶ περὶ ἐλεημοσύνης, καὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν Θεόν». 'Αρχ. «Δεῦτε πάντες», φ. 230².

22. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ἀρχαῖος εἰς τοὺς ἀγ. μ' μαρτύρας, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ λίμνῃ μαρτυρησάντων». 'Αρχ. «Μαρτύρων μνήμη»⁵, φ. 238².

23. ΔΑΝΑΟΥ μαρτύριον τῶν ἐν Σεβαστείᾳ

1. Fabricii VIII, σ. 503. Ἐν ἄλλοις Ἐφραίμ τοῦ Σύρου — 2. Αὐτ. X, σ. 245.

3. Ἀδελφός φέρεται ἐν τῇ τεύχει: ἴσως δ' ἐστὶν Ἑρραῖν τοῦ Σύρου, ὡς ἐν τῇ 47 κώδικι.

4. Migne, Patol. τ. 34, σ. 197. — 5. Αὐτ. σ. 247. — 6. Αὐτ. σ. 185. — 7. Αὐτ. τ. 89, σ. 4077. — 8. Αὐτ. τ. 34, σ. 164. — 9. Fabricii VIII, σ. 287. — 10. Migne, Patol. τ. 89, σ. 4192. — 11. Αὐτ. τ. 56, σ. 525.

12. Ἐν τῇ κώτῃ κρᾶσι περὶ τοῦ φ. 155: «Ὅστις (sic) ὁ λόγος ἀναγινώσκεται εἰς τὴν τράπεζαν: ὅπου πάντες θέλουσι πατέρας νὰ μεταλάβουν: λέγεται προτίτερα μίαν ἡμέραν ἔχον ἀποσπερῶν».

1. Ὁ βίος οὗτος οὐχ εὐρήται σημειούμενος παρὰ Φαβρίκιον (X, σ. 333 335).

2. Ἴδε Migne Patol. τ. 39, σ. 4821. Ἐν τῇ 5 τεύχει τοῦ παρόντος καταλόγου (σ. 19 ἀριθ. 5, 3) ἡ διήγησις αὕτη φέρεται ἀνωμότως.

3. Ἴδε Combefissii, Ancl. Nov. τ. Β'. σ. 614.

4. Παρὰ Φαβρίκιον (X, σ. 285—86) σημειοῦται τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ὡς ἔργον incerti συγγραφέως. Ἐξεβόθη δὲ κατὰ χειρὸς γραφὸν τῆς ἐν Ἀθῶν μονῆς Συμωνόπετρας ὑπὸ Μ. Γελεῖον ἐν «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» τόμ. Γ', σ. 209-215 καὶ 229-234.

5. Migne, Patol. τ. 62, σ. 737, ἐνθα ὁ λόγος οὗτος ἐπιγράφεται ἀπλῶς «Περὶ εὐχῆς».

6. Αὐτ. τ. 34, σ. 508.

МЕЧНИКОВА

μαρτυροῦντων. 'Αρχ. «Βασιλεὺς τοῦ Δουλοῦ», φ. 248^β.

24. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΟΥ ὁ λόγος, εἰς προσκύνησιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. 'Αρχ. «Αγαλλιάσεως», φ. 256^β.

25. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΙΤΟΥ ὁ λόγος περὶ τῆς ἁγίας συνάξεως· καὶ περὶ τοῦ μὴ κρίνειν, καὶ μνησικακεῖν. 'Αρχ. «Δὲ μὲν ἡ τοῦ ἁγίου», φ. 261^α.

26. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΙΝΟΥ ὁ λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν κτλ. 'Αρχ. «Νὴ ἡ τῆς βασιλίδος», φ. 274^α.

27. ΣΕΦΡΟΝΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΗΝ ὁ λόγος ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν κτλ. 'Αρχ. «Τῆς παροῦσης τιμίας», φ. 284^α.

28. ΑΔΙΑΟΥ ἁγίου^β καὶ ἀσκητοῦ τῆς ὁσ. Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ὁσίως ἀσκητικῆς κατὰ τὴν ἱερμὸν τοῦ 'Ιωρδάνου. 'Αρχ. «Μοστήριον βασιλέως», φ. 297^α.

29. ΑΔΙΑΟΥ «ἐδύτης ὀφθαλμοῦ» (sic) ἐκ πολλῶν ἱστορίων, συλλεγμένα καὶ ἀναμνησιν ἔχοντα τοῦ παραδόξου γενομένου θαύματος ἡλιασίου, καὶ Βάρβαρον τὴν βασιλῖδα ταύτην πολλὴν περικύκλωσαν καὶ ἀπώλοντο θεοὶ οὐκὲν περὶ αὐτῆς· ἡ δὲ πόλις ἀνοίξει (sic) συντηρήσει αὐτοὺς τῆς Θεοτόκου· αὐτοῖς (sic) ἵκετο, καὶ (sic) εὐχρηστέριον ἐκλήστον τὴν ἡμέραν κατ' ἐνομήσουσα (sic) η. «Ἐν τοῖς χρόνοις 'Ηρακλίου», φ. 326^α.

30. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁ λόγος περὶ τοῦ ὅτι συνήγαγον οἱ 'Ιουδαῖοι τὸ συνέδριον· καὶ περὶ τοῦ 'Ιούδα· καὶ εἰς τὸ δαίπειν τὸ μυστικόν. 'Αρχ. «Ὡς περὶ κατόνους», φ. 436^α.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ὁ λόγος εἰς τὴν ἀποστασίαν τοῦ 'Ιούδα· καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ ἁγίου μυστηρίου· καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν. 'Αρχ. «Ὁμῶς ἀνάγκη», φ. 465^α.

32. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ ὁ λόγος εἰς τὴν ἁγ. Θεοτόκον καὶ εἰς τὸ σωτήριον πάθος.

1. Τὰ παρὰ Φαβριτίου (X, σ. 189) καὶ Νικοβήμου (Συναξ. Β', σ. 23) ἀναγραφόμενα μαρτύρια ἀρροῦνται ἄλλα.

2. Migne, Patrol. t. 99, σ. 692.—3. Αὐτ. t. 89, σ. 825.—4. Αὐτ. t. 96, σ. 648.

5. 'Εν ἄλλῳ κώδικι ἐπιγράφεται ἐπὶ παλιν λόγος τοῦ Χρυσοστόμου. 'Ὁ δὲ Confessio eius Hecceken (Auct. nov. A', σ. 1424) ἐστὶ ὁμιλία Γερμανοῦ πατριάρχου 'Be Fabric X, σ. 281.

6. 'Εκείνου δὲ Fabr. X, σ. 286.

7. Confessio, Auct. Nov. σ. 805.

8. 'Εν ἄλλῳ ἐπιγράφεται Ἀποφύγετε πρεσβεῖται. 'Be Fabric. X, σ. 244.

9. Migne, Patrol. t. 49, σ. 373.

καὶ εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ κατὰ 'Ιω. Εὐαγγελίου τὸ ῥάσκα (γρ. ῥάσκον) ἐστήκεσαν παρὰ σταυρῶν κτλ. καὶ εἰς τὴν θεώσωμον ταρῆν τοῦ Κυρίου». κτλ. 'Αρχ. «Πρὸς ἐνθουσιασμένην», φ. 479^β.

33. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ὁ λόγος εἰς τὴν θεώσωμον ταρῆν τοῦ Κυρίου κτλ. Καὶ εἰς τὸν 'Ιωσήφ τὸν ἀπὸ 'Αρμαθίας, καὶ Νικοδήμου· καὶ εἰς τὸ (γρ. τὴν) ἐν τῷ 'Αδῃ (sic) τοῦ Κυρίου κατὰθασιν, μετὰ τὸ σωτήριον πάθος παρὰ δόξας γενεαμένην. 'Αρχ. «Τὶ τοῦτο σήμερον», φ. 497^β.

34. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁμιλία εἰς τὴν καὶνὴν Κυριακὴν, καὶ εἰς τὸν ἄγιον καὶ πανευφρομεν ἀπόστολον Θωμᾶν· καὶ εἰς τὴν ψαλμωδοῦσαν. 'Αρχ. «Φαυδρῶς ὁμοῦ», φ. 515^α.

35. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ὁ λόγος εἰς τὴν νίκην Κυριακὴν· καὶ εἰς τὴν ἀπιστίαν τοῦ Θωμᾶ. 'Αρχ. «Χριστὸς ἐγερθεὶς», φ. 533^α.

36. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁμ. εἰς τὴν καὶνὴν Κυριακὴν· καὶ εἰς τὴν ψαλμωδοῦσαν τοῦ Θωμᾶ. 'Αρχ. «Ὁδοὶ πόλεως ἐορτή», φ. 539^α.

37. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ὁμ. τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων. 'Αρχ. «Ἐκαίτερος μὲν ἔστιν», φ. 544^α.

38. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁμ. εἰς τὸν Παράκλητον καὶ εἰς τὸ μὴ κρίμαται κατόνους (sic) η. 'Αρχ. «Ὡς περὶ ἡ γαστρώσεως», φ. 553^α.

39. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΗΝ ὁμ. εἰς τὸν παραλυτικόν κτλ. 'Αρχ. «Ὁδοὶ ἄνθρωπος», φ. 561^α.

40. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὁμ. εἰς τὴν μεσοπεντηκοστήν κτλ. καὶ εἰς τὸν Μελχισεδεκ. 'Αρχ. «Ρῶα καὶ μελὸν», φ. 569^α.

41. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ὁμ. εἰς Σαμαρείτην γυναῖκα. 'Αρχ. «Σήμερον ὁ Χριστὸς», φ. 575^α.

42. ΑΘΕΝΑΣΙΟΥ ΠΕΡΙΣΒ. Κων/πόλεως αἰς τὸν ἐκ γεννητοῦς (sic) τυφλόν· καὶ εἰς τὴν μεσοπεντηκοστήν (sic) καὶ εἰς τὸν ἄγιον Πέτρον τὸν ἀπόστολον, ὑπὸ τοῦ 'Ηρώδου (sic) ἐν τῇ ῥαλλῇ ἀποκρίσθη (sic) η. 'Αρχ. «Τοῖς γὰρ οὖτοι τὸν Κερσέν», σ. 585^α.

43. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ὁ λόγος εἰς

1. Migne, t. 199, σ. 4457.

2. 'Εν τῇ 4 σελίδι τοῦ φ. 497 ἀναγιγνώσκεται τότε τὸ σημείωμα: «Ὁμῶς καὶ μεγάλου καβλίου ἦν ὁπίσθεν κοτὰ εἰς τὸ παρὸν οὐ ἡ ἀρχὴ τῆς γῆς ὑπαγωγίας».

3. Fabr. VIII, σ. 532.

4. Migne, Patrol. t. 26, σ. 4081.—5.

Αὐτ. t. 64, σ. 777.—6. Αὐτ. t. 26, σ. 4432.—

7. Αὐτ. t. 64, σ. 739.—8. Αὐτ. t. 69, σ. 533.

9. Αὐτ. t. 86 μέρ. 6', σ. 1976.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

τὸν ἐκ γεννητῆς τυφλόν». 'Αρχ. «Πολυποβ-
δαστον πᾶσιν»¹, φ. 59^{1/2}.

44. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** εἰς τὴν 'Ανάληψιν»
κτλ. 'Αρχ. «Εὐκαιρον ἡμῶν», 612^ε.

45. **ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΔΑΞΑΝΑΡΕΙΑΣ** «λόγος ῥηθῆς
(ἢ ῥηθείς) εἰς τὴν 'Ανάληψιν» κτλ. 'Αρχ.
«Ἰδοὺ αὐτὸ ἀναστῆναι», φ. 619^ε.

46. «**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ** καὶ χαρτο-
φύλακος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κων/πόλεως,
ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους πάντας, τοὺς ὑπὲρ
Χριστοῦ κατὰ τὴν ἀπομείνην ὅλην ἐναθλήσαν-
τας». 'Αρχ. «Μὲν Χριστοῦ»², φ. 622^ε.

47. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «λόγος εἰς τὴν Πεν-
τηκοστὴν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον». 'Αρχ.
«Εὐδοχητὸς ὁ Θεός», φ. 630^ε.

48. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** «λόγος εἰς τὴν προδοσίαν
καὶ εἰς τὸ Πάθος, καὶ εἰς τὴν 'Ανάστασιν» κτλ.
'Αρχ. «Τῆς χθὲς ὑποσχένσεως»³, φ. 639^ε.

49. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους
πάντας». 'Αρχ. «Δεῦτε σήμερον ἀδελφοί», φ.
645. 'Εν τῇ εἰς τοῦ ἐγκωμίου τούτου ἀναγινώ-
σκεται ἡ ἐπομένη τοῦ ἀντιγραφίως σημειώσις
«Τοῦτ' ἐλ βιβλιάρδιον ἐτελειώθη διὰ χει-
ρὸς Κορηθίου, μοναχοῦ. 'Επὶ ἔτους χ'ις'
(=1607) ἐν μηνί, 'Ιουλλίου α'.—Τὸν δακτύ-
λους γράψαντα, τὸν κακηνόρον, τὸν ἀναγι-
νώσκοντα οὐκ προθυμῶς, φύλαττε τοὺς τρεῖς,
ἡ Τριάς τριωλόγος. τέλος καὶ τῷ Θεῷ δοξα-
στέον (ὑποκλιτικῶς) εἰς». 'Ἐτίθω δὲ χεῖρ προσειπε-
σθμῶσιν. «Οἷτοι ἡ λόγος ἀπασι ἡσῆν λόγος
διαφοροῦ τδ'».

'Αριθ. 53.

Τεύχος μεμβράνιον εἰς 4^{ον} (0,28×0,22) τῆς
IV' ἑκατονταετηρίδος συγκαμμένον ἐκ φ. 327-
δίστηλον· αἱ ἐπιγραφαὶ διὰ κινναβάρους.

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΟΥ
ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ιζ' ἡ-
μέρας τοῦ αὐτοῦ μηνός. Περιεχόμενα.

1. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ** εἰς τὸν βίον καὶ εἰς
τὰ θαύματα Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ». 'Αρχ.
'Ο μὲν σκοπὸς»⁴, φ. 1^ε.

2. Μαρτύριον Πλάτωνος. 'Αρχ. «Οὐ ξένα
Γαλατῶν»⁵, φ. 39^ε.

3. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ** «λόγος εἰς τὴν
εἰσοδικὴν ἐνθεραγίας δεσπ. ἡ. Θεοτόκου, ὅτε

προηνέχθη ἐν τῷ νῶ ῥητιζούσα». 'Αρχ.
'Ο καλὸς ἡμῶν ὑποθέσων», φ. 48^ε. 'Ἰδε ἀριθ.
15. 18.

4. Βίος καὶ πολ. Ἀμφιλοχίου ἐπισκ. 'Ικο-
νίου. 'Αρχ. «Καὶ τί τῶν καλῶν», φ. 60^ε. 'Ἰδε
ἀριθ. 15. 20.

5. Βίος καὶ πολ. Γρηγορίου Ἀκραγαντίνων.
'Αρχ. «Κάλλιστόν τι χρῆμα», φ. 69^ε. 'Ἰδε
ἀριθ. 15. 21.

6. Μαρτύριον τῆς μεγαλῆς Αἰκατερίνης.
'Αρχ. «Βασιλεῦς τοῦ ἀσεβ. Μακέρτιου»,
φ. 118^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 22.

7. «**ΚΑΘΗΜΕΝΟΣ** ἐπισκόπου Ρώμης. 'Ιακώ-
βω 'Ιεροσολύμων' ἐπὶ τῶν πράξεων καὶ περιο-
δίων τοῦ ἁγ. καὶ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων
Πέτρου· αἱ καὶ ὁ αὐτοῦ συμπεριειληπταὶ βίος
Κλήμεντος· τῶν Πέτρου ἐπιθιμῶν κηρυγμά-
των ἐπιτομή». 'Αρχ. «Κλήμεντος 'Ιακώβου», φ.
134^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 24.

8. Μαρτ. Κλήμεντος Ρώμης. 'Αρχ. «Ἄσκη-
σιν οὐκ», φ. 193^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 25.

9. Μαρτ. Πέτρου Ἀλεξανδρείας. 'Αρχ.
'Εὐχὴ μὲν οὐκ», φ. 206^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 26.

10. Μαρτ. Μεροκίου. 'Αρχ. «Δέκιος ἡγί-
κας», φ. 218^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 23.

11. Βίος καὶ πολ. Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου.
'Αρχ. «Καὶ μὲν οὐκ», φ. 230^ε. 'Ἰδε ἀριθ.
15. 27.

12. Μαρτ. 'Ιακώβου τοῦ Πέτρον. 'Αρχ.
'Αρχαδίον ἐν Ρωμαίων», φ. 246^ε.

13. Βίος καὶ πολ. Στεφάνου τοῦ νέου καὶ
ὁμολογητοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῶν ἁγ. εἰκότων μαρ-
τυρήσαντος. 'Αρχ. «Θετὸν (sic) τι χρῆμα»,
φ. 257^ε. 'Ἰδε ἀριθ. 15. 29.

14. Ὑπόμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Ἀν-
δρέαν. 'Αρχ. «Ἀρτε τοῦ παιδὸς Ζωχαρίου»,
φ. 312^ε. 'Ἐλλείπει τὸ τέλος. 'Ἰδε ἀριθ.
15. 30.

'Αριθ. 53.

Τριώδειον χαρτῶν εἰς 4^{ον} (0,29×0,21)
τῆς IV'—Iς' ἑκατονταετηρίδος.

'Αριθ. 54.

Τεύχος μεμβράνιον εἰς 4^{ον} (0,235×0,21)

4. Fabricii X, σ. 236.—Νικκοδ. Συναξ.
Α', σ. 256.

¹ Ὁ Νικκοδήμος (Συναξ. Α', σ. 263 ἰν
ὑποσημ.) λέγει ὅτι τὸ ὑπόμνημα τοῦτο σώζεται ἐν
τοῖς τετυπωμένοις μαντικαῖς. 'Ἰδε Tischen-
dorf, Acta Apost. Apocrypha. Lips. 1851.

1. Migne, Patrol. t. 28, σ. 1001.—2. Αὐτ.
τ. 88, σ. 480.—3. Αὐτ. τ. 62, σ. 721.—4. Αὐτ.
τ. 46, σ. 893.—5. Αὐτ. τ. 115, σ. 404

της II' εκατοντ. συγκαίμενον ἐκ φ. 169.
II ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος λαίπει.

ΕΦΘΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΝΟΥ ΛΟΓΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΙ.

Ἀρθ. 55.

Τεύχος μεμβράνινον εἰς 4^α, ἴσως τῆς Θ'-I' εκατοντ., συγκαίμενον ἐκ φ. 204, ἐξ ὧν τὰ φ. 1—24 χωρῶς γρ. κατὰ τὴν ις' εκατοντ. πρὸς ἀνὰ πλήρωσιν ἰσαριθμῶν ἐκπεσόντων.

ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΝΟΒΕΙΟΝ ΔΥΟ Ἀρσαβέρη κατὰ τὴν ἀκρόουθεν τάξιν:

1. «Συναζήριον τοῦ Προξικοποστόλου ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς μεγάλης κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τοῦ μεγάλου Σαββάτου», ἐν ᾧ σημειοῦνται αἱ κυριακαὶ, αἱ ἑορταί, τὰ κεφάλαια καὶ ἡ ἀρχὴ ἐκάστης περικυπῆς.

2. «Μνηολόγιον σὺν Θεῷ ἀγίῳ» τοῦ Προξικοποστόλου φ. 6^α.

3. Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἰς μ' κεφ., ἐν αἷς ἐπιγραφαὶ ἀναμνησκονται ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ἀφ' ἧς ἐθθα σημειοῦται καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀρχὴ ἐκάστης περικυπῆς· δηλοῦται δὲ αὐτὴ ἐν τῷ κεφαίῳ διὰ τοῦ .†. Τὸ καίμενον ἔχει ἀνωθεν καὶ ἀποκάτω τόνους μουσικούς διὰ κινναβάρους. Γίνονται δὲ εἰς τὸ τέλος οἱ

« ἈΡCABHP ECT (— ECT) OTONIC' (=τονίσας) T (=τὴν) BIBA (=βιβλίον) TAΣ (=ταύτην). HAN (=Ἀμήν). »

4. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Κορίνθου», φ. 50^α.

5. ΠΑΥΛΟΥ ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, ἐπιγραφομένη ἐν τῷ τεύχει: «Εἰσαγγεληὶ Διδασκαλίᾳ», φ. 52^α. Διαιρεῖται εἰς ιθ' κεφ., ὧν τὸ τελευταῖον ἐπιγράφεται: «Περὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ τῆς ἐν ἀνατολῇ καὶ δύσει». Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς ρωμαίους ἐγγράφη ἀπὸ κορίνθου διὰ τοῦτον τῆς διακρίσεως τέλος»^α.

6. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Κορινθίους α' ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ἐφέσου τῆς Ἀσίας»^α, φ. 71^α.

7. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Κορινθίους α'» ἐπιστολὴ εἰς θ' κεφ., φ. 72^α. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς κορινθίους α': ἐγγράφη ἀπὸ Ἐφέσου, διὰ Σεργίου καὶ Φουρεννιάτου καὶ Ἀχαικοῦ, καὶ Τι. μολέου στίχοι 60»^α.

8. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Κορινθίους β' ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Μακεδονίας»^α, φ. 90^α.

9. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Κορινθίους β'» εἰς κεφ. ι', φ. 91^α. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Κορινθίους β': ἐγγράφη ἀπὸ Φιλίππων, διὰ Τίτου καὶ Λουκά. στίχοι 94»^α.

10. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ρώμης»^α, φ. 103^α.

11. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Γαλάτας» εἰς θ' κεφ., φ. 103^α. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Γαλάτας» ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης στίχοι 147»^α.

12. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς»^α, φ. 109^α.

13. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Ἑβραίους» εἰς θ' κεφ., φ. 110^α. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Ἑβραίους» ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης διὰ Τυχικοῦ στίχοι 167»^α.

14. «Υπόθεσις πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ρώμης»^α, φ. 116^α.

15. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Φιλιππησίους» εἰς θ' κεφ., φ. 117^α. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Φιλιππησίους» ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης, δι' Ἐπαφροδίτου στίχοι 174»^α.

16. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Κολοσσαεὺς ἐπιστολῆς», ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ταῦτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ρώμης»^α, φ. 117^α.

17. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Κολοσσαεὺς» εἰς θ' κεφ., φ. 118^α. Αὐτὸν σημαίμεν: α + Ἐν ταύτῃ ἐπιστολῇ οὐδ' ὁπόθεν ἐμνημόνευται ρητὴ ὁ ἀπόστολος. Εἰς δὲ τὸ τέλος: «Πρὸς Κολοσσαεὺς» ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὁρησίμου στίχοι 174»^α.

18. «Υπόθεσις τῆς πρὸς Θεσσαλονικεὺς α'»

* Ἡ ἀνωτέρω ἐν Προλ. σ. 5.

1. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 748.

2. Ἡ Tisch. αὐτ. σ. 727 ἐν ὁμοτιμῇ.

3. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 752.

4. Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἴδε Tischendorf I^o ἀνωτ. σ. 568 ἐν ὁμοτιμῇ.

5. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 756.

6. Tisch. αὐτ. σ. 727 ἐν ὁμοτιμῇ.

7. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 760.

8. Tisch. αὐτ. σ. 662 ἐν ὁμοτιμῇ.

9. Tisch. αὐτ. σ. 704 ἐν ὁμοτιμῇ.

10. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 764.

11. Tisch. I^o ἀνωτ. σ. 725 ἐν ὁμοτιμῇ.

12. Εὐαγγέλιον ἐν Migne τ. 85, σ. 765.

13. Tisch. I^o ἀνωτ. σ. 748 49 ἐν ὁμοτιμῇ.

ἐπιστολῆς», ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ἀθηνῶν»¹, φ. 122⁶.

19. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α'» εἰς ζ' κεφ., φ. 122⁶. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α', ἐγγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν στίχοι ρήγ»².

20. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Θεσσαλονικεῖς β' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ρώμης»³, φ. 125².

21. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Θεσσαλονικεῖς β'» εἰς ζ' κεφ., φ. 128³. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Θεσσαλονικεῖς β' ἐγγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν στίχοι ρς»⁴.

22. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Τιμόθεον α' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Μακεδονίας»⁵, φ. 128⁷.

23. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Τιμόθεον β'» εἰς ιη' κεφ., φ. 129². Εἰς τὸ τέλος: «Ἦτος Τιμόθεον α' ἐγγράφη ἀπὸ Λαοδικείας στίχοι ςλ»⁶.

24. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Τιμόθεον β' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει παῖς ἀπὸ Ρώμης»⁷, φ. 133⁶.

25. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Τιμόθεον β'» εἰς θ' κεφ., φ. 134². Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Τιμόθεον β' ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης, ὅτε ἐκ δευτέρου παρετίθη (sic) Παῦλος τῷ Νέφωνι στίχοι ρδ»⁸.

26. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Τίτον ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Νικοπόλεως»⁹, φ. 137⁶.

27. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Τίτον» εἰς ζ' κεφ., φ. 138².

28. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ρώμης»¹⁰, φ. 140².

29. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Φιλήμονα» εἰς β' κεφ., φ. 140⁶. Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Φιλήμονα ἐγγράφη ἀπὸ Ρώμης διὰ Ὀρσίμου οἰκέτου»¹¹.

30. α' Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ»¹², φ. 141⁶.

31. ΠΑΥΛΟΥ «Πρὸς Ἑβραίους» εἰς κβ' κεφ., φ. 142². Εἰς τὸ τέλος: «Πρὸς Ἑβραίους ἐγγράφη ἀπὸ Ἱταλίας διὰ Τιμοθέου στίχοι ψγ»¹.

32. α' Ὑπόθεσις τῆς καθολικῆς Ἰακώβου ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ἐπειδὴ αὐτοὶ Ἰακώβου», φ. 155².

33. α' Ἐπιστολὴ καθολικὴ τοῦ ἀγίου ΙΑΚΩΒΟΥ»² εἰς ζ' κεφ. καὶ ἑτερα Α'—Γ'. Εἰς τὸ τέλος: «Ἐπιστολὴ Ἰακώβου»³, φ. 155⁶.

34. α' Ὑπόθεσις τῆς Πέτρου α' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ἐπειδὴ ὁ Πέτρος αὐτοὺς»⁴, φ. 160⁶.

35. «ΠΕΤΡΟΥ ἐπιστολὴ α'»⁵ εἰς η' κεφ., φ. 161². Εἰς τὸ τέλος: «Ἐπιστολὴ Πέτρου α'».

36. α' Ὑπόθεσις τῆς Πέτρου β' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ἐπειδὴ καὶ ταύτην πάλιν αὐτοὶ ὁ Πέτρος»⁶, φ. 166².

37. «ΠΕΤΡΟΥ ἐπιστολὴ β'» εἰς δ' κεφ., φ. 167². Εἰς τὸ τέλος: «Πέτρον ἐπιστολὴ β'».

38. α' Ὑπόθεσις τῆς Ἰωάννου α' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ἐπειδὴ αὐτοὶ ὁ Ἰωάννης»⁷, φ. 170².

39. «ΙΩΑΝΝΟΥ ἐπιστολὴ α'» εἰς ζ' κεφ., φ. 171². Εἰς τὸ τέλος: «Ἰωάννου ἐπιστολὴ α' ἐγγράφη ἀπὸ Ἐφέσου»⁸.

40. α' Ὑπόθεσις τῆς Ἰωάννου β' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην ὡς πρὸςθετέρας γράφει»⁹, φ. 176⁶.

41. «ΙΩΑΝΝΟΥ ἐπιστολὴ β'»¹⁰, φ. 176⁶.

42. α' Ὑπόθεσις τῆς Ἰωάννου γ' ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ἐστὶν ἡ ἐπιστολὴ περὶ γελοσηρίας»¹¹, φ. 177².

43. «ΙΩΑΝΝΟΥ ἐπιστολὴ γ'»¹², φ. 177⁶.

44. α' Ὑπόθεσις τῆς Ἰουδα ἐπιστολῆς, ἥς ἡ ἀρχή: «Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν γράφει»¹, φ. 178².

45. «ΙΟΥΔΑ ἐπιστολὴ» εἰς κεφ. γ', φ. 178⁶. Εἰς τὸ τέλος: «Ἐπιστολὴ Ἰουδα».

46. α' Ἀποκάλυψις τοῦ ἀγ. Ἰω. τοῦ Θεολόγου» ζῆλον διαιρέσεως εἰς κεφ., φ. 180².

1. Ebd. Migno, τ. 85, σ. 769.

2. Tisch. I. 40' ἀνωτ. σ. 766-67 ἐν ὑποσημ.

3. Migno, τ. 85, σ. 772.

4. Tisch. I. 40' ἀνωτ. σ. 778 ἐν ὑποσημ.

5. Migno, τ. 85, σ. 780 καὶ ἐν ὑποσημ.

6. Tisch. I. 40' ἀνωτ. σ. 865 ἐν ὑποσημ.

7. Migno, τ. 85, σ. 784.

8. Tisch. I. 40' ἀνωτ. σ. 882-83 ἐν ὑποσημ.

9. Migno, τ. 85, σ. 785—10. Δὺτ. σ. 788.

11. Tisch. I. 41' ἀνωτ. σ. 900-901 ἐν ὑποσημ.

12. Migno, τ. 85, σ. 773.

1 Tisch. I. 41' ἀνωτ. σ. 839 ἐν ὑποσημ.—2. Δὺτ. σ. 248 ἐν ὑποσημειώσεσι.—3. Δὺτ. σ. 272 ἐν ὑποσημειώσεσι.

4. Migno, τ. 85, σ. 680 καὶ ἐν ὑποσημ.

5. Tisch. I. 41' ἀνωτ. σ. 273 ἐν ὑποσημ.

6. Migno, τ. 85, σ. 684 καὶ ἐν ὑποσημ.

7. Δὺτ. σ. 684 καὶ ἐν ὑποσημ.

8. Tisch. I. 41' ἀνωτ. σ. 345 ἐν ὑποσημειώσεσι.

9. Migno, τ. 85, σ. 688 καὶ ἐν ὑποσημειώσεσι.

10. Δὺτ. σ. 688.—11. Δὺτ. σ. 689.

Ἀρχο. 56.

Τεύχος μεμεθρίνων εἰς φ. (0,333×0,245) τῆς 1Α¹· 1В¹ ἱκανοτακτηρίδος, συγκείμενον ἐκ φ. 319. Περὶ γὰρ βίους καὶ μαρτύρια τοῦ μὲν Ὀκτωβρίου, ἐν αἱ ἐπιγραφὴν καὶ ἀρχικὰ κεφαλαία γράμματα ὑπεριμεθρή παριστῶντα προσωπογραφίας, ζωὰ καὶ κλπ. Ἡ γραφὴ τοῦ κεμένου καθαρή, ἔχουσα καὶ τινὰς λέξεις συντετυμμένας καὶ συλλαβὰς τελικὰς διὰ ταχυγραφικῶν σημείων. Ἀρα τινὲς τοῦ τεύχους περικοπίσιν εἰς παλαιὸς χρόνος ἀνιπληρώθησαν βραδύτερον διὰ τεμαχίων χαρτῶν. Φύλλα δὲ τινὰ ἐν τῷ μέσῳ ἐκπίοντα ποτὶ ἀνιπληρώθησαν ὁμοίως διὰ χάρτου.

1. Μαρτ. τοῦ ἀποστόλου Ἀνανίου. Ἀρχ. «Λουκιανὸς τοῦ θεοσεβῆος», φ. 1^α.
2. Βίος καὶ πολ. καὶ μαρτύριον Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης. Ἀρχ. «Πόλλα καὶ μεγάλα», φ. 2^α.
3. Μαρτ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ἀρχ. «Πόλλα μὲν», φ. 22^α.
4. Μαρτ. Χαρίνης. Ἀρχ. «Ἐφράτες ποτι», φ. 3^α.

5. Υπόμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Θωμᾶν. Ἀρχ. «Πόλλα μὲν», φ. 36^α.

6. Μαρτ. Σέργιου καὶ Βάκχου. Ἀρχ. «Μαξιμυανὸς βασιλευμέντος», φ. 44^α.

7. Βίος καὶ πολ. Γεωργίου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἀρχ. «Γενναίως ἀρετῶν», φ. 60^α.

8. Μαρτ. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας. Ἀρχ. «Ἀρετὴς θεογνωσίας», φ. 66^α.

9. Μαρτύριον Προβίου, Τυράχου καὶ Ἀνδρόνικου. Ἀρχ. «Διομητιανός», φ. 74^α.

10. Μαρτ. Κάρπου καὶ Παύλου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. Ἀρχ. «Μεμνηθῆναι τῶν», φ. 82^α.

11. Πολ. καὶ βίος. Ναζαρίου, Γεβζαίου, Προταίου καὶ Κιλαίου. Ἀρχ. «Νέμενος ἀρετῶν», φ. 95^α.

12. Βίος καὶ μαρτ. Λουκιανοῦ. Ἀρχ. «Σαμῶστας πόλεως», φ. 102^α.

13. Μαρτ. Αἰγγίνου τοῦ ἱκανοτάρχου. Ἀρχ. «Τοῦ θεοῦ λόγου», φ. 113^α.

14. Υπόμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Λουκᾶν. Ἀρχ. «Εἰ καὶ δικαίον», φ. 120^α.

15. Μαρτ. Οὐάρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἀρχ. «Μαξιμυανὸς τοῦ τυράννου», φ. 127^α.

16. Μαρτύριον Ἀνδρίου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει².

Ἀρχ. «Πόλλα κατὰ τῶν Χριστοῦ», φ. 139^α.

17. Μαρτ. Ἀρτέμιου. Ἀρχ. «Μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου», φ. 149^α.

18. Μαρτ. Πατριάρχου. Ἀρχ. «Ἐρ Παλαιστόνη», φ. 183^α.

19. Βίος καὶ πολ. Ἀθερίου ἐπισκόπου Ἱερσπόλεως. Ἀρχ. «Μάρκου Ἀρτωρίου», φ. 212^α.

20. Υπόμνημα εἰς τὸν ἀπόστολον Πέτρον. Ἀρχ. «Ὅχι ὁδῶν», φ. 236^α.

21. Μαρτ. Ἀρέθα καὶ Ἀρχ. «Ἐτος μὲν ἥδη πέμπτου», φ. 246^α.

22. Μαρτ. Μαρκιανὸς καὶ Μαρτυρίου τῶν νοταρίων. Ἀρχ. «Ἐπεχωράτε μὲν», φ. 271^α.

23. Ἀθληταὶ Δημητρίου. Ἀρχ. «Ἐξέτε μὲν τὰ Ρωμαίων», φ. 273^α.

24. Βίος καὶ πολ. Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας. Ἀρχ. «Διὰ τῆς ἡμῶν», φ. 283^α.

25. Βίος καὶ πολ. Ἀβραάμου. Ἀρχ. «Ἀνδρῶν γελαρέων», φ. 293^α.

26. Μαρτ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας. Ἀρχ. «Διὰ πόλεως», φ. 314^α.

27. Μαρτ. Ἐπιμάχου. Ἀρχ. «Ἀρετὴ μὲν», φ. 316^α.

Ἀρχο. 57.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. φ. (0,285×0,212) τῆς 1Γ¹ ἱκανοτακτηρίδος, συγκείμενον ἐκ φ. στήλων καὶ χονδρῶν χάρτου 250. Ἦν ποτε κτίμα «Σταμάτου Δημητρίου τοῦ Ρήτορος». **Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.**

1. «Στιχὴν ἡμέριον τοῦ ὅλου ἐνικυτοῦ», φ. 2—245^α.

2. «Τυπικὸν τοῦ στιχηραρίου τῶν δεξαμενῶν ἰδιομέλλων ἐν ὅλῳ τῶν χρόνων», φ. 246^α κ. ἑ.

Ἀρχο. 58.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. φ. (0,29×0,215) τῆς 1Ε¹ καὶ 1Ζ¹, συγκείμενον ἐκ φ. 55^α.

ἈΡΙΣΤΕΥΜΕΝΟΙΣ φησὶ καὶ ἀκροατοῦν Ἀ' Β', Γ', Δ' καὶ Σ'. Τοῦ Ε' βιβλίου τὸ τέλος ἰλλίπει, ἀπαιδῶς ἐκκοπήσαν ποτε φύλλον τοῦ κτ'. Ἐν δὲ τοῖς κραστέλλοις ἐνίοις φύλλων ἐν Ἀ' βιβλίῳ ἀναγινώσκονται μερικὰ στίχοι, ἐν οἷς τινὲς εἰσι λατινιστοί. Ἡ ἀρχὴ δὲ τοῦ τεύ-

1. Ὁρα ἀνωτ. ἀριθ. 13^α ἐν σελίδι 32.

2. Ὁ καὶ, ἔχει «Κρίτη».

1. Migne, Patrol. t. 115, p. 140.
* Ἀποσπαστὴν τοῦ τεύχους μετὰ τὴν ἐκδοκὴν
δ Ch. Newton, Travels in the Levant, II, σ. 2.

Yous μαρτυρεῖ χεῖρα φράγκου μᾶλλον ἢ ἑλλην-
νος ἀντιγραφείας. Τὸ α' σγῶλιον ἀναφερόμενον
εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἔχει οὕτως: α' *Ἡ φυσικὴ*
πραγματεία ταῦτα ἐστὶ τὰ ε' β.λη, εἶδος, τό
πος, χρόνος, κίνησις. Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ
διόσκει περὶ τῆς β.λης καὶ τοῦ εἰδ[ους]. ἐν
δὲ τῷ β' περὶ εἶδους καὶ β.λης· ἐν δὲ τῷ γ' [Γ']
περὶ α' ἡρώος καὶ ἀπειρόν· ἐν δὲ τῷ δ' [Δ'] [περὶ
τόποις, χρόνῳ, κινήσει] ἐν δὲ τοῖς [λαοῖς]
τετράσι, πρὸς κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων [τῶν]
παρακολουθῶν αὐτῇ».

***Ἀρθ. 59.**

Τεύχος μεμβράνιν εἰς 4^{ος} (0,235×0,225)
τῆς IB' ἑκατοντ., διστέλην· ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει
ἰλλεῖται φύλλα.

III. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ ὁμίλει εἰς τοὺς V' αἰώνους.

Τὸ τεύχος τοῦτο ὑπὸ τῆς μεγίστης ἐφορᾶς
ἐξ ὕψους, ἐκ σιγῶν καὶ ἄλλων ἐπιδεικνύει.

***Ἀρθ. 60.**

Τεύχος χαρτῶν εἰς 4^{ος} (0,28×0,25) γραφὴν
ὑπὸ ἱερομονάχου Ματθαίου τῷ 1607. Σύνκει-
ται ἐκ φ. 338 καὶ περιέχει:

1. **ΕΦΡΑΙΜ** τοῦ Σύρου τὰ ἀσκητικὰ εἰς λό-
γους ν'. Ὁ πρῶτος ἐπιγραφόμενος περὶ γλωσ-
σαλγίας ἄρχεται οὕτως: α' *Εσπαρμέναι εἰσὶν*
αἱ ἀναπαύσεις κτλ., φ. 1—313.

2. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** Διαθήκη, φ. 314.

3. «Βίος καὶ πολ. τοῦ ὁσ. π. ἡ. Ἐφραίμ
τοῦ Σύρου», οὗ ἡ ἀρχή: α' *Εφραίμ ὁ θαυμά-*
σιος ἔγω μὲν ἐκ τῆς Σῶρας γῆς, φ. 328.

Εἰς τὸ τέλος: α' *Ὁ Θεὸς ἐγγράφει τὸ*
παρὸν βιβλίον. διὰ χειρὸς τοῦ ταπεινοῦ μονα-
χοῦ καὶ ἀνιεροῦ ἱερέως Ματθαίου. Ἐν ἔτει
[κρ]. ἐν μηνί Ιαννουαρίῳ ἰν[δικτιώνος ε']· οἱ
μὲν ἀναγιγνώσκοντες, ἔρρωσθε· τὰ δὲ πεπλημ-
μημένα, ἐπιδιωρῶσάντες στήγνωτες.

***Ἀρθ. 61.**

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. φ. (0,282×0,195)
γραφὴν πιθανῶς ὑπερμεσοῦσης τῆς ID' ἑκατοντ.
Σύγκειται ἐξ 25 τετραδίων ἡρωμένων, καὶ
ἄλλων μὴ ἡρωμένων. Ὁ χάρτης στιλπνὸς
καὶ γυαλῆς. Τὸ 1^{ον} φύλλον ἰλλεῖται, ἐν ᾧ,
κατὰ τὸ σωζόμενον μέρος εἰς φ. αἰῖ, φαίνε-
ται ὅτι ὑπέχεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκτελείας εἰς
τοὺς κριτὰς κατακρίσεις παρὰ τῶν βασιλέων
Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου.

1. **Κ. ΑΡΜΕΝΟΠΟΛΙΤΑΣ**· «Πρόχρον νόμον
τὸ λεγόμενον ἡ Ἐξέδωλος» συναθροισθὲν πέν-
τοθεν κατ' ἐκλογὴν καὶ κατ' ἐπιτομὴν οὕτω
συντεθὲν παρὰ τοῦ πανσεβαστου νομοφύλακος
τοῦ καὶ κριτοῦ Θεσσαλονίκης, Κωνσταντίνου τοῦ
Ἀρμενοπούλου, οὗ ἡγίαται προθεωρία καὶ πέναξ
τῶν τίτλων τῆς Ἐξαβίβλου ἀπὸ φ. 1—157.
Μετὰ πολλῶν σχολίων εἰς τὰς ὥας.

2. «Θέσισμα» τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
περὶ τοῦ πᾶσι Ρώμης, οὗ ἡ ἀρχή: α' *Θεοπέ-*
ζομεν οὖν πᾶσι τοῖς σατράπαις, φ. 158^α.

3. α' *Ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ*
Πορφυρογεννήτου, τόμος ἐξεφωνήθη συμπρά-
ξαντος καὶ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀλεξίου, καὶ
τῆς Συνόδου, ἀναθεματίζων τοὺς ἐπιχειροῦντας
ἀποστασίαν ἢ τυραννίδα κατὰ βασιλέων ποιῆ-
σαι, ὡς ἐντεύθεν τοὺς ὑπηκόους τῶν οἰκείων
δεσποτῶν παρασκευάζοντας ἐπανάστασθαι· ἔχει
δὲ οὕτως. Ἀρχ. α' *Τοῖς μέλλουσιν ἐπιβου-*
λαῖς, φ. 159^α.— Ἐπισται: α' *Ἀνατροπὴ τῶν*
ἀναγεγραμμένων ἀναθεματισμῶν, ἧς ἡ ἀρχή:
α' *Ὁ περὶ τὰ τοιαῦτα σοφός*, κτλ.

4. «Νόμοι γεωργικοὶ κατ' ἐκλογὴν βεβλήου τοῦ
τῆς βίαις λήξεως **ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ**».
Ἀρχ. α' *Χρὴ τὸν γεωργόν*, φ. 160^α.

5. «Ἐπιτομὴ τῶν ἱερῶν καὶ θείων κανόνων»
γένονε δὲ καὶ οὕτω παρὰ τοῦ αὐτοῦ πανσεβᾶ-
στου νομοφύλακος, καὶ κριτοῦ Θεσσαλονί-
κης Κωνσ. τοῦ **ΑΡΜΕΝΟΠΟΛΙΤΟΥ**, ἧς ἡγίαται
προθεωρία, φ. 166. Μετὰ πολλῶν σχολίων
εἰς τὰς ὥας.

6. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** «Περὶ πίστεως ὀρθοδοξου».
Ἀρχ. α' *Πιστεύειν δεῖ τῶν ὁντων*, φ. 192^α.

7. α' *Ἡ γεγονυῖα ὑποτύπωσις παρὰ τοῦ βα-*
σιλέως ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ, ὅπως ἔχουσι τά-
ξεις οἱ θρόνοι τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὑποκειμέ-
νων τῷ πατριάρχῃ Κ)πύλως, φ. 196^α. Πα-
ρέπονται πίνακες δύο τῶν ὁφειλῶν τοῦ Παλα-
τίου καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

8. Σημειώσεις περὶ τῶν Ἑβραίων ἀπέρχον-
τες, ἐν αἷς καὶ περὶ τῆς δουλείας αὐτῶν κερφάλιον
λλεῖπες, φ. 198^α.

***Ἀρθ. 62.**

Τεύχος μεμβράνιν εἰς μ. φ. (0,26×0,19)
τῆς IB' ἑκατονταετηρίδος συγκείμενον ἐκ φ.
276, ὧν τὰ τελευταῖα 8 χαρτὰ γραφέντα εἰς
ἀναπλήρωσιν κατὰ τὴν ιε' ἑκατοντ. Διστέλην.
Τετράδια ἡρωμένα ἀπὸ τοῦ α'—κα'. Ἐπι-
γράφεται:

α' *Ἱστορία ψυχωφελὴς ἐκ τῆς ἰνδοτέρης τῶν*

Αιθίοπων χώρας· τῆς Ἰνδῶν λεγομένης· πρὸς τὴν Ἀγίαν πόλιν· μετενεχθεὶς διὰ ἰωάννου) μοναχού· ἀνδρὸς τιμίου καὶ ἱερατικοῦ· μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα· ἐν ᾗ ὁ βίος Βαρθολαίου καὶ ἰωάννου τῶν ἀδελφῶν καὶ τρισμικρούων πατέρων· Ἀρχ. α' Ὅσοι πνεύματι Θεοῦ ἀγορεύουσιν κτλ.

Ἀρθ. 63.

Τύπος χαρτῶν εἰς μ. ρ. (0,270x0,185) τῆς III' ἱκατοντ. συγκείμενον ἐκ ρ. 160 καὶ ἐπιγραφόμενον :

«Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγ. π. ἡ. Βασιλείου τοῦ νέου συγγραφέως παρὰ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ταπεινοῦ καὶ φιλοχρίστου μαθητοῦ». Ἀρχ. α' Ὁ ἀριώτατος καὶ τῶν Προφῶν περυσότερος κτλ. Παράφρασις εἰς τὸ ἄπλοῦν².

Ἀρθ. 64.

Τύπος χαρτῶν εἰς μ. ρ. (0,27x0,20) τῆς IV' ἱκατοντ. συγκείμενον ἐκ ρ. 135, ἐλκεῖς δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. Κατὰ δὲ τὴν συζυγίαν τοῦ περιεχομένου ἀριθμητικῶν ἐλλείπονται ἐκ τῆς ἀρχῆς λόγοι κ'. Τοῦ 2^{ου} δὲ λόγου μόνον π. τέλει καὶ τίσσασα φύλλα σώζονται. Εἰς ἔξιν ἐκ τῶν ἐκ κωδίκ. περιλαμβανόμενα τὰ ἐπόμενα :

1. ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ ὁμολογία ἀγίας· Ἀρχ. α' Βουδόμενος ὁ γαλιθαῖος κτλ., ρ. 4^η.
2. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ διδασκῆς καὶ νομοθεσίας». Ἀρχ. α' Πρώτον (sic) μὲν ἐγώ κτλ., ρ. 11^η.
3. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ ἀμαρτίας καὶ ἐξαγέρσεως». Ἀρχ. α' Ἐπεδήμησέ τις ἐξ ἡμῶν κτλ., ρ. 16^η.
4. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ ρθόνου καὶ ἡδονῆς καὶ πορνείας». Ἀρχ. α' Ὁ μακάριος λέγεται κτλ., ρ. 22^η.
5. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως». Ἀρχ. α' Πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῶν κτλ., ρ. 26^η.

6. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας». Ἀρχ. α' Εἰσὶν τοιαῦτα τῶν ἐνταυθα κτλ., ρ. 33^η.

7. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ ἀναδραίας (sic) καὶ λαγύρας». Ἀρχ. α' Δεδιήρ καὶ ἀναδραίας κτλ., ρ. 39^η.

8. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ ἐρκων». Ἀρχ. α' Μὴ τῆς κατὰ φύσιν κτλ., ρ. 45^η.

9. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ θανάτου». Ἀρχ. α' Πολλὰ μὲν ἐπιγράφονται κτλ., ρ. 49^η.

10. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ περὶ παιδῶν ἀνατροφῆς». Ἀρχ. α' Δέομαι καὶ ἀντιβολῶ κτλ., ρ. 56^η.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Ἀπὸ ἀκακίας καὶ μνησι-κακίας». Ἀρχ. α' Τὴν ἑτέραν κτλ., ρ. 61^η.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἀομιλία εἰς τὴν καὶνὴν Κωνσταντῆν κτλ. Ἀρχ. α' Φωδρῶς ὁμοῦ κτλ., ρ. 65^η.

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἀομιλία εἰς τὴν ἀγ. τοῦ Χριστοῦ ἀνέληψιν· καὶ εἰς μαρτύρων λείψανα ἐγγύς λαϊκῶν αἰρετικῶν ἀπερ ἀνηνέχθη καὶ κατ' ἰδίαν ἐτάφη· καὶ τί νοσητόν το ῥητόν τοῦ Χριστοῦ τὸ λῆγον· ἐρβηθίσονται δύο ἐν τῇ μύλωνι». Ἀρχ. α' Καὶ ὅτε μὲν σταυροῦ κτλ., ρ. 72^η.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἀλόγος εἰς τὸ γενέσθαι κτλ. Ἀρχ. α' Χριστὸς γεννᾶται κτλ., ρ. 78^η.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἀλόγος εἰς τὸν Ἡρώδη, καὶ εἰς τὰ ἀναβεθέντα ὑπ' αὐτοῦ βρέφη». Ἀρχ. α' Ἐπειὶ μὲν αἰεὶ κτλ., ρ. 86^η.

16. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ἀλόγος εἰς τὰ ἅγια Φῶτα κτλ. Ἀρχ. α' Πάτερ Ἰησοῦς κτλ., ρ. 87^η.

17. ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΤΟΜΟΥ ἁλ. εἰς τὰ Θεοφάνια. Ἀρχ. α' Πάντες ὁμοῦ κτλ., ρ. 92^η.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἁλ. εἰς ἅγια Θεοφάνια. Ἀρχ. α' Ἡ προφητὴ τῶν Εἰσαγγελικῶν κτλ., ρ. 97^η.

19. ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ἀομιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸν Σμεῶνα κτλ. Ἀρχ. α' Πάτερ ἱκανῶς κτλ., ρ. 99^η.

20. ΑΜΦΙΘΟΧΙΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ ἀομιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν καὶ εἰς τὴν Ἀνναν καὶ εἰς τὸν Σμεῶνα κτλ. Ἀρχ. α' Πολλοὶ τῶν μεγάλων κτλ., ρ. 103^η.

1. Ἐξέδοθ' ἐν πρῶτῳ ὑπὸ J. F. Boissonade (Anecdota graeca IV), ἀπαρτάλκτους δὲ 857-1240.

2. Τὸ ἑλληνικὸν κείμενον εἰσάγεται ἐν Acta Sancti τ. Γ' 26 ἀπὸ τοῦ (De Fabric. X, σ. 206) καὶ ἐν Migne Patrol. τ. 109, σ. 653 κ. λ.

3. Migne Patrol. τ. 63, σ. 567-4. Δὲν. Δὲν. σ. 605-5. Δὲν. σ. 731-6. Δὲν. σ. 695-7.

4. Migne. Patrol. τ. 63, σ. 755.—? Δὲν. σ. 811.—3. Δὲν. σ. 771.—4. Δὲν. σ. 804.—5. Δὲν. σ. 763.—6. Δὲν. σ. 777.—7. Δὲν. τ. 50, σ. 441.

8. Ὁ λόγος οὗτός ἐστι Γρηγορίου τοῦ Νεοῦ Κωνσταντῆνος. Fabric. X, σ. 240.

9. Migne. Patrol. τ. 61, σ. 699.—10. Δὲν. τ. 36, σ. 336.—11. Δὲν. τ. 49, σ. 365.—12. Δὲν. τ. 50, σ. 805.—13. Δὲν. τ. 18, σ. 348.

14. Δὲν. τ. 39, σ. 44.

21. **ΑΝΑΘΕΩΣ ΚΡΗΤΗΣ** ὁμιλία εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν κτλ. 'Αρχ. α' Ἐπέστη σήμερον¹, 106^α.

22. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** ὁμιλία εἰς τὸν τετραήμερον Λαζάρου. 'Αρχ. α' Ἐπερ μήτηρ², φ. 112^α.

23. **ΕΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** εἰς τὸν τετραήμερον Λαζάρου. 'Αρχ. α' Πᾶσα μὲν ἔνθεος³, φ. 113^α.

24. **ΑΒΘΑΝΟΥ** πρεσβυτέρου λόγος εἰς τὰ προσωπίσματα καὶ εἰς τὰ βαλὰ καὶ εἰς τὴν ἔγερσιν Λαζάρου. 'Αρχ. α' Ἦδη τῆς δεσποτικῆς⁴, φ. 116^α.

25. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** ὁμιλία εἰς τὸν Ἰωσήφ τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ. 'Αρχ. α' Οἱ ἐκ μεγάλου παλίου⁵, φ. 119^α.

26. **ΕΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ὁμιλία εἰς τὰς δέκα παρθίνους. 'Αρχ. α' Ὅταν τὸ εἶδ' αὐτὸν⁶, φ. 121^α.

27. **ΕΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** Ἰωάννου λόγος εἰς τὸ συνήγαγον οἱ Ἰουδαῖοι συνέδριον κτλ. 'Αρχ. α' Ἐοικασι μὲν⁷, φ. 123^α.

28. **ΕΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα. 'Αρχ. α' Νῦν δάφνη τερπνῆ⁸, φ. 125^α.

29. **ΕΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ὁμιλία εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα καὶ εἰς τὸ Πάσχα τῇ ἡμέρᾳ τῇ πέμπτῃ καὶ εἰς τὴν προδοσίαν τῶν μυστηρίων καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν. 'Αρχ. α' Ὅλγα ἀνάγκη σήμερον⁹, φ. 126^α. 18. ἀριθ. 51. 31.

30. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** ὁμιλία εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐνίψεν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. 'Αρχ. α' Ἐλεον Θεοῦ καὶ ῥαυανθρωπίας¹⁰, φ. 131^α.

31. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** λόγος εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ εἰς τὸν ληστήν. 'Αρχ. α' Σήμερον ὁ Κύριος¹⁰, φ. 133^α. Ἐλλείπει τὸ τέλος.

Ἀριθ. 65.

Τεύχος μεμβράνινον εἰς μ. 8^α (0,248×0,18) τῆς I'—IA' ἑκατονταετηρίδος ἐκ φ. 319. α' Πατήριον τῷ Δάδῃ, φ. 1—294. Παρέπονται αἱ ὠδαὶ (2) **Μωυσεως**, **Ἀννης**

1. Migne, Patrol. t. 99, σ. 881.—2. Αὐτ. t. 62, σ. 775.—3. Αὐτ. σ. 774.

4. Ἐξέδοθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ Montfaucon. Ἰντεuben δ' Migne παρέλαβεν ἐν τῷ τόμῳ 61, σ. 715. Ἰβὲ καὶ Fabric. VIII, σ. 320.

5. Migne, Patrol. t. 56, σ. 587.—6. Αὐτ. t. 59, σ. 527.—7. Αὐτ. σ. 525.—8. Αὐτ. t. 50, σ. 715.—9. Fabr. VIII, σ. 478.

10. Migne, Patrol. t. 49, σ. 399.

μητρός Σαμουὴλ, **Ἀμβροσίου**, **Ἰωνᾶ**, **Ἰεσσαίου** καὶ ἡ προσευχὴ τῶν τριῶν παίδων, ἧς ἔλλειπει τὸ τέλος.

Ἀριθ. 66.

Τεύχος μεμβράνινον εἰς μ. 8^α (0,245×0,17) τῆς IB'—II' ἑκατοντ. συγκείμενον ἐκ φ. 428, ὧν τὰ τελευταῖα ἐκ χάρτου κοινοῦ γραφέντα τῷ 1558.

Εὐαγγελιστάριον μετὰ μουσικ. τόνων. Εἰς τὸ τέλος: α' Ἀνακαινίσθη καὶ ἐκοσμήθη τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ καὶ παρσέπτου ραοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἐμπας¹ εἰς τὸ καθολικὸν δι' ἐξόδου τοῦ ἀνθερ ραοῦ συνεργία δὲ τῶν θεοσεβαστάτων ἱερέων τῶν εὐδομαδάρλου τοῦ ἀνθερ ραοῦ καὶ τῶν εὐλαβεστάτων ἀνδρῶν τοῦ αὐτοῦ χωρίου² ἐξαιρέτως δὲ τοῦ ἐντιμωτάτου ἀρχιεπισκοπικοῦ Πέτρου Πατρὸς καὶ κατὰ τὴν... μέρῃ τοῦ ἀνθερ ραοῦ τὸ τετάρτω ἔτη τοῦ πακτουτοῦ Ἐκκλῆσίου Μιχ(αήλ) Οὐγνώ Φιλάρχου. Ἐν μηνί Ιαν. ἔτει Ἱξζ' ὡν³ α^α.

Ἀριθ. 67.

Τεύχος μεμβράνινον εἰς μ. 8^α (0,235×0,18) τῆς IA' ἑκατοντ. συγκείμενον ἐκ φ. 395.

1. **Εὐαγγέλιον** κατὰ Ματθαίου εἰς ξη' κεφ. Εἰς τὸ τέλος: ὁ Ιωάννης δὲ ὅτι τὸ κατὰ Ματθαίου ἄγιον εὐαγγέλιον ἰδραδί διαλέκτω γραγὲν ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Ἰεροσολήμι ἐξεδόθη ἐρμηνεύθη δὲ ὑπὸ Ἰω(άννου) ἐξηγεῖται δὲ κτλ., φ. 1^α κ. εἰ.

2. **Εὐαγγέλιον** κατὰ Μάρκου, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔλλειπει ἀρχεται τανὺν ἀπὸ τῆς ῥήσεως: αὐμετ' ὀργῆς συλλογούμενος ἐπὶ τῇ παρώσει (Μάρκ. 3. 5). Εἰς τὸ τέλος ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ φ. 113^α.

3. **Εὐαγγέλιον** κατὰ Λουκᾶν εἰς πβ' κεφ., φ. 180^α.

4. **Εὐαγγέλιον** κατὰ Ἰωάννην, φ. 305. Τὰ τελευταῖα φύλλα βεβλαμμένα. Ἡ πρώτη σελὶς τοῦ Εὐαγγελίου τούτου (ἀπὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ—πιστεύουσιν εἰς τὸ δόγμα αὐτοῦ) Ἰωάνν. 1. 1—12) ἔχει μεταξὺ τῶν στίχων μεταφρασαῖν εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

1. Ἐνταῦθα ὑποτίθεται ὅτι ἰννεῖται Ἰωσὺς ἡ νῦν ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ κώμῃ Ἐμ π ω ν α ς. Ἀλλ' ἡ Ρόδος ἰάλω τῇ 1522.

МЕЧНИКОВА

Ἐν τῷ καίμην ἀπαντῶσι πολλὰ ταχυγρα-
μακὰ στοιχεῖα καὶ τὸ ε προσγεγραμμένον (ad-
scriptum).

Ἀρ. 68.

Τεύχος μεμβρῆνον εἰς μ. 8^{ov} (0,24x0,175)
τῆς 1Α' ἑκατοντ. συγκείμενον ἐκ φ. 215. Ἡ
γραφὴ καθαρά. Σχολία τινα ἐν τοῖς κρασίτοις.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ὀμιλεῖται κατὰ τὴν
ἀκολουθίαν τῶν:

1. «Ὀμιλεῖ εἰς τὸν α' ψαλμόν». Ἀρχ. «Πῶσα γραφή»¹, φ. 3^a.
2. «Εἰς τὸν ζ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Δοκεῖ
πῶς»², φ. 13^a.
3. «Εἰς τὸν ιδ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Τὸν τέ-
λειον»³, φ. 24^a.
4. «Εἰς τὰ λείποντα τοῦ αὐτοῦ ψαλμοῦ».
Ἀρχ. «Χρὲς εἰς τὸν»⁴, φ. 31^a.
5. «Εἰς τὸν κη' ψαλμόν». Ἀρχ. «Εἰκοστὸς
ἐν τῷ»⁵, φ. 40^a.
6. «Εἰς τὸν αὐτὸν ψαλμόν». Ἀρχ. «Ἐξω
ἐκ αὐτοῦ»⁶, φ. 55^a.
7. «Εἰς τὸν κθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Ὑπερ-
βόλως»⁷, φ. 60^a.
8. «Εἰς τὸν λθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Συνῆθως
τῇ γραφῇ»⁸, φ. 70^a.
9. «Εἰς τὸν λθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Ἐπὶ
δύο ἐποθέσεις»⁹, φ. 85^a.
10. «Εἰς τὸν λθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Οἱ τῆς
θεοπρεσβυτείας»¹⁰, φ. 107^a.
11. «Εἰς μδ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Θεοπρεσ-
βυτείας»¹¹, φ. 120^a.
12. «Εἰς τὸν με' ψαλμόν εἰς τὸ τέλος».
«Προσθεταί μοι»¹², φ. 130^a.
13. «Εἰς τὸν με' ψαλμόν, εἰς τὸ τέλος».
Ἀρχ. «Ἐρανείσθησαν μὲν τινες»¹³, φ. 145^a.
14. «Εἰς τὸν νθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Πρὸς
τὸ πρόλογον»¹⁴, φ. 161^a.
15. «Εἰς ζα' ψαλμόν, εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ
ἰδούμην». Ἀρχ. «Δύο ψαλμοὶ»¹⁵, φ. 167^a.
16. «Εἰς τὸν ρθ' ψαλμόν». Ἀρχ. «Πάλαι
καταλ.»¹⁶, φ. 176^a.
17. «Εἰς τὸν ρε' ψαλμόν». Ἀρχ. «Πίστις
ἡγιασθῶ»¹⁷, φ. 182^a.

18. «Ὀμιλεῖ πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἀν-
εἰληνηκῶν ὠρελοῖντο λόγων». Ἀρχ. «Πολλὰ
με τὰ παρ...»¹⁸, φ. 189^a. Εἰς τὸ τέλος
«† Ὀμιλεῖ ἐκ τ(ὸς) νέους στίχοι Χ-Χ†».
19. «Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν». Ἀρχ.
«Χριστοῦ γέννησις»¹⁹, φ. 205^a.

Ἀρ. 69.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^{ov} (0,25x0,175) τῆς
1ΣΤ' ἑκατονταετ. Ὁ χάρτης στύλινος, ἡ γρα-
φὴ καθαρά. Τὰ φύλλα ἡρθομηνία μέγα τοῦ
μθ' ἀριθμοῦ. Ἐν ἀρχῇ· ἀπινὰς τοῦ παρόντος
βιβλίου· περιέχον τὸ καθ' ἕκαστον κείμενον
ἐν ποίῳ τῶν φύλλων εὐρίσκεται· ἔχον καὶ τὰ
φύλλα αὐτοῦ ἡρθομηνία ἐπὶ πᾶσι ἐν τῷ μετο-
πίῳ. Περιέχει:

ΣΥΜΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ τὰ συγγράμματα¹.

Ἀρ. 70.

Τεύχος εἰς μ. 8^{ov} (0,25x0,18) γραπὸν τῷ
1316 ὑπὸ Ρωμανοῦ χαρτοφύλακος Λαμίας².
Σύγκειται ἐκ φ. βομβυκίνου χάρτου 400, ὅν
τινὰ εἰσι χαρτῶα προστεθέντα εἰς συμπλήρω-
σιν κατὰ τὰ τέλη τῆς 111' ἑκατοντ. ὑπὸ τοῦ
ιερομονάχου Γενναδίου τοῦ ἐκ τῆς μονῆς Λα-
μῶνος.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ καὶ ΖΩΝΑΡΑ ἱερου-
νεία τῶν ἀναστασίων κανόνων.

Εἰς τὸ τέλος: «Ἐτελειώθη ἡ παροῦσα βί-
βλος χειρὶ ἁμαρτωλοῦ Ρωμανοῦ χαρτοφύλα-
κος τῆς Λαμίας ἐν ἔτει 5704»³.

Ἀρ. 71.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^{ov} (0,23x0,175) ἀν-
τιγραφὴν τῷ 1710 ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 268 τεύ-
χους τῆς βιβλιοθήκης Λαμῶνος, ὑπὸ Γεννα-
δίου ἱερομονάχου τοῦ 1674¹ γειτού. Διακρίνεται εἰς

1. Migne, τ. 29, σ. 209 — 2. Αὐτ. σ. 228.
3. Αὐτ. σ. 240 — 4. Αὐτ. σ. 261. — 5. Αὐτ. σ. 280.
6. Αὐτ. τ. 30, σ. 72. — 7. Αὐτ. τ. 29, σ. 305.
8. Αὐτ. σ. 324. — 9. Αὐτ. τ. 29, σ. 319 — 10.
11. Αὐτ. σ. 416. — 12. Αὐτ. τ. 29, σ. 388. —
13. Αὐτ. σ. 460. — 14. Αὐτ. σ. 432. — 15. Αὐτ. τ.
16. Αὐτ. τ. 30, σ. 404. — 17. Αὐτ. σ. 484. —

1. Migne, τ. 31, σ. 504. — 2. Αὐτ.
3. Ἐτελειώθησαν οἱ πρώτοι ἐν ἰσῳίω 1483 σπουδῇ
τοῦ ἱεροσολύμων Δουδέμου, ἐπιμελετῆς ἰωάννου Μο-
λιβίου καὶ διαπινῆ τοῦ ἑλληνικοῦ ἡγεμονοῦ. Ἐπὶ τῇ
χρῆσι «ἰω. Μαυροκορδάτου. Τὴν ἐκδοσὶν ἐξέταξε
περὶ τῆς ὀμιλίας ἐκτενῶς καὶ οὐ φαβορίκως (XI σ. 337)
μετετύπωσεν ἀπαρallέτως καὶ Migne (Paris 1844
155) μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως.
4. Κατὰ τὸ ἴδιον 1321 Ρωμανὸς τὴν ἀνάγραφὴν
ἀντίγραφῃ τεύχος περιέχον τυγγραφὰς τοῦ Μενδίου
Ἀθανασίου. (Cf. V. Gardthausen, Griech. Palaeogr. σ. 337).

δύο μέρη, ὧν ἕκαστον ἔχει ἰδιαιτέραν ἀριθμησιν κατὰ σελίδας¹.

•**Εὐλείππου μοναχοῦ** (Solitarii) Διόπτρας καὶ ἑτέρα.

Ἡ Α' τοῦ τεύχους μέρος καταλαμβάνει σελ. 284. Περιέχει ἐν 3 φύλλοις: α) Πίναξ τῆς παρούσης ἀνέκδοτης τῆς ὀνομαζομένης Διόπτρας ὅπως εἰσὶν αὐτὰ κατὰ κεφάλαια 40: τοῦ πρώτου μὲν λόγου κεφάλαια 11: τοῦ δευτέρου λόγου δὲ, κεφάλαια 14: τοῦ τρίτου δὲ λόγου, κεφάλαια 10:— β) ἑτέρος «Πίναξ διαφόρων ζητημάτων λεπτῶν μετέωτερος», ἐν ᾧ συμπινασθῆναι καὶ ὁ τῆς τοῦ Παλλοῦ παντοδαποῦ διδασκαλίας ἐν φ. 5, 8, 9, ὁ Γεννάδιος οὐκ ἐξέγραψεν αὐτήν ἐν τῇ παρούσῃ εὐχῇ. — Εἰς τα προτάσσονται: α) «Πρόηγοι» διὰ τὴν παρούσαν διόπτραν τὴν λεγομένην Διόπτραν. β) «Στῆλοι κυροῦ **Βασταντινίου τοῦ Εἰσέτου** τοῦ καὶ γρατάου (sic), εἰς τὴν ὁ δὲ τὸν βιβλίου». γ) «Εἰσοτολὴ παρακλητικὴ **Κωνσταντίνου μοναχοῦ** πρὸς Φίλιππον μοναχόν». δ) «ἑτέρα ἐπιστολὴ ἀντεπιστατικὴ **Εὐλείππου μοναχοῦ** πρὸς τὸν μοναχὸν Καλλίνικον». ε) ἐνία «Στῆλοι ὁρθῶν ἀπολογητικοὶ τοῦ αὐτοῦ». Εἰς τὸ τέλος δὲ προσέθηκεν ὁ ἀντιγραφεὺς Γεννάδιος τὰ ἀκόλουθα: «Χρήν δὲ οὐκ εἶναι ἐπιτιμώμενα ἐξωθεν σχόλια, ἀλλὰ τὰς τῆς θαλάσσης εἰσὶν, ἐκείθεν δὲ ὡς μαρτυρεῖται, κυροῦντα τε καὶ βεβαιώοντα τὰ ἐν τῇ σελίδι ἐσώθεν κείμενα ὅπου τὸν ὁ ἀναγινώσκων εὐρήσῃ σημεῖον τι διὰ τοῦ κοκκίνου ἐπικείμενον τῷ ὀρθῷ, βέβαιον ἐν τοῖς μετώτοις ἐξωθεν, καὶ εὐρήσῃ μαρτυρίαν τῷ λόγῳ καὶ διὰ ἀμφοτέρων, καὶ τίτος ἂν εἴη τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων ἡμῶν καὶ ἀναγνοῦς εὐρήσῃ αὐτὸ ὡς εἴπομεν, ἰσορροῦν τῇ ἐννοίᾳ καὶ δυνάμει τοῦ λόγου, καὶ οὐκ ἀμφιδέλλει, ὅτε μὴ ἀμφοτέρωθεν ἐξενεχθῇ τὴν γνώμην ἀλλ' ἀνεκδιόστως προσδεῖται τὰ εἰρημένα ἐν τῇ σελίδι».

Μετά δὲ τὴν δέλωσιν ταύτην ἀναγινώσκειται τὸ πῶποτε τῆς Διόπτρας, ὅπως διακρίνεται εἰς λόγους Ε', ἐξ ὧν

ὁ Α'	ἔχει	στίχους	αὐτῶν
ὁ Β'	»	»	αὐτῶν
ὁ Γ'	»	»	αὐτῶν
ὁ Δ'	»	»	αὐτῶν
ὁ Ε'	»	»	αὐτῶν

Συνεπὶ=7263 στίχοι.

1. Ἐπειδὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ τόπῳ περιγραφῆται λεπτομερῶς τὸ ὅτι ἀριθ. 268 περιγράφον, ἀποδοῦναι τὰ σημεῖα ἐνταῦθα μόνον τὴν ἰσχυροῦσαν διάταξιν τοῦ ἀντιγραφέως Γενναδίου.

(Ἑλλήν. φιλολογ. Σχολογός. Α. Π. Κεραμέως, Μαυρογορδ. Βιβλιοθήκη.)

Ἐν τῷ μεταξὺ τῶν στίχων περιέβαλεν ὁ Γεννάδιος τὰ σχετικὰ σχόλια οὐχὶ κατὰ τὴν ἀνωτέρω δέλωσιν, ἥτις ἀρκεῖ ἀκριβῶς τῷ ὅτι ἀριθ. 268 τεύχει. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ Δ' λόγου ἐπύραψεν ὁ αὐτὸς ταῦτα: «Τέλος τῆς παρούσης περικτίδος τῆς ὀνομαζομένης Διόπτρας: ἐκ αὐτῆς ἀνέβη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐλθόντος καὶ αἰκτοῦ Γενναδίου μοναχοῦ ὁδῶν, ἐν τῇ κατ' ἐμοῦ πατρίδι Λέσβῳ, ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς μοῦσας, κατ' αἰσὴν τὴν τῆσιν κειμένην τοῦ Λεμῶνος: ἐν ἔτη 1790²: δεκαεμβήριον: 13:». Καὶ κατωτέρω:

«Καὶ τοῦτο γὰρ ἐγράφη νῦν μετὰ τῆς ἐκδόσεως, δευτέρως λέγω δὲ τῆς ἐν τῇ Μιτυλήνῃ, διὰ χειρὸς δὲ τῆς ἐκτῆς μοναχοῦ Γενναδίου, οἱ δὲ μέλλοντες ἔπιπτοι καὶ ταύτην ἀναγινώσκοντες, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ αἰκτοῦ λέγω καὶ ἀμνησίου, ὡς εἶναι συγχωρησάτω καὶ λέγειν ὁλοφύχως, συγχωρήσαν συγχωρήσαν καὶ σὺν γυναικὶ Χριστῷ μου, ὡς εἶναι ἀμαρτωλῶν, τοῦ γράψαντος τὴν ταύτην εὐχὴν ἐν τῇ βιβλίᾳ τε πάντων ὁρισταμένην ὁ δὲ Χριστὸς καὶ κύριός μου καὶ Θεός μου καὶ πλάστης καὶ ὁρῶν καὶ ὅσα ἐκείνη καὶ ὅσα ἐκείνη».

Ὁ αὐτὸς ἐγράφη καὶ εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελ. 39 τὸ ἀκόλουθον τετραστιχόν: α) Ὁμοιωτὴν ἐγὼ εἰμὶ ὁ γράφων Γεννάδιος, ἐν τῇ τῇ βιβλίᾳ ταύτῃ τε ἡ οὐδέποτε ἔσται Ὁρῶνται τοῦ γράφοντος τε τοῖς βίαις τῶν ἁγίων, τὴν δ' ἀρετὴν ἀπέχομαι πόρῳ μακρὰν ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ».

Ἀριθ. 22.

Τεύχος χειρῶν εἰς μ. 8^{ος} (0, 235x0,188) γραφὴν περὶ τὰ τέλη τῆς III' ἑκατονταετίας κρείσας.

1. «ΣΥΝΕΣΙΟΥ ἐπισκόπου Κυρήνης, ἐπιστολὴν καὶ μετὰ τινα σημειώσεων εἰς τὸ περιθώριον. Προηγείται αὐτῶν:

2. ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ἐπιστολὴ διδασκαλικὴ αἰτηθῆσα παρὰ τοῦ κύριου Βισλαίου, πρὸς τὸν διδασκάλον Δαμασκηνὸν Ρώσιον, περὶ τῆς τοῦ Συνεσίου ἐπιστολῆς τῆς λεγομένης τῶν ἐρώτων οἱ μὲν ἀρχομένης χημικῇ. Ἀρχ. «Περὶ κοινῇ ἐπιστολῇ Συνεσίου ἡμετέρου». Χρονολογείται ἀπὸ Σμύρνης ἡμέρας², μὴδὲ ὅσα μαρτυροῦνται.— Δαμασκηνὸς Ρώσιος².

1. Ἰδε περὶ Ρωσίου τὸ ἐν Παρνασσῷ τόμ. Δ' σ. 203 κ. ἰ. ἀρθρον Α. Π. Κεραμέως, Ἀνέκδοτα ἐγγραφα κτλ.

2. Δι' ἀπλὴν ἀνάμνησιν σημειῶν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τῇ ἐν Πιερρούπολιν αὐτοκρατορικῇ βιβλιοθήκῃ.

13.

МЕЧНИКОВА

Ἀρθ. 73.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,245×0,18) τῆς III' ἑκατοντ., ἐκ φ. 112. Ἦν κτῆμα «Καὶ τοῦδε Γενναδίου μοναχοῦ: Ἐκ τῆς Λειμῶνος 1797:» Ἐπιγράφεται:

«Βιβλίον περιέχον (sic) τὸν βίον τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ, καὶ διηγῆσις ἐκ τῶν κατορθωμάτων, καὶ θαυμάτων αὐτοῦ. Ἀρχ. «Βίος θεόρεστον» κτλ.

Ἀρθ. 74.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,17×0,235) γραπὸν τῷ 1783 ὑπὸ Γενναδίου μοναχοῦ.

1. Κανόνες ΚΟΣΜΑ Μαϊουμά καὶ Ἰω. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, φ. 1—52.

2. «Τοῦ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ τοῦ φιλοσόφου κυροῦ ΘΕΩΔΩΡΟΥ ἐξηγήσις, εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἱστορίαις ἐκτεθέντας κανόνας παρὰ τῶν ἁγίων καὶ σοφῶν ποιητῶν, Κοσμῆ καὶ Ἰω. ὁσίου. Προβλεπόντες εἰς τὸν προεστῆμενον τοῦ ὁσίου ἀφ' οὗ τῶν τιμῶν ἀνδρῶν ἀξιωσάντα ἐξηγήσασθαι τοὺς αὐτοὺς». Ἀρχ. «Εὐκαὶς ὁ ἀνθρώπου» κτλ., φ. 53—128. Ὁ Γενναδῖος ἐσημείωσεν ἐν ταῖς κρασίαις κριτικὰς διορθώσεις καὶ γραφὰς ὑπερβίων.

3. ΔΕΛΤΑΙΟΥ στίχοι, ὡς ἔχει: «Υψηλὴ καὶ σῶμα οὐσία, φ. 132—36. Τῶν κρασιδῶν τοῦ 1 φύλλου: «Καὶ τοῦδε Γενναδίου μοναχοῦ ἐκ τῆς τοῦ Λειμῶνος. 1783.»

Ἀρθ. 75.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,23×0,175) συγχαίμενον ἐκ φ. 365. Ἐγγραφή ἀπὸ τοῦ 1776 ἰουνίου 10 μέρους ἔτους 1778 ἰαν. 29.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Κωνσταντίνου καὶ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Νικηταίου λόγου διάφοροι μετὰ ψυχραγωγίας καὶ σημειώσεως.

Ἐν τῷ 1 φύλλῳ ὁ γράψας τὸ παρὸν τεύχος ἐσημείωσε τὰς: «Καὶ τοῦδε ἔτη τοῖς ἄλλοις ἐπ' αὐτῇ καίμω τοῦ Ἰγνατίου τοῦ ἐκ τοῦ Λουλουδάτου». Ἐν δὲ τοῖς κρασίαις ἀναγι-

θῆκας ὑπάρχει «Ἐξηγήσις παρὰ τοῦ σεραφίμου Ἀνατὼλ μοναχοῦ τῆς εἰς Πάτριον σχολῆς: εἰς τὸ ἔργον μοναχὸν ἐν Χίρς. Ὁρα Catal. d. MSS. de la Bibl. Imp. publique. St. Petersburg, 1864, σ. 89.

1. Κώμῃ τῆς νήσου Λέσβου.

νύσκονται κριτικαὶ τινες διορθώσεις ἀπὸ μὲν λέτης.

Ἀρθ. 76.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,21×0,155) τῆς ΙΖ' ἑκατοντ., γραπὸν ὑπὸ Σεραφείμ ἱερομονάχου τοῦ ἐκ τῆς μονῆς Λειμῶνος. Σχηματίζεται ἐκ φ. 96 στίλπνου χάρτου.

ΔΕΛΤΑΙΟΥ ὁμιλίαι, ὧν ἡ α' ἐπιγράφεται: «Ὁμιλία ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον, ἀγίου Εὐαγγελίου ἀναγινώσκόμενοι, κυριακῇ πρώτῃ, τῶν ἁγίων πάντων». Περί τοῦ τέλους ἀντεγράφεται τὰ προσόμια τῶν τῆς μονῆς Λειμῶνος πατριαρχικῶν συγγράμμων Θεολόγου, Ἱεραίου Β', Πατριάρχου, Ἰωαννικίου, Νεοφύτου καὶ Τιμοθέου.

Τὰ τεύχος τοῦτο κοσμεῖται μὲν ὑπὸ ὠραίων λειογραφιῶν καὶ κεχρωματισμένων κεφαλαίων γραμμάτων, ἀλλὰ τὸ κείμενον γέμει σφαλμάτων, ὡς πάντα τὰ περισωθέντα ἀντίγραφα τοῦ Σεραφείμ.

Ἀρθ. 77.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,25×0,175) γραπὸν ὑπ' Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Ραυδεστού ὑπερμετούσης τῆς ΙΙΙ' ἑκατονταετηρίδος.

«Ἀπολογία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ ψαλλομένη τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ ὀκτωμβρίου μηνός, συντεθείσα δὲ παρὰ Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Ραυδεστού». Ἐκλείπει τὸ τέλος.

Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἐξεδόθη ἐπιστασίαις Χρυσόλου ἱερομ. τοῦ ἐξ Ἀγρίτσου καὶ διαπαικίας Χ' Γεωργίου Καλπακλόγλου τοῦ ἐκ κώμης ἀγίας Νεφσκευῆς, ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1805 (ἐκ 4^{ου} τετ. 46). Ἀλλ' ἐν τῷ χειρογράφῳ εὐρίσκεται καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου γραφὴ τοῦ ἁγίου κτίτορος βίος, οὗτινος ποιηταὶ τοῦ ἁγίου ἐκδόστης ἐν τοῖς ἐξῆς (σ. 15). «Καὶ τιθέμενον ἀντὶ βίου ἀνθρώπων τὸ παρὸν ἐγκώμιον». Ἐγεί δὲ οὗτος.

«Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰγνατίος, ἡμᾶς² μὲν, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ὁμωμένων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἄλωσης, περιέλαβεν τὰ τριάντα καὶ ἐννέα ἔτη: ἀπὸ Ἀδᾶμ μὲν εἰς τοὺς ἐπτάκις χιλίους χρόνους, ἀπὸ Χριστοῦ δὲ εἰς τοὺς χιλίους τετρακοσίους καὶ ἐνενήκοντα δύο: ὡρμητο δὲ ἐκ Μιτυλήνης τῆς νήσου, ἐκ

1. Γραπτόν ἀκριβέστερον «ἐγεννήθη».

της κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ μητροπολίτου Μηθώνης Καλλωνῆς¹. Ἰωάννης πρότερον ὀνομαζόμενος καὶ ἐπειδὴ παιδιόθεν τῇ ἀφ' οὗ φιλοσοφία αὐτὸν ἐπέδωκε καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν σημειωτάτην καὶ πάνυ ἐνέρετον πολιτείαν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ἐκτήσατο. Διὸ καὶ μὴ βουλομένου, προτροπῇ ἱτέρων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἡλικιὸν ἱερώς, τοῦπίπλυν Ἀγαλλιανῶ, νόμῳ γάμου σημειωτὰ ὁμολογῶναι καὶ ἱερὰ τῶν κατὰ κόσμον χειροτονεῖται, εἴτα καὶ σακελίου Μηθώνης. Τελευτήσας δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν παιδῶν ἐνὸς μόπου, τοῦ ὑπερὸν Μεθοδίου μοναχοῦ μετονομασθέντος, καὶ ἀναίτου τῶν αὐτῶν μονῶν (=Λειμῶνας καὶ Μυρσινιωτίσσης) χρηματικῶντος, αὐτῷ ὑπολειφθέντα, γίνεται ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς πατὴρ Ἰγνατίος μετονομασθεὶς, ὅτε καὶ τὰ κατὰ τὴν Καλλωνὴν τῆς ἐπαρχίας Μηθώνης ἐνταῦθα κείμενο δῶδον μοναστήριον, τότε γυναικίον τῆς Παναγίας ὡς Μυρσινιωτίσσης ἱππονασζόμενον καὶ τὸ ἀνδρῶν τῶν παμμεγίστων Τσζικαρχῶν τοῦ Λειμῶνος, ἀνοικοδομεῖ ἐν βίβλων ἤρξατο (=τῷ 1527) κατὰ τὸ θεωρούμενον μέχρι τῆς σήμερον ἑγγράφον προσηλωτικὸν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς². ὅς καὶ μετὰ τὴν τούτων συμπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμόν, ἑλθὼν εἰς τὸ τοῦ Λειμῶνος ἀνδρῶν μοναστήριον, ἐγένετο ἱερομόναχος Ματθαῖος ἱππονασθεὶς, ὑποταγὴν ἔκρινεν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ὁ πατὴρ ἐπιδείξας, καὶ ταύτην μέχρι θανάτου φυλάξας, καρεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων χειρῶν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ἀναπνοῇ ζητήσας καὶ λαβὼν τὸ θείον καὶ μέγα σῆμα, ἱππονασθὲς Μακάριος μοναχὸς (αἰώνια ἡ μνήμη αὐτοῦ!).

1. Τὸ ὄνομα Καλλωνὴ δίδεται κυρίως εἰς περιφρανὴν μεγάλην, ἐν ἣ ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ χωρίον Καλλωνὴ ὀνομαζόμενον. Ὁ περιηγητὴς Dapper (Description des Isles) σημειοῖ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνθα ὑπῆρχε τὸ χωρίον Φαράγγας, ὅπου πάλιν ἀνσφάζεται τὴν σήμερον. Μόνον δὲ ἡ θέσις αὐτοῦ γινώσκεται, κείμενη παρὰ τὴν γυναικίαν μονὴν τῆς Μυρσινιωτίσσης. Ἰσως ἐγεννήθη ἐνταῦθα ὁ ἱερὸς Ἰγνατίος, διότι σώζεται ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἱερεὰ τοῦ τόπου τοῦτο, ἐν ἣ γίνονται μνείαι συγγενεῶν αὐτοῦ, Ἀγαλλιανῶ τοῦ ἐπὶ ὀνόματι. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου διάφορα παραδίδουσι περὶ τοῦ τόπου τῆς γενέσεως αὐτοῦ, ἰσχυριζόμενοι ὅτι εἶδε τὸ φῶς ὁ Ἰγνατίος εἰς Παππινὰ, ἢ εἰς Λάριαν, ἢ εἰς Ἀγερῶνα. Σημειοῦσθαι δὲ ὅτι καὶ αἱ τέσσαρες αὗται θέσεις εἰσι πλησιέσταται.

2. Ἀνάγνωθι τοῦτο ἐν σελ. 6-7 τοῦ προλόγου.

α'Ὁ δὲ ἄγιος Ἰγνατίος οἶα κτίστω τὰ μὲν ἐξ ἰδίων ἀνελωμάτων, τὰ δὲ καὶ ἐξ ἐλεημοσυνῶν ἱτέρων, χωρήσει, ἐλατῶν δένδρα, ἀμπέλωνας, περιβάλους, ὕδρομύλους καὶ ἑτέρα σκευὴ καὶ ἱερὰ ἄμπελ, καὶ διάφορα βαβίλια τοῦτοῦς ἀπερῶσας, καὶ κελία κτίσας, καὶ σταυροπήγια αὐτὰ ἐπὶ ἱερεμίῳ τοῦ τότε πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποιήσας, καὶ ἡγουμένος καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἐν αὐτοῖς μέχρι πάντε καὶ δεκά ἐτῶν χρηματίας, καὶ πολλοὺς μὲν τῶν μοναχῶν ἐν τῷ ἀνδρῶν, οὐκ ὀλίγους δὲ τῶν μοναχισσῶν ἐν τῷ γυναικίῳ, τῷ καθ' ἑαυτὸν πρακτικῶτάτῳ ἀρετῆς παραδείγματι συλλέξας, οὗ τοῖς τυχεῦσι δὲ καὶ ἑγγράφοις ἀρίτων πατέρων ὅροι καὶ ἐντολαὶ ἰδίαις καὶ ἀρχαῖς παραδόσει διὰ φρικτῶν ἄρῶν καὶ ἐπιτιμιῶν αὐτοῦς ἀσφαλίσας, ὥστε κοινοδικῶς διαίτην εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα, καὶ μηδένα ἐξεῖναι, κἂν τε τῶν ἐντὸς ἢ, κἂν τε τῶν ἐκτὸς ἀμφοτέρων τῶν μοναστηρίων, παροῦσιν ὅσα εἰς ἀκριβεῖν, διακονῆν τε καὶ παρασχεῖν τῆς μοναδικῆς πολιτείας κανονικῶς αὐτοῖς ἐξέθετο, καὶ τὰλλα πάντα, ὡς Θεὸς φῶν ἄριστά τε καὶ βέλτιστα ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἐξοικονομήσας, ἀπῆρκεν εἰς Βασιλεύουσαι· βολύμενος δευτέρους βασιλικούς ὁρισμοὺς καὶ πνευματικούς ἀγγελικῶς γράμματα ἐπικυρῶσαι τῷ, τὸ μὴ ἐνοχλεῖσθαι παρ' οὐδενὸς τῶν τότε αὐτῷ ἱππονασζάντων καὶ αἰτησάντων βίαν τὰ περί τῶν ἱερῶν αὐτοῦ μονῶν ὡς ἴδια καταχεῖν, καὶ ἐπὶ διονυσίου τὸν οἰκουμένικόν τότε ὁρῶν κατακοσμοῦντος διατρίβων, τοῦ μητροπολίτου Μηθώνης καὶ οὐρανίους μετὰσπάντος μονῆς, δι' ἣν παρὰ πάντων ἰθαυμάσθη λαμπροτάτην τε καὶ ἰσχυρότατον αὐτοῦ πολιτείαν ἀρχμερῶς Μηθώνης καὶ ἄκων χειροτονεῖται καὶ εἰς τὸν ἐκείνου νεώμιος θρόνον ἐπιθύνως ζητηθεὶς ἀναδιβάζεται.

«Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ ἐπαρχίαν καὶ μέχρι ἐτῶν τεσσαράκοντα καὶ πάντε θεωρητικῶς τε καὶ θεωρητικῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιῶνιν ποιμένας, ἐπὶ προίγῳ, ὡς φησι, τὴν ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημιάν, καταλαμβάνει τὰς ἱερὰς αὐτοῦ μονὰς, καὶ πλεῖστα τὰ ἐν ἐκείναις πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα διδίδας καὶ εἰς Χριστόν (ὡς εἶπε) στηρίζας καὶ θμελιώσας, καὶ ἐτέρους ὅροις διὰ φρικτοτέρων ἄρῶν καὶ ἐπιτιμιῶν τὴν προτέρην διαθήκην αὐτοῦ ἐπιβεβαιώσας, τελευταίον τὴν εἰρήνην ἀπαιτῶν λιποὺν ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη, κατὰ τὴν ἐντολήν αὐτοῦ, ἐν τῷ γυναικίῳ μοναστηρίῳ, ὅπου καὶ ἀνακομιδῆς μετὰ

МЕЧНИКОВА

ἰνὰ γρόντος γενομένης ὑπὸ τοῦ τότε ἀγιο-
τάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγαλοπό-
λεως Ἀλεξανδρίας κυροῦ Σιλβέστρου, τῇ τοῦ
Θεοῦ χάριτι ἐβλέθη μωροβλυτοῦν· οὐδὲ γὰρ Κύ-
ριος; δοξαζῶν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καλῶ
που καὶ αὐτοὶ ὁ ἀγιάτατος πατριάρχης ἐν οἷς
εἰς μαρτύριον ἐγκατέλιπε χειρογράφοις, αὐτολε-
ξεί οὕτω πᾶς ῥησιμ. «Ὁ μετρώτης ἡμῶν σω-
ματικῶς ἐβλήθη ἐν τῇ νόσῳ τῆς Μιτυλήνης,
καὶ περιεβόουσα τὴ ἐν τῇ Καλλιωνῇ μοναστή-
ρι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης, καὶ ἰδοῦσα τὴν
τοῦ ἀδελφοῦ κτήτορος ἀμφοτέρων αὐτῶν κοι-
νωσίαν τε καὶ συμωνίαν, ἠγάσθη τὰ μέγιστα,
καὶ ἀνακομίδην ποιήσασα οἰκιοχερίως εἰς τὸ
αὐτοῦ τμήρον λείψανον εὗρεν αὐτὸ μωροβλυτοῦν,
ὡς καὶ τὰ ἔργα καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἐμαρτύρει·
ὅπου καὶ μέχρι τῆς σήμερον ταῖς μετ' εὐλαβείας
ἀσπαζομένοις ἐκπύρει εὐωδία ἀρετῶν καὶ
ἀεικόως ὁσμυκτοῦνται. Ταῖς αὐτοῦ ἀγίας προ-
βλέψας ὁ Θεὸς ἐκλυθέρωσεν καὶ ἡμᾶς πάσης
ἐπιπίπας καὶ ὀλίφας τοῦ παλαμναίου ἐλθροῦ,
καὶ ἔκτισεν ἀπαντας τῆς οὐρανόθεν μακαρί-
τους ἀγίους».

Ἀριθ. 77.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,208×0,15) τῆς
127—128 ἑκατοντ. ἀνέστην ἐκ φ. 129
σπιλνυτοῦ χάρτου.

1. «Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἸΩΑΝΝΟΥ ΖΩΝΑΡΑ
καὶ πρωτασκήτου καὶ δρογγεργίου τῆς βί-
βλος Ἀποκρίσεις καὶ λύσεις τινῶν τῶν Γεωργίου
ἐπιμετῶν, πρὸς τὰς ἐπιτομὰς αὐτοῦ ἐπι-
τομῶν. Ἀρχ. «Ἐρώτησις α'. Εἰ χρὴ σπῆναι
ταύτας τὰς περὶ αὐτοῦ» κτλ., φ. 1^ο.

2. **ΙΩ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΜΟΥ** λόγος διὰ τοῦ, ἦτοι
πρὸς μετανοίας 5', πρὸς νηστείας 6', καὶ περὶ
προσυχῆς β', ἀπὸ φ. 81^ο—122 καὶ 125—
127.

3. «Ἐκλογὴ ἐκ τοῦ περὶ προσυχῆς λόγου
Ἰω. (Ζώνου) τῆς **Καλέμακος**», φ. 123^ο.

4. Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν λόγων **Βασίλειου**,
Καλέμακος, **Εὐαγγερίου** καὶ **Θεοδώρου**.
Ἐξήσσης, φ. 128. Τὸ τέλος αὐτῶν ἐλ-
λείπει.

Ἀριθ. 78.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,235×0,165)
χαρτὶν περὶ τὰ τέλη τῆς III ἑκατονταετηρίδος.

1. **ΔΑΝΑΟΥ** ἱερμενία εἰς τὸν Σιμῶν, τῆς ἡ-
γίας «Προφῆταις περιβαλλόμενος ἀδελφῶν, οὗ ἡ
ἐκφ. «Ἦρως οὗτος Σιμῶν μὲν ἦν εἰς αὐτὸν

κτλ. Π ἱερμενία ἀρχαῖα οὕτω: «Τῆς ἱερμε-
νίας ἀρχὴ ὁ Θεὸς κτλ. Διακρίνεται ἐκ
κερ. Α' (ἀπὸ φ. 1—278).

2. **ΝΙΚΗΤΑ ΣΕΡΡΕΩΝ** ἐξήγησις τοῦ εἰς τὴν
ἐξισοτήν Ἰουλιανὸν λόγου Γρηγορίου Ναζα-
ζηνοῦ, φ. 279^ο.

3. **ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ** ἐξήγησις τοῦ εἰς τὰ ἄλλα θεο-
γράμματα λόγου, φ. 293^ο.

4. **ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ** ἐξήγησις τοῦ εἰς Βασι-
λειον τὸν μέγαν ἐπιταφίον λόγου τοῦ Ναζα-
ζηνοῦ.

Ἀριθ. 79.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,23×0,17) γρη-
μέν τῷ 1782 ὑπὸ Γενναδίου μοναχοῦ.

1. «Τοῦ φιλοσόφου κυρίου **ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ**
ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ἐξήγησις εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἱερῇ
δισποτικαῖς ἐορταῖς ἐκτεθέντας κανόνες, περὶ
τῶν ἀγίων καὶ σοφῶν ποιητῶν, Κοσμά καὶ
Ἰωάννου».

2. **ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ** πρὸς τὸν αὐτὸν (ἦτοι τὸν
πρεσβύτερον τοῦ Ὁρσαντοπροφίτου) ἐρωτήσαν-
τα περὶ τῆς ὑπακοῆς, τοῦ κοντακίου, τοῦ ὡ-
κου, καὶ τοῦ ἐξαποστολαρίου, πῶθεν οὕτως
ἐκλήθησαν. Ἀρχ. «Ἡ μὲν ὑπακοή» κτλ.

Εἰς τὸ τέλος: «Ἐτελειώθη ἐν ἔτει ὁρίθ-
λου δ' α'. 1782 ἰουλίαν 14».

Ἀριθ. 80.

Τεύχος χαρτῶν εἰς μ. 8^ο (0,237×0,185)
ἀντιγραφὴν τῷ 1787 ὑπὸ Γενναδίου μοναχοῦ
ἐκ τοῦ ὡς ἀριθ. 70 τεύχους τῆς μονῆς Λημ-
νός. Σύνκειται ἐκ σελίδων 663 καὶ διακρίνεται
εἰς 6 μέρη, ἐκαστοῦ ἔχοντος ἰδιαιτέραν ἀριθ-
μῶν κατὰ σελίδας.

Α'. (Σελ. 1—529). «Ἀρχὴ οὖν Θεῶ ἀγίων
τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀναστασίμων κανόνων τῆς
Ὀκτωήκης, τῶν α' Ἰωάννου τοῦ Διαμασκηνοῦ».
Ἀρχ. «Προσφώνησις τῆς σῆς πόλεως καὶ προ-
σφώνησις αἰσθητικῶν κτλ. Ὑπὸ τὴν πλῆξιν
ἀναγνώσκειται τὸ ἀποστόλου σημεῖον: «Ἐ-
τελειώθη ἡ παροῦσα βίβλος, καὶ ἔμνησεν τοῦ πο-
ταμοῦ Γενναδίου μοναχοῦ Ἀνδρέου ἐν
Ἀγιάφῃ, ἀντιγραφὴν ἐκ τῆς ἰουλιανῆς

1. Ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ πόλει τῆς Ἀθήνης
ἀρχιεπισκοπικῶν ἀναμνηστικῶν α' Ἰωάννου Στῆνι
καὶ Νεβρῶτας ἐρωτήματος ὁ ἐκ Ἀθήνης ἱε-
ραρχολογικὸν τινα κώδικα ἀναλυθέντα ὑπὸ Zach-
arias v. Lingenthal ἐν Duffner's Archiv f. Mittel
und Neugr. Philologie σ. 223.

μήνη της κατὰ τὴν τοῦ Αἰμῶνος μηνὲς της
Μεθύνης, ἥτις ἀπέρχεται καὶ ἡμερομηνία κα-
θὼς ἐπαράγουται (ὅδε ἔσθι, 70). Ἐπειδὴ καθ' ὃ
παρῶσα βιβλός, χρεὶ ἀμαρτωλῶν, Ρωμαίων
Χριστὸν ἔλαξεν τοῦ: τὸ δὲ πλείονος ἡτορ ἐξέ-
μνην ἡμῶν τοῦ ἔτους: ὡς δὲ:—Ἐρ ἔτι
συνεπεί. 1757: Ἀργυρίου 122:

Β'. (Σελ. 11-134). Ἡ Ἐρμηνεία τῶν ἀνα-
 θαμῶν τῆς (κρίσεως) συντελεσθῆναι παρὰ ΝΙΚΗ-
 ΦΟΡΟΥ ΚΑΛΑΪΤΟΥ τοῦ Ἐκπαινουμένου, ἔξω-
 τικῶς ἔνεκεν τινος τοῦ ἑαυτοῦ φίλου οὗ
 περ τὴν κλῆσιν (sic), οὐ διαβαρυνόμεν τοῦ πρωτο-
 τύπου ὑπερβαίνοντος εὐν τοῦ ἰσομήλου, ἀμοιβαί-
 ον. Ἀρχόμενον μόνον περ τοῖς ταῦτα τὰ
 ἰπτάται κτλ. Εἰς τὸ τέλος: Ἡ Ἐκείνη τοῦ Λα-
 οῦτος βίβλου ἐργασία, τῆς κακῆς; κατὰ Μι-
 θῆμας, καὶ πρωτοτύπου γραφῆς, οὐ ἔχει
 ἴσκιον¹. Ἐπειτα ἀόλητος ἡ περὶ τῆς ὁρατικῆς
 κτλ. (ἴδε ἀνωθ. 79). Ἐπιστολὴ μακία ὑπερβί-
 ος Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου, μὴ ἂν τὸ ἐξῆς ση-
 μείωμαι: Ἡ Ἐκκαὶ ἐπαρρήθη παρ' ἐμοῦ Ferru-
 λου μοιχαλτοῦ, Ἰωάννου Μοιτάνου, ἐν τῇ
 μοσῇ, τοῦ εὐαγγελιστοῦ παρόντος Ἰωάννου
 τοῦ Θεολόγου τῆς κατὰ νῆσον Πάτμου, ἔχει
 1783: ἐν μηνὶ θεβρουαρίῳ 17^η.

'Apr0. 81.

Ἡ Πεντηκοστήριον μεμβράνην εἰς μ. 8^{ον}
(0,24x0,17) τῆς 1Α—1Β ἔχοντο. Σύγκει-
ται ἐκ φ. 28.

'Apr0. 82.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215×0,15) γρα-
φὴν τῷ 1575, ἐκ φ. στιλπνοῦ χαρτοῦ 369.
Περιεχόμενα:

1. Τὸ πόνημα τοῦτο τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου
ξεκίνητο δὲ πρῶτον μετὰ αἰρετικῆς ἀπεργασίας ἐπὶ
Κυρίλλῳ Ἀλβανσιανῷ, ἐπὶ τῇ βασιίᾳ τριῶν καὶ
μισθῶν. Προσέβατο δὲ ὁ ἐκείνης καὶ ἀφελούγητος πλὴν
τοῦ ἱεροῦ Καλλίστου μετὰ κατὰλογον τῶν συν-
υπαρχόντων ἁγίων πλεονάστου τοῦ ἐν τῇ διακρίσει
Βυβλιοθήκῃ (τοῦ. VIII σ. 437) ἀναγιγνωσκόμενου.
Ἐπαγράφηται δὲ ἡ ἐμμενὴς ἐκδοσις οὕτως: «Ἐρη-
νήσις εἰς τοὺς 2 ἀσάβηθους τῆς Ὀκτωβρίου παρὰ Νι-
κήφωρον Καλλίστου τοῦ Ἐκκλησιαίου. Ἰδὼν πρῶ-
τον οὕτως ἐκδομένην λαλεῖν τὸ μακαριώτατον
πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου κυρίου Κυρίλ-
λου τοῦ Β'. Π. προστάττει καὶ προλαμβάνει (σὺλ.
γ' - ξ') ὅτι ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς ἱστορίας Ἀλβαν-
σιανῶν τοῦ Ἀρμενιάτου. Ἐν Ἰεροσολύμοις, ἐκ τοῦ
τυπογραφείου τοῦ Π. Γέρου, ΑΙΣΒ'».

1. «Περίοδοι τοῦ ἀγ. Ἰω. τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ Προχόρου· συγγραφεῖσα παρ' αὐτοῦ, εἰς ἀπόδειξιν». Ἀρχ. α' Ἐγένετο μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι¹, φ. 1^α κ. ἰ.

2. Βίος καὶ πολ. Σωμαίων τοῦ διὰ Χριστὸν
Σπλοῦ. Ἀρχ. «Οἱ τὸ διδασκαλὸν πρὸς ἀ-
δελφούς» κτλ., φ. 129^α.

3. «ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ μοναχοῦ ὄρους τοῦ Σινά·
λόγος περὶ τῆς ἁγίας συνάξεως· καὶ περὶ τοῦ
μὴ κρίνειν καὶ μνησιχαλεῖν». Ἀρχ. α' Δελ μὲν⁸,
φ. 196^a.

4. Βίος καὶ πολ. Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου⁴.
Ἀρχ. «Τὸ τοῦ τῶν ἁγίων βίους», φ. 215^α.

5. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Ἀλεξανδρείας ἐλόγος εἰς τὸν
ἐκ γεννητῆς τυφλόν. Ἀρχ. α *Πολυσπούδαστον*
*πᾶσιν*⁶. σ. 248².

6. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἀγ. προτοκλήτου τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου· καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐβλήθη μετὰ τοῦ Κυ καὶ ὅσα διεπράχθη εἰς τὴν χώρα τῶν ἀνθρωποφάνων, καὶ ποῖα τρόπον κατέχαιγεν αὐτοὺς ζώντας· εἰς ἀθήν· καὶ πῶς ἵδξατο ἡ πόλις τοῦ κήρυγμα αὐτοῦ· Ἀρχ. Ἀποστολῆς ὁ μαλοχριστὸς⁶, φ. 270^α.

7. «Εκ τῶν Περιόδων Φυλίου τοῦ ἀπο-
στολοῦ ἀπὸ παλαιῶν καὶ, μέχρι τέλους ἐν ἴστω
(sic) μαρτυρίῳ». Ἀρχ. «Κατὰ τὸν καιρὸν
ἐκείρων»⁷, φ. 287^a.

8. Βίος καὶ μαρτ. «Βουθρωνίας»⁸. α' Εγέ-
χεται ἐν ταῖς ἡμέραις Δουληπιαροῦν⁹, φ. 305^α.

9. Μαρτ. ἀγ. Χαράλαμπος. Ἀρχ. «Βασι-
λεύοντος τοῦ κυρίου»¹⁰, φ. 343^α.

1. Ἀποσπάσματα τοῦ ἀποκρύφου τοῦτου βιβλίου εὐρίσκονται ἐν Συναγωγῇ Παύλου τοῦ Εὐεργετηνοῦ, σ. 322, 631, 819.

2. Leontii Neap. episcopi in Migne Patrol.
τ. 93 σελ. 1669.

3. Migne, Patrol. τ 89, σ. 825. *Ἰὲς ἀνιστ.

- σ. 60, ἀρ. 51, 25.
4. Ἰδὲ περὶ αὐτοῦ Νίκο δὲ ἡ μου, Συναξ. Β',
σ. 201, ἔθθα ἀναφέρεται καὶ ἄλλοτε ἀντίγραφον
τοῦ αὐτοῦ βίου. Ὁ δὲ Harless καὶ Φαβρίκιος ση-
μασιοῦσι μόνον τὸ εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον Γρηγορίου Πα-
λαῦ (X, σ. 312).

5. Migne, Patrol. τ. 28, σ. 1001. *ἵνα ἀνωτ.
σ. 60. ἀρτῶ. 54, 43.

6. Ἰδε ἀνωτ. σ. 36, ἀριθ. 45, 34.

7. **lōa* ávovt, σ. 35, ἀριθ. 45, 45.

8. γρ. φευρωνίας.

9. ¹⁶Is Fabr. X, σ. 228. Νικοδ. Συναξ. Β'.
σ. 222-223. — Παράγρ. Ἀγαπίου (Καλοκαιρ.
σ. 103).

10. *De Fabr.* X, σ. 209—Νίκοδ. Συναξ.
Α'. σ. 450.—Παράγγ. Ἀγαπίου, Ν. Παράδ.
σ. 404.

10. ΔΔΗΑΟΥ «περί τοῦ πῶς νὰ εὐρίσκει τὸ ἄγιον Πνεῦμα καθὼς ὁ ἄνθρωπος χριστιανὸς δεῖ καὶ πάντοτε». Διακρίεται εἰς I κεφάλαια. Ἐκ τοῦ B' κεφ. βεβαιούμεν ὅτι τὸ παρὸν τεύχος ἰσχύει κατὰ τὸ χροῖ· ἔτος. Παρέπονται κανόνι τοῦ εὐρίσκειν τὸν ἥγον καὶ τὸ ἰωθινόν, τὴν παραμυθίαν τῶν Χριστουγέννων, τὸ ἄγιον Πνεῦμα, καὶ ὁ Σεληνόδρομος πεντοτηνόν.

Ἀρθ. 83.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,212×0,152) τῆς 127^{ης} ἑκατονταετηρίδος, συγκείμενον ἐκ τετραδίων α'—ζγ'. Περιγράφεται:

«Λόγος περιέχοντες τὰς τῶν παθῶν πάντων κατηγορίας δι' ἐπιστῶρων παραδειγμάτων τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης ἀπὸ Ἀδὰμ καὶ καθεξῆς· συγγραφέντες παρὰ Συμεὼν μοναχὸν ἄνδρὸς καὶ παναθλίου ἀμειψω-
λ. 5: πρὸς τὴν ἱκανοῦ φύσιν ἐκείτης κατη-
γολίας τὸν ταλαιπώρον ἀναφέροντες ἐν κερα-
ταῖς γράσσιν καὶ δυσί, καθὼς ὑποτίτα-
κται. Ἐπίται ὁ πίναξ μετὰ τῆς ἀρχῆς
ἐκείτου κεφαλαίου. Τὸ πρῶτον κεφ. ἐπιγράφε-
ται «Λόγος πρῶτος περὶ τοῦ δεῖν πάντων (sic)
τὸν οἰκίαν ἀκατίαν τὴν ἐξομολόγησιν ποι-
εῖν καὶ διὰ παντὸς τὰ ὀφθαλμῶν ἔχειν τὸν
τοῦ Θεοῦ ρόσον· οὗ ἡ ἀρχὴ Ἰσχυρὸν τὸ ἐξο-
μολογεῖσθαι»¹.

Ἐπὶ τοῦ 1^{ου} π. ὁ ἀντιγραφὴς ἰσχυρίσκει τὰ
ἑξῆς: Συγγραφεὺς αὐτῆς ἡ βιβλίον αὐτῆς χειρὸς
Συμεὼν τοῦ Μεταγραφεὸς καὶ νέου τῆς α' π. π.

Ἀρθ. 84.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,25×0,135) τῆς
11^{ης} ἑκατονταετηρίδος, συγκείμενον ἐκ π. 345.
Περιέχεται:

1. «Ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἀγίας καὶ οἰ-
κουμενικῆς α' Συνόδου» Ἀρχ. «Πρόσας γα-
λοῖστος τοῖς ἐπὶ τοῖς [αἰρεσι]άρχοις Ἀρείου»
πισσομένη τοῖς λόγις κτλ., π. 1^α.
2. ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ ὁμιλία, π. 346^α.

1. Περί τοῦ συγγραμματος τούτου δια ἐκτενέστε-
ρον ἐν Α. Παπαδόπουλου Κεραμείως,
Εὐαγγ. Σχολιῆς, σ. 29, ἀρ. II—I. Συμπεριλαμβαν-
τὴν ἐπιγραφὴν: «Κατὰ τὴν ἐκδοκίαν τοῦ ἀγίου
τοῦ ἐν τῷ τοῦ δε. καὶ ὅσοι π. Συμεὼν τοῦ Μετα-
γραφεὸς. Ἰν. Ἀθήναι, 1873».

3. ΔΔΗΑΟΥ «περί τοῦ πῶς δεῖ γινῶναι τὴν
ἰνδικτον». Αρχ. «Προστέθει ἀπὸ τῶ ἔτους
44^{ης}. Ἐπὶ τῇ ἑτέρα κεφάλαια περὶ τῆς σιλη-
νης, περὶ τοῦ πασχαλίου καὶ περὶ τῶν ἡμε-
ρῶν τῶν μηνῶν.

4. ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ ὁμιλία μγ', π. 46^α—
255^α.

5. «Εὐχὴ λεγομένη πρὸ τῶν πολλῶν τῆς
πόλεως, ἥτις τοῦ ἀρχιερέως εἰσερχομένου μι-
λοντος». Αρχ. «Διάποτα κήρυξ», π. 255^α.

6. «Περὶ βαθμῶν ἀρχιερατικῆς καὶ γέφυ-
κεκυλιμένων καὶ ἀκυλῶτων». Αρχ. «Π συγ-
γέρεια, γενικὸν ἔστιν ὄνομα», π. 257^α.

7. «Τῶν ὁσίων . . . οἰκουμενικῶν διδασκα-
λῶν ὁμολογία». Αρχ. «Μία ὁμολογία καὶ ὁ-
λόγος», π. 263^α.

8. «Κεφάλαια τῆς αἰρέσεως Ἀκινδύνου καὶ
Βασιλαῶν ἅτινα ἀνέτρεψαν συντετριμένους,
παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ σοφωτάτου π. ἡ.
πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κυροῦ ΦΙΛΟ-
ΘΕΟΥ. Ἀναριθμούνται δι' εἰς ἰδ'». Αρχ. «Δί-
κρον ἐναντιούμενον», π. 266^α.

9. «Ἀπὸ τῶν πρακτικῶν τῆς οἰκουμενικῆς
ἀγίας ἐκτῆς Συνόδου». Αρχ. «Τὸ γὰρ εἰ καὶ
βραδὺ εἴη πρὸς τὸ νοῆσαι», π. 284^α.

10. «Ἀπὸ τοῦ περὶ κληρονομίας ἀνόντων
καὶ κατιόντων, καὶ περὶ τῶν ἐκ πλάγιου συγ-
γῶν· καὶ τίνες ἐξ αὐτῶν προτιμῶνται». Αρχ.
«Χρὴ γινώσκων ὡς ἡ παρὰ», π. 285^α.

11. «Περὶ τῶν ἀρχιερέων, ἀπὸ τῶν Ρω-
μαϊκῶν». Αρχ. «Ο ὁμορμῶντος ἀρχιερέως καὶ
ἱερέως», π. 290^α. Ἐπίται κεφ. περὶ τῶν
καὶ τῆς δαπάνης τῆς ἐξ ἀδικημάτων διδομένης
κληρονομίας εἰς αὐτοὺς. Αρχ. «Δαπάνη γα-
ρ ἔστιν», π. 290^α. Παρέπονται δύο τύποι
ἐπιστολῶν πρὸς φίλους καὶ πρὸς πειθοῦντας.

12. ΔΔΗΑΟΥ «λόγος ἀντιρρητικῶς κατὰ
Λατίνων, ὅτι ἐπὶ ἐκ τοῦ Πνεύματος τὸ ἄγιον
τὸ ἄγιον». Αρχ. «Ἐλεγε καὶ τὴν ἀδελφὴν παρι-
νεῖν», π. 300^α.

13. «ΦΑΤΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κων/πόλεως, κε-
φάλαια σύντομα κατὰ Λατίνων· ὅτι οὐκ ἐκπο-
ρεῖται τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιον καὶ ἐκ τοῦ Πνεύ-
ματος ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον». Αρχ. «Λατίνες
ἡμεῖς οἱ χριστιανοί», π. 312^α.

14. «Ἐκ τῆς πρώτης Συνόδου περὶ τῆς ἀ-
γίας Τριῆδος πρὸς μελλομένους τινὲς ἐκδηλώσις»
Αρχ. «Γράφοντες οἱ ἅγιοι περὶ πηγῆς», π.
315^α.

15. «Ὁμολογία Συνδική», ἥς ἡ ἀρχὴ «Π-
στεῖν εἰς ἓνα Θεόν»—καὶ «Εὐχὴ ἐπὶ σωμα-
των, μὴ διαλυθέντων», π. 317^α—321^α.

16. «Εκ τοῦ ΠΑΤΕΡΙΚΟΥ» Ἀρχ. «Γέγραπται ἐν τῇ ββλῳ τῶν πατέρων», φ. 321⁵.

17. ΦΩΤΙΟΥ ἀπόσπασμα, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Εἰ προσβλήσεται μὲν καὶ ὁ Ἰῶδς τὸ πνεῦμα δὲ τῆς προφῆας ἀποστρέφεται», φ. 325². Ἐλλείπει τὸ τέλος.

18. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Κύπρου ἀλόγος εἰς τὴν θεόσωμον ταξὶν τοῦ Κυρίου κτλ. καὶ εἰς τὸν ἐξ Ἀριμνθιάς Ἰωάννη καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδῇ γενομένην παρακλῆσιν Κυρίου κατὰ βασιν». Ἀρ. «Τὴ τοῦτο σημερον», φ. 326².

Ἀρθ. 85.

Εὐχολόγιον χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215×0,153) τῆς ΙΕ' ἑκατοντ., συγκείμενον ἐκ φύλλων ἡριθυμμένων τμη'. Πολλὰ φύλλα ἐξέστησαν μεταγενέστερον, ἴσως ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Δημητρίου, οὗ ἡ διὰ μονοκονδυλίας ὑπογραφή ἀναγινώσκεται ἐν τέλει τοῦ πίνακος: «† ὁ καθηγουμένος τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς καὶ σεβασμίας μονῆς τοῦ Λαμῶνος Δημήτριος...».

Ἀρθ. 86.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215×0,153) τῆς ΙΕ'-ΙΣΤ' ἑκατοντ., συγκείμενον ἐκ φ. 350. Περιεχόμενα:

1. Ὁμιλία εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ἧς ἐλλείπει ἡ ἀρχή, φ. 1².

2. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΟΥ ἀλόγος προσφωνητικὸς, ἡ χριστήριος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν κτλ. Ἀρχ. «Χαίρετε τοῦτό μου», φ. 10².

3. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ἀλόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Ἀρχ. «Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλιον», φ. 21².

4. ΔΑΝΑΟΥ ἀλόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν κτλ. Ἀρχ. «... σπῆθαρ πρὸς τὴν προσηύτην», φ. 24². Ἐν τῷ φ. 28² ἀναγινώσκουμεν τὸ ἐπόμενον σημεῖωμα: Ἀπὴ (sic) καὶ ἀπεδόθηεν καὶ ἐμπροσθεν ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμόν θβλ. α' καὶ θβλ. α' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς του».

1. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο εἰληπται ἐκ μικρᾶς συγγραφῆς τοῦ Φωτίου, ἣν ἔρα ἐν Migne Patrol. τ. 102, σ. 393, § η', ἐνθα ἀντὶ ἀποστρέφεται ἀναγινώσκεται ἀποστέρηται.

2. Ἰδε Migne, Patrol. τ. 406, σ. 812.

3. Ὁ λ. οὗτος φέρεται καὶ ἐπ' ὀνόματι Γρηγορίου Νεοκαισαρείας: Ἰδε Harless—Fabr. X, σ. 284 καὶ τὸ ὅπ' ἀρθ. 87 χειρ. τεύχος.

4. Τὸ ὄνομα ἐπιδυμῶμενον ἐν τῇ κωδίκι.

5. Μαρτύριον τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐλλείπει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐν φύλλον φ. 33².

6. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΤΗΡΙΟΥ ἀλόγος εἰς τὸν ἁγ. μεγαλμ. καὶ τροπαιοφ. Γεώργιον. Ἀρχ. «[Ε]θος τοῦτο τῶν λόγων», φ. 45².

7. «Τοῦ σωρωτάτου μεγάλου λογοθέτου τοῦ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ λόγος εἰς τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον», Ἀρχ. «Τι δὲ ἄρα ἡμῶν ὁ πάμμεγας Ἰωάννης», φ. 65². Ὑπὸ τὴν πῆξαν τοῦ λόγου τοῦτου: Ἀπὴ (sic) ἀπόδοι καὶ ἐμπροσθεν ἀπὸ τὸν βίον τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου θβλ. α'». Ἐπονται δύο φύλλα ἄγραφα.

8. Λόγος εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντίνον³, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει. «... τοῦ καὶ Χλωροῦ, εἰς τοῦτο δηληρῆ παρὰ τῶν βασιλέων, ἀπὸ Ρώμης πρὸς Περσὶδα σταλέντος», φ. 84².

9. «Τοῦ σωρωτάτου λογοθέτου κυροῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ λόγος εἰς τὴν ἁγ. ὁσίον. καὶ θαυματ. Θεοδοσίαν». Ἀρχ. «Γνωσκε μὲν ἀνδρείαν», φ. 112².

10. Μαρτ. Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου. Ἀρχ. «Κυριῶν τῷ βασιλεῖ, πολλὴ χειρήμεν», φ. 125². Τὸ τελευταῖον φ. κατὰ μέγα μέρος ἀποκεκομμένον.

11. «Τοῦ σωρωτάτου κυροῦ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΟΠΑΤΟΥ» ἐγκύμιον εἰς τὸ γενέσιον τοῦ τιμιῶν προφ. πατρ. καὶ βαπτ. Ἰωάννου. Ἀρχ. «Εἰ μὲν ὁ τοῦ λόγου κήρυξ», φ. 135².

12. ΑΝΤΙΑΤΤΟΥ ΒΟΥΣΤΩΝ ἀλόγος εἰς τὸ γενέσιον τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

1. Migne, Patrol. τ. 142, σ. 200.

2. Τὸν λόγον τοῦτον οὕτε δ Φαβέριος (VII, σ. 767 καὶ X, σ. 256—57) οὕτε ο Νικὸδ. (Συν. Α', σ. 76 καὶ Β', σ. 135 ἐν ὑποσημ.) γινώσκουσιν.

3. Ἰσως ὁ λόγος οὗτος ἔργον ἐστὶ τοῦ Κ. Ἀκροπολίτου, οὗ ποιεῖται μνείαν μόνος ὁ Νικὸδ. ὁ μ. (Β', σ. 163 ἐν ὑποσημ.). Ὁ περιβόητος πλαστογράφος Κ. Σιμωνίδης ἐξετύπωσεν ἐν Λονδίῳ τῷ 1853 φυλλάδιον ἐπιγραφόμενον «Ἐγκώμιον Κωνστ. Ἀκροπολίτου... εἰς... Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου» κτλ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐγκωμίου τοῦτου ἔχει μὲν ὡς παρὰ Νικολάμ, ἀλλὰ τὴν σημειωθεῖσαν ἐν ἀρχῇ φράσιν τοῦ ἡμετ. χειρογράφου οὐχ εὖρον ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Σιμωνίδου.

4. Migne, Patrol. τ. 140, σ. 893.

5. Ἰδε Fabr. X, σ. 333.—Νικὸδ. (Συναξ. Α', σ. 446 ἐν ὑποσημ.). Παράφρασις βίου τινὸς τοῦ ἁγ. Θεοδώρου εὐρεται ἐν «Θησαυρῷ Δαμασκηνού» σ. 177 κ. ἑ.

6. Τὸ ἐγκώμιον τοῦτο εὐρεται ἐκδομένον ἐπ' ὀνόματι Θεοδώρου ἐπισκόπου Κύρου. Migne, Patrol. τ. 84, σ. 33. Παρλ. Fabr. VI, σ. 537 καὶ VII, σ. 440.

καὶ βαπτ. καὶ εἰς τὸν ἀπαρχαῖον τῆς Θεοτόκου. 'Αρχ. α' Ἐν γεννηθείς γενναίων, φ. 141^ε. 'Ἰδ. ἀρ. 43, 10.

13. «ΑΙΟΝΤΟΣ» δεσπότης ἐγκώμιον εἰς τὸ γένειον τοῦ ἀγ. Ἰωάννου κτλ. 'Αρχ. α' Ἀρχὴ τῷ κόσμῳ γαρά, φ. 147^α.

14. «ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΟΙΛΙΟΥ» αἰγκώμ. εἰς τὸ γεν. τοῦ ἀγ. Πα. τοῦ Προδρόμου. 'Αρχ. α' Ἀδὸν τῷ πολυφώνῳ, φ. 154^α.

15. «ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ» ἀρχιεπ. Θεσσαλονίκης, ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν ἱερτὴν τῶν ἀγ. κορυφ. καὶ ἀποστ. Πέτρου καὶ Παύλου. 'Αρχ. α' Ἦ τῶν ἁγίων ἐκδοσὺν μνήμη, φ. 160^ε. τὸ 161 φ. κεκομμένον κατὰ τὸ ἥμισυ.

16. «ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ» διαλαμβάνον τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ θύλα καὶ ἀποδημίας καὶ τελείωσιν τῶν ἁγίων πανευφρόνως καὶ κορυφαίαν ἀποστολὴν Πέτρου καὶ Παύλου. 'Αρχ. α' Καὶ τῶν ἐγγράφ. οὐ μόνον, φ. 167^α, ὑπὲρ ἐστὶ κεκομμένον κατὰ τὸ ἥμισυ.

17. «ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ» ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἀγ. Πέτρον καὶ Παύλον. 'Αρχ. α' Οὐρανὸν καὶ γῆν ἡμῶν, φ. 180^α.

18. «ΤΟΥ Αἰγίου» ἐγκώμιον εἰς τὸν προφήτην Ἰλῆαν. 'Αρχ. α' Πρότερον μὲν τῶν ἰουδαίων, φ. 189^α.

19. «ΤΟΥ Αἰγίου» ἐγκώμ. εἰς τὴν πρωτομ. Στέφανον. 'Αρχ. α' Πνεῦμα καὶ χερὶ τῶν μαρτύρων, φ. 193^α. Ἑλλειπ.

20. ΑΝΑΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ «λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν» κτλ. 'Αρχ. α' Ὅσον ἡ κενώσῃ τοῦ λόγου, φ. 195^α.

21. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ «ἀντίφ. εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν» κτλ. 'Αρχ. α' Οὐδὲ τίς δύναται πύσαι, φ. 207^α.

22. ΑΦΘΙΑΧΙΟΥ Ἰκονίου «λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν» κτλ. 'Αρχ. α' Ἦκουσας ἀρετίως ἀγαπητέ, φ. 217^α.

23. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ «λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν» κτλ. 'Αρχ. α' Ὁ γαλῆνθρος τοῦ Ἰεροῦ, φ. 222^α.

24. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ «λόγος εἰς τὴν ὑπὸ ἐνδοξον Μεταμόρφωσιν» κτλ. 'Αρχ. α' Διὸς πατηγυρίσασμεν, φ. 229^ε.

25. ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤῶΝ «λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς ὑπερβ. ἀγ. δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας». 'Αρχ. α' Ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ λόγου, φ. 244^α.

26. ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ «λόγος εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν» κτλ. 'Αρχ. α' Ἔστι μὲν ἀνθρώπων, φ. 257^α.

27. «ΑΝΑΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ» εἰς τὴν ἀγ. Κοίμησιν τῆς ἀειπαρθένου Θεομήτορος. 'Αρχ. α' Καλεῖ πάλιν ἡμῶν, φ. 270^α.

28. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ «ἐγκώμιον εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν» κτλ. 'Αρχ. α' Ἔθος ἐστὶ τοῖς ἱερωτικῶν, φ. 278^α.

29. ΓΕΡΜΑΝΟΥ (Α') Κ/ΠΟΛΕΩΣ «ἐγκώμ. εἰς τὴν πάντα Κοίμησιν» κτλ. 'Αρχ. α' Φύγη καλὴ καὶ ἀγαθὴ, φ. 283^α.

30. ΤΟΥ Αἰγίου «ἐγκώμ. εἰς τὴν πάντα Κοίμησιν τῆς ὑπεργ. Θεοτόκου». 'Αρχ. α' Πανσώσασαν τῶν αἱρετικῶν, φ. 289^ε.

31. ΦΙΛΘΕΟΥ Κ/ΠΟΛΕΩΣ «ὁμιλία εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς παναγίας δεσπ. ἡ. τῆς Θεοτόκου». 'Αρχ. α' Ἦν τήμερον ὁ γάμος, φ. 294^α.

32. ΑΝΑΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ «λόγος εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ τιμ. ἐνδ. προφ. προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου». 'Αρχ. α' Πηδᾶ καὶ γῆρας, φ. 313^α.

33. ΘΕΑΣΙΑΣΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΕΙΑΣ, εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ τιμ. προφ. προδρ. καὶ βαπτ. Ἰωάννου, καὶ εἰς τὴν παμμίαν καὶ πανσελήγ. Ἡρωδιᾶς. 'Αρχ. α' Τὴν τῆς Ἡρωδιᾶς ὀρχήστρα, φ. 327^α.

34. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ «ἐγκώμ. εἰς τὸν ἀγ. Ἰωάννην τὸν Προδρόμον καὶ βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος». 'Αρχ. α' Ὡς περ τοῦ ἀνθρώπου, φ. 331^α.

1. Fabr. Bibl. Gr. X, σ. 257.

2. Migne, Patrol. t. 99, σ. 748.

3. Αὐτ. τ. 151, σ. 333.

4. Αὐτ. τ. 59, σ. 491.

5. Αὐτ. τ. 56, σ. 583.

6. Αὐτ. τ. 59, σ. 699.

7. Αὐτ. τ. 97, σ. 932.

8. Αὐτ. τ. 132, σ. 1020.

9. Ἐν ἑλλοίς χειρ. δ' λόγος οὗτος ἀποδοῖται τῷ Ἰω. Χρυσοστόμῳ. Fabr. Bibl. Gr. X, σ. 243.

10. Migne, Patrol. t. 89, σ. 1364.

1. Migne, Patrol. t. 96, σ. 545.

2. Iohannis Euchait ed. P. de Lagarde, σ. 147, ἀρ. 183.

3. Migne, Patrol. t. 96, σ. 729.

4. Αὐτ. τ. 97, σ. 1089.

5. Αὐτ. τ. 96, σ. 753.

6. Αὐτ. τ. 98, σ. 360.

7. Αὐτ. τ. 98, σ. 348.

8. Αὐτ. τ. 97, σ. 1109.

9. Ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἐπιγράφεται ὁ λόγος οὗτος ἁπλῶς «εἰς τὴν Ἡρωδιᾶν». Migne, Patrol. t. 85, σ. 225.

10. Migne, Patrol. t. 59, σ. 524.

35. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΚΕΡΑΜΕΩΣ αμίλια εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμῆς κεφαλῆς τοῦ τιμ. Προδρόμου». 'Αρχ. «Καλῶς ἐθήρμισεν ἡ ἀποτομή», φ. 335^α.

36. «ΜΙΚΑΗΛ μοναχοῦ καὶ συγκέλλου. ἐγκωμίων εἰς τὴν κατὰθεσιν τῆς τιμῆς ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου». 'Αρχ. «Τὸ ὁ γαυρὸς ἀνέλογος οὐτος», φ. 339^β.

37. «ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ἀργετινῆς. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ αμίλια εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμῆς κεφαλῆς τοῦ τιμ. προφ. προδρόμου καὶ βαπτ. Ἰωάννου». 'Αρχ. «Εἰ τίμως ὁ σὺ σὺτος», φ. 345^α.

Ἀρθ. 5^ο.

Τύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215 x 0,15) τῆς 15^{ης} ἐκπνύει, συγκείμενον ἐκ τεσσάρων ἡρῶν νβ^ο. Πανηγυρικὸν περιέχον

1. «ΙΑΚΩΒΟΥ ἀποστόλου τοῦ Ἀδελφοθέου, λόγος εἰς τὴν ὑπεράγαν διόσποιναν ἡμῶν Θεοτόκου». 'Αρχ. «Ἐν ταῖς ἱστορίαις τῶν δόδεκα», φ. 1^α.

2. ΑΔΑΦΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ αλόγος σχεδισθείς εἰς τὴν ὕψαιον τοῦ τιμῆς καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ». 'Αρχ. «Σταυρὸς πανήγυριν», φ. 11^α.

3. «ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ἀργετινῆς. ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑΣ» λόγος εἰς τὰ εἰσοδια τῆς ὑπεραγ. Θεοτόκου». 'Αρχ. «Καλῶς ἡμῖν ἐποθέσων», φ. 18^α.

4. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ αλόγος εἰς τὴν κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Κυρίου κτλ. 'Αρχ. «Χριστὸς γέννησιν», φ. 27^α.

5. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ αλόγος εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος κτλ. 'Αρχ. «Ἄ πάλοι πατριάρχαι», φ. 34^α.

6. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ αμίλια προτρεπτικὴ εἰς τὸ βάπτισμα. 'Αρχ. «Ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν», φ. 46^α.

7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ αλόγος εἰς τὰ ἅγια Φῶτα. 'Αρχ. «Νῦν γινώσκω τὴν ἐμὴν», φ. 55^α.

8. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ αλόγος εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου κτλ. καὶ εἰς τὸν Σωμῶνα καὶ εἰς Ἀνανν τὴν προφήτην (sic). 'Αρχ. «Πόλλοι τῶν μεγάλων», φ. 66^α.

9. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ αλόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν κτλ. 'Αρχ. «Νῦν ἡ τῆς βασιλείας βασιλῆα», φ. 72^α.

10. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ αλόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν κτλ. 'Αρχ. «Πάλιν χαρὰς εὐαγγελίαν», φ. 80^α.

11. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ αλόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν κτλ. 'Αρχ. «Πάλιν χαρὰς εὐαγγελίαν», φ. 87^α.

12. ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. 'Αρχ. «Εἶχε μὲν τὸ Ρωμαίων», φ. 90^α.

13. ΘΑΝΤΟΛΟΓΟΝΤΟΣ διακόνου καὶ χαρτοφ. τῆς Μ. Ἐκκλησίας, διήγησις θαυμάτων τοῦ θείου ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. 'Αρχ. «Μεγάλαι καὶ πόλλαι», φ. 98^α.

14. ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΙΣΑΙΤΗΝ αλόγος εἰς τοὺς ἁγίους τρεῖς ἱερέας, Βασίλειον τὸν Μέγαν, Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. 'Αρχ. «Πάλιν Ἰωάννης», φ. 123^α. Ἰδε ἀρθ. 24, 18.

15. ΓΕΡΜΑΝΟΥ (Α') Κ/πόλεως αλόγος εἰς τὴν πανηγύιν Θεοτόκου ὅτε προσηνίβη ἐν τῇ κατὰ τριετίαν ὑπὸ τῶν αὐτῆς γονέων. 'Αρχ. «Ποὶ καὶ πάλιν ἐτέραν», φ. 138^α.

16. ΜΑΡΤ. τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. 'Αρχ. «δοκλήσαντος ὁ Ρωμαίων», φ. 146^α.

17. ΠΡΟΚΑΔΟΥ Κ/πόλεως αἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ Θεολόγον. 'Αρχ. «Οἱ μὲν ἅλλοι εὐαγγελισταί», φ. 160^α.

18. ΑΝΤΙΜΑΤΟΥ Βύστρων αλόγος εἰς τὸ γενέσιν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ, καὶ εἰς τὴν σὺν Ζαχαρίῳ, καὶ εἰς τὸν ἀσπαμὴν τῆς ἁγ. καὶ ἐνδοξοῦς διόσποινος ἡμῶν Θεοτόκου». 'Αρχ. «Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», φ. 164^α.

19. ΑΕΤΙΟΥ πρεσβυτέρου, Κ/πόλεως, αμίλια λεγθεῖσα εἰς τὸ γενέσιν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ. 'Αρχ. «Πόλλοι μὲν ἤδη πόλλοι», φ. 169^α.

20. «ΚΙΚΗΤΑ ρήτορος ἁγίου ἀνδρός» ἐγκωμιον εἰς τοὺς ἁγίους καὶ κορυφαίους ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον. 'Αρχ. «Τὶς ὁ τερπνὸς οὐτος», φ. 175^α.

21. ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ αἰγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους καὶ κορυφαίους τῶν ἀποστόλων Πέτρον καὶ Παῦλον. 'Αρχ. «Οἱ ἀνὰ τὴν ἡμέραν», φ. 183^α.

22. «ΚΙΚΗΤΑ ρήτορος ἁγίου ἀνδρός» ἐγκωμιον εἰς τοὺς ἁγίους καὶ πανευφύμους δώδεκα ἀποστόλους. 'Αρχ. «Τὶ καλὴ τῆς ἐκκλησίας», φ. 187^α.

4. Migne, Patrol. τ. 132, σ. 1060.
5. Ἐν ἄλλοις ἀποδίδεται τῇ Γερμανῇ Κων/πόλεως. Fabr. Bibl. Gr. X, σ. 285.
6. Migne, τ. 151, σ. 496.

1. Ἐν ἄλλοις γινώσκεται ἡ αμίλια αὕτη ἐπ' ὀνόματι Λεοντίου πρεσβυτέρου. Ibe Fabr X, σ. 253.

23. **ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΑΞΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ** «εἰς τὴν ἁγίαν Θεοτόκον, καὶ εἰς τοὺς ἀγ. πατέρας τοὺς ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ τῆς Συνόδου κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀθεοτάτου». Ἀρχ. «Φαυδρὸς ἡμῶν ὁ λόγος», φ. 194^ε.
24. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «ἐγκώμιον εἰς τὸν ἀγ. προσφῆτην Ἰλίαν». Ἀρχ. «Πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων», φ. 200^ε.
25. **ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ**¹ «λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν» κτλ. Ἀρχ. «δεῖτε πανηγυρίσματα», φ. 205^ε.
26. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΣΑΙΤΟΥ** «λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν, ἐβήεις ἐν τῷ αὐτῷ ἁγίῳ ὅρει Θεωρίῳ ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ, ἀνέγκης τινῶν μοναχῶν εἰς αὐτὸν γινομένης». Ἀρχ. «Ὁ γοῦ θεὸς ὁ πάσις», φ. 221^ε.
27. **ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΙΤΗΣ** «λόγος εἰς τὴν πάνσιπον Κοίμησιν» κτλ. Ἀρχ. «Μυστήριον ἢ παροῦσα», φ. 232^ε.
28. **ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ** «λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν» κτλ. Ἀρχ. «Μνήμη δικαίων», φ. 241^ε.
29. **ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ** «ἐγκώμιον εἰς τὴν ἐπιτομήν τοῦ ἀγ. Ἰωάννου» κτλ. Ἀρχ. «Ἄσπερον καὶ θεογραφον», φ. 252^ε.
30. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «λόγος εἰς τὸν Τετάρτον καὶ ἑβδόμην». Ἀρχ. «Ἀνθρώπων ὄντων», φ. 260^ε.
31. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** «λόγος εἰς τὸν ζωντων ὕπνον». Ἀρχ. «Αἰετὸν τὸ τοῦ Θεοῦ», φ. 264^ε.
32. **ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ** «περὶ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων» ὅπως αἱ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμεναι λειτουργίαι καὶ εὐχαίαι τοῦτοις ὀφείλουσι». Ἀρχ. «Τὴν τῶν βρομμάτων ἥλιον», φ. 273^ε.
33. **ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ** «λόγος περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ περὶ τῆς συντέλειος ὕλης τοῦ κόσμου». Ἀρχ. «Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάττωτος», φ. 287^ε.
34. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** «λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας». Ἀρχ. «Τὴν καρδίαν μου ἀγάτω», φ. 298^ε.
35. **ΓΡΙΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ** «λόγος εἰς τὴν παλιάντων τῶν νουσιῶν». Ἀρχ. «Σύνθετος», φ. 301^ε.
36. **ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ** «λόγος ἀποδευκτικὸς περὶ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκότων πρὸς πάντας χριστιανούς» καὶ πρὸς τὸν βασιλεῖα Κων.
37. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «λόγος εἰς τὴν προσκύνῃν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ». Ἀρχ. «Ἐπειθὴ περ πολλοὶ», φ. 313^ε.
38. **ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΑΞΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ** «λόγος εἰς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν τῶν Βαζιλέων». Ἀρχ. «Βασιλικὴν οἱ πιστοὶ», φ. 336^ε.
39. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «λόγος εἰς τὴν προσκύνῃν τοῦ Ἰούδα, καὶ εἰς τὴν παρὰ δόσιν τῶν μοναχῶν» καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν. Ἀρχ. «Ὁλίγα ἀνάγκη», φ. 348^ε.
40. **ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ** «εἰς τὴν θεώσημην ταξὴν τοῦ Κυρίου» κτλ. Ἀρχ. «Τὸ τοῦτο σημεῖον», φ. 360^ε.
41. **ΓΡΙΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ** «λόγος εἰς τὴν τριήμερον τοῦ Κυρίου ἀνάστασιν». Ἀρχ. «Εἰς τις πατριαρχῶν», φ. 377^ε.
42. **ΓΡΙΓΟΡΙΟΥ ΚΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ** «λόγος εἰς τὸν ἀγ. Παῦλ, καὶ εἰς τὴν βραδυνοῦ ἑορτήν». Ἀρχ. «Ἀναστάσεως ἡμέραν», φ. 396^ε.
43. **ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ** «λόγος εἰς τὴν Ἀνάληψιν» κτλ. Ἀρχ. «Εὐδοχητοὶς ὁ Θεός», φ. 399^ε.
44. **ΙΩ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** «λόγος εἰς τὴν ἁγ. Πεντηκοστήν». Ἀρχ. «Πῶς μὲν ἑορτῇ», φ. 404^ε.
45. **ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ** «λόγος εἰς τὴν ἁγ. Πεντηκοστήν». Ἀρχ. «Εὐδοχητοὶς ὁ Θεός, μετὰ ἀγαπητοῖς», φ. 412^ε.

Ἀρθ. 88.

Τὸ πῶς χρῆται ἐν 8^ο (0,22x0,14) τῇ 13^ῃ εκατονταετηρίδῃ, συγκαίμενον ἐν φ. σιλίον καὶ χρυσοῦ χρύτου 214, ἑλλiptic δὲ εἰς τὸ τέλος. Ἀπαται σχεδὸν αἱ λέξεις τοῦ καίμενου συντετμημένων οὐσιν ἐγχαρῆσαν διὰ ταχισταφικῶν σελήων. Περιεχόμενα:

1. «[Το] περὶ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἀκολουθία τῆς ἐν ἱεροσολύμοις τῆς Ἀθήρας (sic) τοῦ ὁσίου καὶ θεοφύρου [Το] τοῦ ἡμῶν ΣΑΒΑ. αὕτη ἡ ἀκολουθία γίνεται καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς τῶν ἐν ἱεροσολύμοις ἁγίων μνησίων». Ἀρχ. «Εἶδους τοῦ μικροῦ ἑπεμεροῦ» φ. 177^ε.

2. «ΜΑΡΚΑ ἀμαρτωλῶ ἱερομοναχῶ, σ. 177^ε ταγμα πονηθῇ, εἰς τὰ ἀπορροῦμενα τοῦ Ἱω. καὶ». Διαφείτῃ εἰς ἡγ' κεφάλαια. Εἰς τὸ τέλος «Σὺν Θεῷ ἁγίῳ, ἐπιθυμῶν τὸ τυπικὸν εἶναι διακρίσει» — Ἐπονται τροπικὰ φελλόμενα εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Πα-

1. Ὁ καὶ «Δαμασκηνῶν».
2. Ὁ λόγος οὗτος φέρεται καὶ ἐν ὀνόματι Ἀστέριου ἐπισκόπου Ἀμασίας. «De Migne», τ. 40, σ. 369.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

παντήν, καὶ διαταγὴς περὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς ζήτησεως, ἥς ἡ ἀρχὴ: «Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν» κτλ.
— Ἐν τῷ κρησιδῶ του 3^{ου} πολλοὺς σημειώσις μεταγενεστέρων ἔχουσιν οὕτως: α'† ἔτος 573 (= 573) ἰνδ' α', ὅταν ἐκαστήθην, καὶ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσιν Ἰαννουάρου κτλ.

Ἄρ. 89.

Τούτος χροῖον εἰς 8^{ον} (0,205×0,145) τῆς 12^{ης} ἑκλόν. λευκῆς, γραφὴν ὑπὸ τριῶν προσώπων. Σφραγίσται εἰς φ. 360 καὶ ἐπιγράφεται, κατὰ τὴν σημείωσιν ἀναγνωσκόμενον ἐπὶ τῆς πινακίδος, αὐτὸ παρὸν βιβλίον Μακάριος ὁ Αἰγυπτίος καὶ Ἀνδρέας, ὁ δὲ Χριστὸν Σαλῶς, καὶ μέρος ἑκλόν. ἡ περιγραφὴν, εἰς γραμμικὴν κόλλαν ἐννενηκόντα. Περὶ περιγραφῆς.

1. Σημειώσις περὶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ Εὐαγγελίου τοῦ Ποντικῶ (φ. 1^η), ἥτις εὐρεται παρὰ Σουδῶν ἐπὶ τὸ λήμμα Μακάριος. Ἰδοὺ ὅποιοι διέφοροι γραφαὶ εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν παρ' ἐμοὶ ἐκδοσιν τοῦ Αἰμιλίου Πόρτου (Genevae, 1619, τ. Β', σ. 80—81): Σ. 80, 1), ἐξέρτο μακάριον.—Δύσκειν.—Ε, μόνον λόγος.—Γρηγορίου.—Ἰδύσκειν.—Γ, κοινοβίος.—καὶ γινώσκ.—προσευσάμεν.—Σ. 81, Α, δὲ αὐτό.—ἀνάστη.

2. «ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ» οὐκίαν πνευματικὴν πολλὴν ὠφελείαν πεπληρωμέναν περὶ τῆς οὐρανομένης τοῖς χριστιανοῖς τελειότητος¹, φ. 2^η.

3. Βίος καὶ πόλ' Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλῶς. Ἀρχ. «Βίος θεάρεστον», φ. 188^η.

4. «ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ» ἀπόσπασμα, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Τὴς τῶν ἀδελφῶν ἔγραψεν ταῦτα», φ. 310^η.

5. «ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΟΥ» ἕτερον, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Ὁ κωλῶν τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκ τῆς καταλλήλως», φ. 311^η.

6. ΔΑΝΑΟΥ ἀβίος τοῦ οἴου πατρός ἡμῶν Μάρκου τοῦ Ἀθηναίου, ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τῆς Θράκης, οὕτως ἐπέκεινα τῶν ἰθύνων τῶν Χετταίων. Ἀρχ. «Διηγήσατο ἡμῖν ὁ ἀβὼς Σαραπῶν, ὁ ἐπαρχὼν ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ ἐρήμῳ»², φ. 315^η.

7. «Περὶ τῆς εἰς Θεὸν ἀγάπης, τί ἐστὶ καὶ πῶς, ἥ δὲ τῶν κατορθούτων. Τοῦ ἀγίου ΜΑΖΙΜΟΥ». Ἀρχ. «Ἀγάπη μὲν ἐστὶ διάθεσις φιλίας», φ. 323^η.

8. «Τὸ ἀβὼς ΗΣΑΙΟΥ» ἀπόσπασμα, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Εἰς τῶν ἑτέρων ἡς, μήπω ποιήσας», φ. 330^η.

9. «ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ» ἕτερον, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Ὁ πῶν τὸν παρόντος βίον», φ. 334^η.

10. «ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΑΒΒΑ» ἕτερον, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Οὐδὲν ὡς ἀπὸ τῆς ὁποιασδήποτε», φ. 334^η.

11. «ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ» ἑξωτέρας. Ἀρχ. «Τὴ ἐστὶ κατὰ συντομίαν ἡ δόξα», φ. 335^η.

12. «ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΟΥ» ἰστικὴ περὶ ταπεινώσεως ἀπόσπασμα. Ἀρχ. «Ἡ ταπεινότης καὶ χωρὶς ἔργων, πολλὰ συγχωρεῖ πημμελήματα»³, φ. 335^η.

13. «Τὸ ἀγίου ΗΣΑΙΟΥ» ἀπόσπασμα, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Εἰπερ ὁ ἀβὼς Ησαίας ὁ θεὸς ἐλθὼν ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ κελδίου»⁴, φ. 336^η.

14. «Λόγος τοῦ ἀγ. ΜΑΖΙΜΟΥ». Ἀρχ. «Ἀδελφὸς ἡμεῖς ἐγέρτο δέγων», φ. 337^η.

15. «Δύσκειν καὶ διδασκαλίαν τινὸς ἀγίου Γερόντος πρὸς τὸν αὐτοῦ μαθητήν». Ἀρχ. «Γινώσκ τις ἐκ τῶν τοῦ εἰς τὸν κόλπον τοῦ μακαρίου Ἀντωνίου», φ. 349^η.

Ἐν τῇ τῶν τούτων ἀναγνώσει εὐρίσκονται αἱ ἐπόμεναι σημειώσεις, γινώσκονται μεταγενέστερον ὑπὸ δύο διαφόρων χειρῶν.

α') α'† ἔτος 1611 (= 1611) ἐμαχρίστην ο γέρων ὁ πικρὸς [παπᾶ] Μάξιμος καὶ ἀληθινός ἐν μηνὶ μαῖου εἰς [ἡμέραν] δ' καὶ ἦσαν εὐθηρία πολλὰ.

β') «Ἀγίου» ἔγραψεν το παρόν βιβλίον ἐγὼ καὶ ἀδελφός⁵.

γ') α'† ἔτος 1601 ἰνδ' δ' εἰς τὴν κελῖαν (= ἡ νῦν κώμη Λέσβου Τζόβρα) θανάτωκα καὶ εἰς τὸ μοναστήριον (= τοῦ Κρητικῶν).

1. Εὐρεται ἐν Παύλου Εὐεργετηνοῦ Συναγωγῇ, σ. 883.

2. Ἐτερον περὶ ταπεινώσεως ἀπόσπασμα τοῦ αὐτοῦ Ἰσαὰκ ὡς ἐν Εὐεργετηνοῦ Συναγωγῇ σελ. 982.

3. Παύλου Εὐεργετ. Συναγωγῇ σ. 879.

4. Κ. ἐλ. α. δ. ἡ τ. η. γ. ὄνομα οἰκονομικὸν ἐν Λέσβῳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθόνης, ἀπαντώμενον εἰς ἀρχαία ἐγγράφα. ψευδὲς δὲ τὸ ὅτι ἔγραψεν οὗτος τὸ παρὸν τεύχος.

1. Galland Vel. Patr. Bibl. τ. VII, σ. 3. — Migne, τ. 34, σ. 449 κ. λ.

2. Ἐξημεσίον ἐν Act. Sanctorum, τ. Γ', σ. 40.

που και εμφανίσθη· και ὁ Μαρθεὸς εἰς τὰς
κτ' του μαρτύρου.

δ') α' ἔτος 1597 (=1597) ἔφηρ' ἄνθρωπος
εἰς πᾶσι τοῖς καὶ χώροι καὶ ἐπὶ τὸν οὐ-
ρανὸν το κ'λο ρα' καὶ εἰσὶναι με χορτάρια
καὶ με τυρογάλοι οὐ ἀνθρώποις.

Ἀρ.θ. 90.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,20x0,145) τῆς
ΙΣΤ' ἐκτονταετηρίδος, γράφει, ὡς φαίνεται,
ὅπ' τριῶν διαφόρων χειρῶν.

1. Εὐαγγέλιον, ἔχον ὑπὸ τὴν πλῆξιν
αὐτοῦ τὰ ἐπόμενα: α' Τίνας τὸ ἔργον γράμ-
μασιν μὲν οὐ λέγω, Χριστὸς γὰρ οἶδεν ὁ
ἐρευνῶν καρδίας. — α' Τὸ ἐκπῶνος γρά-
φεται τῷ κεκτημένῳ τῷ δ' ἀναγνωσκοντι
μετ' εὐσεβείας τοὺς τρεῖς ἡμέρας φάλαγγος Τριῶν
ἡμέρας. (Φ. 1—155²).

2. α' Κυροῦ ΑΛΕΟΝΤΟΣ τοῦ σωματοῦ βασι-
λέως συνοικονομική τινα, ὡν τὸ πρῶτον λέ-
γει: α' Δ' βασιλεὺς μετὰ τὴν κεφαλὴν ἔχων, αὐτὸν
στεφανῶν κατὰ τὴν πλῆξιν γράφεται, φ. 156².

3. α' Αὐτοῦ αἰς τοὺς Ἀστωμάτους ἀρ-
χαγγέλους, φ. 157².

4. Ἀδελφαστικὴ εἰς ἀδελφούς ἁγίους, φ.
235².

Ἀρ.θ. 91.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,20x0,145) τῆς
ΙΒ' ἐκτονταετηρίδος, συγμεινόμενον ἐκ φ. 158².

1. ΔΕΛΤΑΙΟΥ γραμματικὴ, ἥς τὰ πρῶτα φύ-
λα ἐλλείπουσι. Ἀρτεται ἀπὸ τῶν λέξεων
α'... ὑποπέπτικε δὲ τῷ ὀνόματι ταῦτα αὐ-
καὶ εἰδη προσαναγορεύονται, φ. 1—155¹.

2. α' Ἀρχὴ συν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων
(Χρυσοστόμω), φ. 160¹.

Ἀρ.θ. 92.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,20x0,145) γρα-
φὴν κατὰ τὸ 1625 ἔτος ὑπὸ κακογράφου καὶ
ἀνορθογράφου χειρὸς. Σύγκειται ἐκ φ. 291

1. Εἰς τὸ φ. 156² ἔγραψεν τις ὑπόμνημα πλῆ-
ρες ἀνορθογραφῶν, διὰ κατὰ τὸ 1534 ἔτος, μὴ
μετονομασθεῖς.

2. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημειώματα ἦν κατὰ διαφ-
ρῶν βιβλίων κατὰ καὶ.

1. α' Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ
ἀρχιεπισκόπου ἀλεξανδρείας: πρὸς Ἀντίοχον
ἐπαρχὸν τῆς αὐτῆς πόλεως περὶ τῆς ἁγίας
Τριάδος ἐρωτηστικαίαι. Ἀρχ. α' Πιστεύσαν-
τες καὶ βαπτισθέντες εἰς τριάδα κτλ., φ. 1².

2. ΙΕΡΟΘΕΟΥ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ περὶ τῶν ἐπὶ
οἰκουμένων συνόδων, τῆς Η' καλουμένης καὶ
τῆς ἐν Φλωρεντίῃ, ἐν δημοτικῇ νεοελληνικῇ
ῤῥάσει. Ἀρχ. α' Ἐντεῦθεν ἦθον ἀπεδῶ καὶ
κάτω θέλω γράφει διατὰς ἁγίας κτλ. φ. 35².
Ἐν τῇ τῆς πραγματικαίας ταύτης ἀναγνωσκῶ
τὸ ἐπόμενον σημείωμα: α' [Π]ωρογινῶν Ζου-
πάνω τλημαρῆ· μονεμβασίας ἱερῶς γρά-
φει: δίδον με χριστῇ ράσει τῷ γεγραμένῳ τῷ
πολλῷ σοι πεινῶντα χριστῇ μου σάσιν.

3. ΔΕΛΤΑΙΟΥ ἀδελφώματα: ἐκπολὼν θεολό-
γον τῆς ἐκκλησίας: ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
εἰς τὸ πιστέω. φ. 63².

4. α' Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν, γεμινῶν
ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως: πρὸς ρω-
μαίους: ἀποστομθέντας καὶ χωρισθέντας ἀπὸ
τῶν ἑοικουμενικῶν συνόδων: καὶ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
κλῆστορος ΑΙΓΕΑΙΟΥ τοῦ παναρέτου: λόγος, καὶ
διηγήσις ἐκπολὼν συναθροισθέντων περὶ του-
πότε καὶ πῶς: διὰ τίνων τῆς ρώμης: ἐξέπισιν
ἡ ἐκκλησία, φ. 70². Ἡ συγγραφή αὕτη δι-
μερὴς ἐστίν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος ἀρτεται
ἐκ τῶν λέξεων α' Λευκὸς εἰς ὀνόματι, τὸ δὲ
δεύτερον ἐκ τῶν λ. α' Ἰάκωβος ὁ ἀδελφός.

Περὶ Ματθαίου δὲ τοῦ Παναρέτου, οὗ πολλὰ
συγγραμματα κατὰ Λατίνων σῶζονται, γράφει
Ἰακὼβ ὁ Αλμδέκιος¹ καὶ ὁ Harless². ἄλλ' ἡ
ἐπιτομή καθ' ἣν ἡμᾶς ἐκμετρησθῆται ἐστὶν, τοῦ
ἐν Σαμβούκου, κατὰ τὸν Αλμδέκιον, καλου-
τος α' τὸν Ρόδιον καὶ σημειοῦντος ὅτι ἐξ ἡμῶν
πρὸ τῆς Φλωρεντίας συνόδου, τοῦ δὲ Ἀλλα-
του βιβλίου χρονολογίαν ὀρίζοντος τὸ 1273
ἔτος³. Ἄλλ' ὁ ἡμῶν λεοβιακὸς κώδις δεικνυ-
σιν αὐτὸν τὸν Παναρέτον λέγοντα, ὅτι ἐξ ἡ
ἐν 1356, ὅτε αὐτὸς τὴν ἐν αὐτῷ ση-
μειομένην διηγήματι κατὰ Λατίνων πραγ-
ματικαίας. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν ὄψιν του, μετὰ
τὴν διόρθωσιν τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ γραφικῶν
σφαλμάτων: α' Εἰπε ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας οἰκο-
νομίας παρῶν ἡμῶν χρόνους αὐτῶν καὶ τὸ
ἐκείνως ἔτος, πρὸς τοῦτον τὸ ποσὸν τῶν ὀρ-
χουσαν αὐτοὶ οἱ Ἰαδοί, ὡς ἀναγράφεται ὁ φ.

1. Comm. de aug. biblioth. Caesarea (1672), σ. 176—178.

2. Fabric. Bibl. Gr. XI, σ. 680.

3. Lambell ἐν ἀνθ. σ. 178. Πρὸς Α. Δ' η'-
μητρικὸς ποῦλου, Ὁρβ. Ἐλλ. σ. 48.

πόθεως, ὅτι ἀπεσκήρηναι καὶ ἐχώρισαν ἀπὸ
ἡμῶν μέγρι τοῦ πρῶν, εἶναι χρόνος νῦν», φ.
75⁶.— Ἐν τῇδε δὲ τῇ διηγήσει ταύτης ὁ
ἐπιγραφεὺς σημειοὶ τὴν ἐξῆς χρονολογίαν· αὐ-
τοῦ «ἔρ. γ' ἀρχε» (=1625).

6. ΔΑΝΑΣΙΟΥ ΔΑΞΑΝΔΡΕΙΑΣ περὶ τῆς ἁ-
γίας Ἰριόδος κατ' ἱρωταπόκρισιν. Ἀρχ. αὐθεὶς
ἔστιν ἐν τῷ ἀρχεῷ, φ. 80².

5. ΔΑΝΑΟΣ ἐπιμελὴς εἰς τὸν δεκάλογον καὶ
παράφρασις αὐτοῦ ἐν δημοτικῇ φράσει, φ. 89⁶.

6. ΔΑΝΑΟΣ ἀπὸ τῶν διδομένων λειτουρ-
γειῶν, τῶν ἱερέων διατὰ σακραντάρια διαζων-
τανούς· καὶ ἀπεθαμένους καὶ διατι γίνονται.
Ἀρχ. αὐτὸς ἀρχὼν ἐστὶν ἐν τῷ ἀρχεῷ, φ.
108².

7. Ἀλόγι διαφῶρον ἀγῶν περὶ ἱερωσύ-
νης, φ. 109⁶. Μεταξὺ τοῦ φ. 117—118 ἐλ-
λείπουσιν ἱκανὰ φύλλα ἀποκοπέντα· ποτὶ διὰ
ψαλίδος ἢ μαχαίρου. Οὗτοι δὲ οἱ κτὶ ἱερω-
σύνης λόγος εἰσὶν ἀπλὰι μοναχικαὶ περὶ ἱερῶν
διηγήσεις ἐν δημοτικῇ φράσει.

8. ΔΑΝΑΟΣ ἀλόγιος εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τῆς
ἁγίας δεξιᾶς χειρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ
περὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ ἐν δημοτικῇ φρά-
σει. Ἀρχ. αὐτὸς καὶ πάλιν¹, φ. 129².

9. Διηγήσεις περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ρουε-
αζῆς τὰ δύο τὰ παιδιὰ. Ἀρχ. αὐτὸς ἠγέρθηκεν
ὁ ἄγιος Παλάδιος, φ. 138².

10. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου Φιλαρέτου
τοῦ ἐλεήμονος ἐν δημοτικῇ φράσει². Ἀρχ.
αὐτὸς καὶ πολιτεία καὶ καθάρια, φ. 140⁶.

11. Διηγήσεις περὶ ἱερωσύνης ἐπὶ ἀρχοντός
τινος τοῦ Μωρέως, ὅστις εἶχεν ἀγοράσει ἕνα
παιδί ἀπὸ τοῦ γένους ὅπου λέγονται Σάββαιοι,
φ. 158².

12. Βίος καὶ πολιτ. τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου ἐν
δημοτικῇ φράσει. Ἀρχ. αὐτὸς ταῖς ἡμέραις τῆς
βασιλείου τοῦ Ὁρορίου, φ. 161.

13. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ἐν
δημοτ. φράσει. Ἀρχ. αὐτὸς ἔορται καὶ αἱ πα-
νηγύρεις, φ. 169². Ἐλείπει τὸ τέλος.

14. Διηγήσεις περὶ τῆς ἐβρέσεως τοῦ τιμίου
σταυροῦ ἐν δημοτ. φράσει. Ἀρχ. αὐτὸς ἐμα-
κοῖνος χρόνος, φ. 171².

15. «Στίχοι αἰσίοι πρὸς τὸ περιήγαγον
γενέσθαι τὸν ἀνθρώπου» καὶ μίθαι εἰσὶ περι-
χαρεῖς τὴν πᾶν, φ. 188²—217⁶, καὶ ὁ

Ποιολόγος, φ. 218—235. Τὸ ὑπὸ Wa-
gner ἐν Carm. medii aevi ἐκδοθὲν δημοτικόν
τοῦτο πῶμα ἐκτίθεται λεπτομερέστερον ἐν
τῷ «Παλαιογραφικῷ δελτίῳ» τοῦ ἐς τὸ μῶ-
τον ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλο-
λογικοῦ Συλλόγου.

16. Ἀρχὴ τοῦ «Ποιολόγου» περὶ αὐτοῦ,
φ. 236⁶—291. Τὸ καίμενον ἐν δημοτικῇ φρά-
σει. Ὁ **Ποιολόγος** οὗτος ἔχει σημασίαν
τινὰ καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπὸ γλωσσικὴν
ἐποψιν, διό καὶ καταχωρεῖται ὁλόκληρος
ἐν ἐτέρῳ βιβλίῳ· σύγκριται δὲ ἐξ 90 κεφαλαίων
κατὰ τὸν ἐν τῷ κώδικι πίνακα, οὗ σώζεται μόν-
ον τὸ τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 95²—1 (φ. 226²),
ἀλλ' ἐν τῇδε ἐλλείπουσιν ἴσως δύο φύλλα, διό-
τι μέγρι τέλους τοῦ 281⁶ φ. ἀναγινώσκεται ἡ
ἀρχὴ τοῦ 88 κεφαλαίου.

Ἀρθ. 93.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8⁰ (0,205×0,15) τῆς
ΓΓΓ' ἐκατονταετηρίδος. **Νομοκάνων** φέρων
ἐπιγραφὴν· «Τόπος καθόντων πατέρων νομο-
γράφου συνδῶν, σεπτῶν ἀρχῆθεν χαρὰν ἐβ-
σαν». Ἡ κτῆμα Μητροφάνους ἱερομοναχοῦ,
ὅστις ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τὸ ἐξῆς σημείωμα·
αὐτοῦ ἐτους ἔρ. γ' (=1636) χιλίους ἑξακο-
σίους λς' ἐν μηνί 4 γενουαρίου, ἐς ἡμέρα τρέ-
τη ἐξημερόντος εἰς τὰς δεκαεπτὰ ἡμέρας δ'
εἰς πάντες ὥρας τῆς νύκτος ἔγρηγε συγμός μέ-
γας ὥστε ἱσχυροῦντα ταῖς στήλαι καὶ ἐπὶ τῶν
ἱεροῦ (=οἱ ἄνθρωποι) μετὰ τὸς τοιαντοῦ χρό-
νον εἰς τὰς γ' τοῦ ἰονίου εἰς ἡν πρώτην ὥ-
ραν τῆς νυκτὸς ἐξημερόντος τὸ σάββατον ἑκα-
μεν χάλασαν μετὰ τὸν καὶ ἑτάλασαν τὸ ἀνέστη
καὶ τὰς ἀμπελὺς ὡς τὸ μόνον ὁ θεὸς βοηθῆ-
σαι.—Ἐπονταί ἑτεροι ἀνέου σημασίας ὑπομνή-
σεις, ὧν μία ἀνακρίεται εἰς τὸ ἔτος ἔρ. γ' (= 1662) — Καὶ αὐτὸς τὸ νόμιμον ἐπ' ἀρχῇ
κλήμης Μητροφάνους τάχα καὶ ἱερομοναχοῦ
καὶ ὅπως τὸ ἀπογενόσκει ἀπὸ τὰς χήρας μου
ζῶντας να ἔχι τὰς ἀρὰς τῶν ἐρικασιῶν τ'
καὶ ὅκτω θεοφῶρον πατέρων τῶν συνελευ-
μένων κτλ. Τὸ σημείωμα τοῦτο ἔγγραπται ἐπὶ
τῆς πινακίδος τοῦ σταυρώματος.

Ἀρθ. 94.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8⁰ (0,25×0,15) τῆς
ΙΕ' ἐκατονταετηρίδος.

Ἀνθολόγιον τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου,
Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

1. F a b r. Bibl. Gr. X. σ. 261.

2. Ὁ αὐτὸς βίος ἄντι τοῦ προαίτιου παρεγράφη
καὶ ὑπὸ Ἀγαπίου τοῦ Λαόντου (Παρεκκλήσιος σ.
178). Ἦδε Νικολόζμου Συναξ. Δ', σ. 266.

ἰδιον συν Θεῷ συστησάμενος μοναστήριον μετὰ
τοῦ ἀδελφ. Ἰω(άννου) τὴν τελευτὴν καὶ τελείαν
πρωπὴν τοῦ ἀδελφ. Βαρσακουβίου. Ἀρχ. αΠερι-
ἀποταγῆς. Ἐρ ἀργῇ ὅτε ἐποίησεν»¹ κατ. σ. 1²

3. «ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ ΕΠΕ-
ΡΩΤΗΣΑΝΤΑ ΑΥΤΟΝ, ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ ΨΥΧΗΣ,
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΨΥΞΕΩΣ ΑΓΓΛΗΣ». 'Αρχ. «Περί τῆς
ἀναισθησίας τῆς ψυχῆς»³, φ. 159^ε.

5. αὐτοὶ αὐτοὶ πρὸς τινὰς κελλιῶτας ἐπερωτήσαντας αὐτὸν περὶ τοῦ παραβιάζειν». Ἀρχ. «Λέγουσιν οἱ πατέρες, ὅτι τὸ καθῶται»⁵, φ. 179^α.

6. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, πρὸς τοὺς ἐν τῷ μονα-
στηρίῳ ἐπιστάτας καὶ μαθητάς, πῶς δὴ (sic)
ἐπιστατεῖν ἀδελφῶν καὶ πῶς τοῖς ἐπιστατού-
σιν ὑποτάσσονται» Ἀρχ. «Ἐὰν ἀδελφῶν
ἐπιστάτης»⁶, σ. 184⁶.

7. «ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΡΗΜΑΤΑ ΔΙΚΑΡΑ ΕΝ ΣΥΝΤΟ-
ΜΩΝ. ΑΡΧ. «Ο ΑΓΓΛΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΕΛΕΓΕΝ»
φ. 188^ε.

8. 12. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ περὶ νήψεως καὶ
προσευχῆς. Ἀρχ. α' Ἀδιαλείπτως προσεύχε-
σθαι, φ. 194².

9. ΛΑΛΗΘΕΙΑ «περί ὁδῶν, τῶν πλησιάζειν Θεῷ
ποιουμένων, φανερουμένων τῷ ἀνθρώπῳ, ἐκ
τῶν ἡδῶν ἔργων τῆς νυκτερινῆς ἀγρυπνίας·
καὶ ὅτι οἱ ἐν τῇ διαγωνῇ ταύτῃ ἐκπαλίσσονται

10. «ΧΙΚΗΦΟΡΟΥ ΜΙΤΣΑΧΟΥ λόγιος περὶ

... οὐλακῆς καρδίας, ὡφέλιμος ἀγαν». Ἀρχ. α^ο Ο-
... τοῦ τῆς μεγαλοπρεποῦς», φ. 208^ν.

11. ΓΡΗΓ. ΚΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ «εἰς τὰ ἔγχα Θεο-
λόγια, εἰς τοὺς γένους». Ἀρχ. α Χριστός
errata», σ. 215.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ αὐτὸ τὸ Πέρας. Ἀρχ.
Επὶ τῆς φυλακῆς μου, 231^α.

Πάνται αἱ οὐράνιοι οὐσίαι», φ. 260⁶.

1. Migne, Patrol. τ. 88, σ. 1617.
2. Αδτ. σ. 1778.
3. Αδτ.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215x0,145)
γραφὴν περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΔ' αἰκτονταετηρίδος.
Ἐπιγράφεται:

«Ποίημα ιε(όνου) τοῦ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.
Κανόνες σὺν θεῷ ἐγκοιμιστικοὶ καὶ παρακλη-
τικοί, εἰς τὴν ὑπεράγιαν Θεοτόκον ἥτις ὁκτῶ
ἤχων. Τὸ τέλος ἑλλείπει. — Ὁ στιχωτής
προσέθηκεν ἔσθην τῶν πινακίδων δύο φύλλα
καὶ ἀνέγραψεν (18' ἑκατόν) περιέχοντα ὡδὰς τι-
νὰς, κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον.

Τύχον χερσὶν εἰς 8^{ον} (0,193×0,135)
 γραπὸν τῷ 161⁹ ὑπὸ Πάριχλ τοῦ ἐκ τῆς με-
 νης Αἰμῶνος.

Ἀκολουθεῖτε εἰς ὅρους τοῦ μηνὸς Ἰου-
λίου ἀκρίβαν. Εἰς τὸ ἔτος αὐτὸ Πληρώσας
εἶπον Χριστὲ σοὶ δοξάσθω πάντες τὴν αἰῶνα
Ραφαὴλ ἄρεσθε πάσης ἐξουσίας εἰς τὸ ἅγιον
Ὅρος. Ἐν εἶτι ξηρὸν ἰου(ρίου) κη' η'

Τὸ ὅχος χαρακτηρεῖται εἰς 8^α (0,20x0,148) τῆς
1Ε' ἐκκοντ., ἐσταχωμένον, ἔχον ἰσοθῶν τῶν
πινακίδων δύο φύλλα μεμβρ. κώδικος τῆς 1Α'
ἐκκονταετηρίδας, ἅτινα φέρουσι μέρος ἐκκλησ.
ὁμιλίας.

Τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια.

Ταῦχος χαρτῶν εἰς 8^α (0,215×0,155)
γραμμὴ περὶ τὰς ἀρχάς τῆς 1στ' ἑκατομ. Εἰς
τὴν ἀρχὴν τοῦ 1^{ου} φύλλου ἀναγιγνώσκεται ἡ ἰ-
σότης τοῦ γραμμῶς σημειώσεως: α + β δὲ διὰ τῶν
ἐνδόξων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τῆς
Σαλτικῆς. Περιγράφουν.

1. «Τοῦ ἀββᾶ ΛΕΡΟΘΕΟΥ διδασκαλίαι διὰ-
φοροι πρὸς τοὺς ἐκικοῦ μαθητάς, ἀναχωρήσαν-
τος αὐτοῦ ἐκ τῶν τοῦ ἀμβᾶ Σερίδου καὶ τὸ

14. ΔΑΔΑΟΥ «περὶ τῶν τριῶν μοναχῶν τῶν αἰμαλωτισθέντων εἰς Ἀφρικὴν». Ἀρχ. α' Ἐρ-
 τὸς μέρει τῆς Καλαβρίας ἐστὶ μορσστήμορ
 εἰς τὸ ὄρος». φ. 261^α.

15. «Ἐκ τοῦ Γερωνικοῦ» ἀποσπασμα, οὗ
 ἡ ἀρχὴ· α' Π.θε ποτὲ εἰς τὴν Παρθ' ἀνθρω-
 πορ». φ. 284^α.

Ἀρθ. 99.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,24×0,16) γρα-
 ρὴν περὶ τὰ τέλη τῆς 14^{ης} ἑκατονταετηρίδος.

Εὐαγγελία ἐγκύρια ἐν ἀρχῇ τὴν ἐπιγρα-
 φὴν ταύτην· α' Ἀρχὴ οὐκ ἐστὶ τετραβόγγε-
 loc». Τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον ἑλλειπές·
 τὸ κατὰ Ἰωάννην παντελὲς ἑλλειπές. Πρῶτος
 οὖν δι' ἐκείνου πινάζ τῶν ἀποστόλων. Ἐν
 τῷ τεύχει τούτῳ ὑπάρχει καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ εὐ-
 αγγελιστοῦ Μάρκου ἐν προτομῇ, βλεπόντος
 πρὸς ἀριστερὴν καὶ κρατοῦντος ἐν ταῖς δεξι-
 χερσὶ βιβλίον.

Ἀρθ. 100.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,217×0,155)
 ὃ χάρτης στυλινός· ἐντέρεφ φιλικῶς τῷ
 1588 ὑπὸ Ἱεροθέου ἱεροδιακόνου.

Αἱ τέσσαρες λειτουργίαι.— Ἀποστολικοὺς να-
 γέδια.— Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἀγιασμοῦ.—
 Εὐχὴ τῶν κολλῶν καὶ εὐχὴ λεγομένη ἐπὶ τοῖς
 ἀρχιερεῶς ἢ πνευματικοῦ πατρὸς ἐπὶ τοῖς
 μέλλοντας μεταβαλεῖν κτλ. Εἰς τὸ τέλος
 τῆς τῶν προηγουμένων λειτουργίας ἀναγινώ-
 σκεται ἡ ὑπογραφή τοῦ γράψαντος· α' Ἐρ ἔχει
 ριζ' ὅτι ε ρ θ (= Ἱεροθεός). Ἐν δὲ τῷ
 κάτω κρασίῳ τοῦ 1^{ου} φ. ἀναγινώσκουμεν·
 α' Μητρίτσει ὡ ἱερὲ θῆτα, κόμω τοῦ ἀμαρ-
 τολοῦ Ἱεροθέου, ἱεροδιακόνου.

Ἀρθ. 101.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,215×0,145)
 τῆς 15^{ης} ἑκατονταετηρίδος.

«Δόξοι διαβοραί, καὶ διαθήσεις εἰς τοὺς
 ἐξομολογούμενους κρίμα ἀμαρτήματα· αἱ
 συγγραφαὶ ἀπὸ ἸΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ, διακόνου,
 μωθτοῦ τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Βασιλείου,
 οὗτινος ἡ ἐποποιία (sic) Τέκνον ὑπα-
 κόης»¹.

Προτάσσεται πινάζ τοῦ περιεχομένου, ὅπου

1. F. h. br. Bibl. Gr. XI, c. 111 ἐκδ. Harless.

δικαίται εἰς μὲ κεφάλαια, μὲν δ' ἀναγινώ-
 σκονται διάφορα περὶ ἐξομολογήσεως ἀποσπασ-
 ματα ἐκ τῶν συνοδικῶν κανόνων καὶ ἐκ τῶν
 πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τέλει δὲ τοῦ τεύ-
 χους ὑπάρχεισι δύο εὐχὴ σταθιστὶ γεγραμ-
 μέναι.

Ἀρθ. 102.

Τεύχος χαρτῶν εἰς 8^ο (0,212×0,15) γρα-
 ρὴν ἐν ἔτει 1775· ἦν δὲ κτῆμα Πατριῶτος
 Ἀγασιώτου¹ κατὰ τὴν ἐξῆς λατινικὴς γράμ-
 μασι σημείωσιν ἐν φ. 1^α. «Do paron vivlion
 christoithia calumemon iue du Panagioti
 Agiasoti». Περὶ αἱ δὲ τοῦχος συγγραφαί·
 τινες ΔΑΝΙΑ πατρὸς τοῦ ΚΕΡΑΜΕΩΣ καὶ ἡν-
 χαγωγίαν τοῦ αὐτοῦ εἰς διάφορα θεολογικά τε
 καὶ μὴ συγγραμματα, ἐμπνευσθὲντα ὑπ' αὐτοῦ
 ἐν καιρῷ τῆς ἐν Πάτρῳ σχολαρχίας του. Αἱ
 ἐμπνεύσι, τὰ σχολία καὶ αἱ ὑποθέσεις ἀναγι-
 νώσκονται ἐν τοῖς κρασίοις, αἱ δὲ ἐξηγήσεις
 τῶν λέξεων εὐρίσκονται ἄνωθεν τῶν στίχων
 (schol. margin.).

1. «Θέματα παρὰ Δανὴλ μοναχοῦ Πα-
 τριῶτος, σ. 2^α.

2. «Τίτοις ἱαμβοὶ χρηστοθείας πλήρεις,
 παραρροσθέντι Δανὴλ τῷ Πατρίῳ χάριτι μέ-
 τρω εἰσαγγρηλὴν χάρυν». Ἀρχ. α' Ἐχὴ καὶ
 σῶμα οὐσία προσην τέλει», φ. 42^α.

3. «Γαλιμαμωνίχα· τὰ τοῦ δράκματος
 πρόσωπα. Κρεῖλλον· Τυροκόπος. Κήρυξ. Λο-
 ρός. Θεραπεινίδεσσι κτλ. σ. 66.

4. «ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ἱεροκλίου ἱκονίου ἐπι-
 στολὴ εἰαμβική (sic) πρὸς Σέλευκον». Ἀρχ.
 «Χαίρειν κελῶν», φ. 82^α.

5. «ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ χρυσῆ ἔπη», φ. 49^α.

6. «ΑΦΘΟΝΙΟΥ σοφιστοῦ, ὑποδείγματα τῶν
 προγραμματικῶν». Ἀρχ. «Θέροντι ἢ ἀκμή»,
 φ. 102^α. Περὶονται Σοφίας ἐγκώμοι (σ.
 110^α). Ὑπότος φιλικῶν (φ. 111^α), Θέσις εἰ
 γαμψέων (φ. 115^α). Κατηγορία νόμου τοῦ κε-
 λεστος ἐπανορθοῦν τὸν μοχλὸν κτείσσεται
 (φ. 118^α) καὶ παραδείγματα τῶν προγραμμα-
 τικῶν (φ. 122).

7. «ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Μακεδῶνος (sic) αὐτοκρά-
 τορος Ρωμαίων παραινέσις πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱόν
 Λέοντα τὸν Σοφόν ἧς ἡ ἀκροστιχίς· ὡδὲ πως
 ἔχει· Βασίλειος ἐν Χριστῷ βασιλεὺς Ρωμαίων
 Λέοντι τῷ πεπονημένῳ υἱῷ καὶ συμβεβηλῆι.
 Διακρίεται εἰς 5^α κεφάλαια· τοῦ πρώτου κεφα-

1. = τοῦ ἐξ Ἀγασίου, πόλεως τῆς νήσου Λέ-
 σβου, ὅδε ἀνωτ. σ. 72.

МЕЧНИКОВА

λαίου ἡ ἀρχὴ ἔχει αὐτὴν «Βιωφρελέε τι χρημα», φ. 176^ο.

8. «ΦΕΤΙΟΥ τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς πρὸς Μιχαὴλ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Βουλγαρίας ἐπιστολῆς, τί ἐστὶν ἔργον ἀρχόντος». 'Αρχ. «Αἱ μὲν ἄλλαι χάριτες», φ. 208. 'Εν τῇ αὐτῇ τοῦ καμίνου ὁ γράφας ἀνάγνωστος τοῦ Δανιὴλ Κιραμίου μαθητῆς ἱσημαίωσε τὴν χρονολογίαν ταύτην «Τῷ ἡμέρῳ 24 Δεκεμβρίου 1777 ἡμέρῃ 4^η».

9. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ «λόγος ὅτι οὐα ἐστὶν αἰτίος τῶν κακῶν ὁ Θεός». 'Αρχ. «Πολ. διὰ τῆς διδασκαλίας οἱ ἐρώσαν», φ. 259.

10. «ΤΟΙ ΑΥΤΟΥ ὁμιλία 18^η, κατὰ μεθυσμένων». 'Αρχ. «Κίρελ μὲν με πρὸς τὸν λόγον», φ. 278. Τὸ τέλος τοῦ λόγου τούτου δὲν ὑπάρχει.

Ἀρθ. 103.

Τὸ πρῶτον χαρτὸν εἰς 8^{ον} (0,215x0,14) γραφὴ πῶς ἐστὶν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς 16^{ης} ἐκτονται. Πῶς ἔχειται, διότι δεκατέσσαρα περὶ τὰ φύλλα εἰσὶν ἀποκομμένα, μετ' ὧν ἐρίσκοντο καὶ ἐπὶ τὰ φύλλα ἔχοντα τὸ τέλος ὁμιλίας. Περὶ τὸ πρῶτον τὰ ἀκόλουθα μοναστικά καὶ κενά.

1. «Διήγησις περὶ μετὰ τὸν ἀλκιμῆς καὶ περὶ ψυχῆς». 'Αρχ. «Περὶ ὁ Κίριος ἡμῶν», φ. 75.

2. «Διήγησις περὶ ἐλεημοσύνης». 'Αρχ. «Γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος», φ. 185.

3. «Λόγος εἰς τὴν 6^{ην} κυριακὴν τῶν στυγνῶν». 'Αρχ. «Ὁ τις τεισαρακοστὴς καὶ ῥόδο», φ. 29^η.

4. 12. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ «εἰς τὴν τρίτην ἐβδομάδα τῆς τεισαρακοστῆς». 'Αρχ. «Ὁ τοῦ Χριστοῦ», φ. 36^η.

5. «Λόγος περὶ τοῦ Λαζάρου». 'Αρχ. «Ὁ μικρὸς ἀποστόλος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης», φ. 43.

6. «Λόγος εἰς». 'Αρχ. «Δογμὰ καὶ ἐπερώματα», φ. 54^η.

7. «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγ. καὶ δικαίου καὶ ἐλεήμονος Φιλάρτου καὶ τῶν πρᾶξεων καὶ τῶν καλῶν ἔργων αὐτοῦ». 'Αρχ. «Βίος θεοδωροῦ καὶ πολιτεία», φ. 56.

8. 12. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ «λόγος κατανυκτικός». 'Αρχ. «Βασίλειος μὲν τοῦ ἐπὶ γένους», φ. 87^η.

9. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγ. Βασίλειου. 'Αρχ. «Καὶ ἐκείνου τὸν καιρὸν», φ. 98^η.

10. ΛΑΠΑΟΥ λόγος εἰς τὴν ἁγ. 'Αναλήψιν. 'Αρχ. «Μετὰ τὸ ἀναληθῆναι», φ. 105^η.

11. ΕΦΡΑΙΜ τοῦ ΣΥΡΟΥ «λόγος περὶ τῆς συντελείας καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ περὶ ἀγάπης». 'Αρχ. «Ἀγαπητοί, μηδὲν προσημασμένα», φ. 135^η.

12. «ΛΕΟΝΤΙΟΥ πρεσβυτέρου Κ/πόλεως, λόγος εἰς τὰ Βαζα καὶ εἰς τὸν Λαζάρου». 'Αρχ. «Τὸς τῆς εἰσελεύσεως καθηγητῆς», φ. 163^η.

13. ΕΦΡΑΙΜ τοῦ ΣΥΡΟΥ «λόγος περὶ ὑπομονῆς καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ τῆς τῶν θείων Γραφῶν μελέτης, καὶ τί τὸ τῆς ἡσυχίας ὠφέλιμον». 'Αρχ. «Λαμπρὸς ὁ βίος τῶν δικαίων», φ. 174^η.

14. 12. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ «λόγος κατὰ πλουσίων, καὶ περὶ ἐλεημοσύνης πενήτων». 'Αρχ. «Οἱ λεγόμενοι ἔχουσι ποικίλαν», φ. 191^η.

15. «ΤΟΙ ΑΥΤΟΥ Χρυσοστόμου λόγος εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν» κτλ. 'Αρχ. «Πάντα χαρὶς εὐαγγελιστῶν», φ. 201^η.

16. ΤΟΙ ΑΥΤΟΥ «λόγος εἰς τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ». 'Αρχ. «Ἀνθρώποις εἰς κατέλειπεν», φ. 206^η.

17. ΤΟΙ ΑΥΤΟΥ «λόγος περὶ τῆς σιώνου καὶ ἀτελευτήτου κολάσεως». 'Αρχ. «Μηδὲν, ὡ ἀδελφοί», φ. 209.

18. «Θαύμα περὶ τοῦ ἱεραίου τοῦ πῶς ἴδεν (sic) τὸν Χριστὸν μελιζόμενον». 'Αρχ. «Ἐβραῖος εἰς ἐαυτὸν», φ. 215^η.

19. «Περὶ τῶν Ἀρειανῶν αἰτήσεων (sic) πρὸς τὸν βασιλέα Οὐάλεντα κατὰ τὸν ὁρθόδοξον». 'Αρχ. «Μετὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀρχιεπίσκοπον Οὐάλεντα», φ. 216^η.

20. «Περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ἀμαρτωλῆς τῆς γραφῆς ἐν χρίτι τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς». 'Αρχ. «Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ μαρτυροῦντος ἀρχιεπισκόπου Βασιλείου», φ. 220^η.

21. «Περὶ τῆς τοῦ ἱεραίου τοῦ τὴν τέχνην ἱατροῦ». 'Αρχ. «Ἐν τῇ ἐν τῇ πόλει», φ. 225^η.

22. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΡΕΟΥ «λόγος εἰς τὸν Ἐπιφάνιον». 'Αρχ. «Τὸ τὸν ἡμέραν», φ. 230^η.

23. Μαρτύριον τῶν ἁγίων ἐν τῇ ἀποκάλυψι καὶ ἐν τῇ Σεβαστείᾳ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπιφανείας. 'Αρχ. «Κατὰ τοὺς καιροὺς ἡμετέρας», φ. 252^η.

24. «Διήγησις περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ τῆς ἁγίας».

1. Fabr. X, σ. 203.

1. Migne, Patrol. t. 60, σ. 707.

2. Αὐτ. τ. 50, σ. 791.

σας τοίνυν εὐδύνουσιν χεῖρα τούτοις ῥέζαν· σοὺ γὰρ κρίνοντες αὐτῆς τῆς σοφίας ἀκούειν δοξομέν.

2.

Ὁ φιλόσοφος τῷ Μηδεῖας.

Ἀσμενος ἐδίδεχθην τὸ βιβλίον ὃ κατὰ Ἰουδαίων καὶ περὶ προνοίας σοι γέγραπται, ἐκείνους τε ὅπως ἐλέγχεις περὶ πλείστον εἰδέναι ποιομένους καὶ ὅτι σοι περὶ προνοίας δοκεῖ, καὶ ἅμα βέλαιότερόν τι περὶ τῆς ἐπὶ λόγοις δοξῆς ἐβίβλων λαβεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἀνέγνων καὶ τὸν νῦν κατέμαθον τῶν γεγραμμένων, ἤσθην τε καὶ ἐθαύμασα τὸ τε ἀναγκαῖον τῶν ἀποδείξεων καὶ τὴν μετὰ σαφούς περιβολὴν καὶ τὸ μετὰ χάριτος τῆς λέξεως ἀρετὴν· οὐ γὰρ ἰδοῦμαι ἐν λόγῳ ἐπὶ τοιούτῳ σώζεσθαι λαίψανον τῆς πρὶν ἐλαχίστης, ὥστε καὶ τὴν δοξάν ἣν εἶχον, εἰρήνηται διὰ πρὸς αἱ τῶν κλητῶν, ἐπὶ τὸ πολλὰ πλάσσειν ὁρμήματα, καὶ τοι καὶ πρὶν ὑπάρχει οὐ καλὴν τι· ἀλλ' ἔγωγε ἀεὶ ἦς νῦν συνέκα δύναμει. Χαίρει τοίνυν ὁ θεομακάς, καὶ μὴ λόγοις τοικαδε παιδία ἐν γὰρ εἶ τίκτων, τὰ δὲ γε περὶ προνοίας σοι εἰρημὰ δέχεται ἐπὶ οἷα ὀλίγου λόγου. Εἰ μὲν γὰρ ἀπαντα ὑπὸ τῆς προνοίας γίνεται τὰ τῆδε καὶ ὅσα ἐνδέχεται ἄλλως εἶχειν, ὅτλον ἐστὶ μᾶλλον τὸ πᾶσι τὰς ἐκείνου· οὐ γὰρ ἔσται τὸ πλέον ἐνταῦθα ὁ δὲν, ἰσως δὲ καὶ ἀσέβεις νομίζουσιν οὐδὲν εἶναι νομίζον τὴν θεῶν ψῆρον διαφυγεῖν· εἰ δέ τι καὶ ἐδεχομένου προέσιν ἀπὸ τῆς φύσεως, οὐκ ἔστιν ἰσως πειράσθαι σάξιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· εἰ λημναίαν τὴν ἡμετέραν ζωὴν, κατὰ πᾶν εἶδος ὁράκοντος ἐπιόντος, φαίνοι, ἦ, ἡμπερσμοῦ συμβέαντος, ἀποχωρεῖ. Δοκεῖ γὰρ εἶτι προέσιν ἐνδεχομένων, μὴ ἂν εἶναι τούτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς· διὸτι διχῶς ἀνάγκη τὸ τοιούτον συμβαίνειν, ἢ τῆς αἰτίας ἀσθενεῖς ἢ τῶ εἶναι τὸ κυλόν ἐξωθεν, ὧν οὐδέτερον χωρὶν ὁπωσοῦν ἔχει ἐπὶ τῆς πάντων ἀρχῆς. Εἰ δὲ τούτο ἀληθές, οὐκ εἰ ἀσέβεις ἰσως εἴτις τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲν γινόμενα, λημνόμενα δὲ ἄλλως τὴν ἡμετέραν ζωὴν, φυλάττεσθαι ἐπιχειρεῖ, οἷον χειμῶνας ἐξαιτίας ἢ πνεύματα ἢ σκηπτοῖς ἢ τοιαῦτα ἔτερα, οἷον καὶ ἡ τοῦ αἵματος δοκεῖ τυγχάνειν ὁρμῆς, καὶ γὰρ τούτο γίνεται ἐνταῦθα ὑπὸ τῆς φύσεως. Τοιανούτων μὲν οὖν δοξομέν ἂν καὶ περὶζόντος εἶναι εἴτις, τοιούτῳ τινος συμβεβηκότος, καὶ ἐβίβλῳ τὰ ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ὥστε ἂν εἴτις, κήρατος ἐπιόντος, αὐτὸς μὲν ἐνὸν μὴ ἀναχωρεῖ μηδὲ ἀπορρίπτει, τὸν δὲ θεὸν μόνον αὐτὸν αἰεὶ σάξιν· τούτο γὰρ οὐδὲν διαφέρει τοῦ εἰς προὔπον ἐκείνου κινδύνον ἐμβαλεῖν,

εἰτα τοῦ θεοῦ δεῖσθαι σωθῆναι, ὃ σφῶς ἐκπερὶζόντος ἐστὶ τὸν θεόν. Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον εἶναι ἐκεῖνο προσποθεῖναι, ὅτι πάντα τὰ τῆδε γινόμενα ἀπλῶς ὑπ' αὐτῆς τῆς προνοίας, εἰ μέλλοι το συμπερῶσαι, ἐξ ἀνάγκης συμβαίνειν· ἀλλὰ τούτο γὰρ ἐκ τῶν ἰσως ἀποδειχθῆναι. Εἴτι οὖν περὶ τούτου σοι πραγματευθήσεται ἡδέως ὅφομαι· βούλομαι γὰρ μαθεῖν ὅπῃ τούτο δυνατόν.

3.

Ὁ φιλόσοφος τῷ Κριτοβούλῳ.

Τὸ τοῦ Μηδεῖας βιβλίον μοῖς σχολῆς λαβόμενοι διήλθον, καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἶδομεν ἡμῖν πολλοῦ ἀξίον εἶναι καὶ, εἰ γε ἐνῆν, στεφανώσαντες ἂν τὸ βιβλίον ἀνέτιμωσαμεν ἂν τῷ πατρί· τοῖς δὲ περὶ προνοίας λόγοις ἐνιστὶ τὴν ἀκριβολίαν, περὶ ἧς καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς αὐτὸν διαλαβόμενοι. Πέμπομεν οὖν σοι καὶ τὸ βιβλίον καὶ τὴν ἐπιστολήν, τὸ μὲν ὅπως ἀποδώσης, τὴν δὲ ἐπιστολήν, εἰ τι μὴ καλῶς ἔχει, διορθώσας αὐτὸς ἐπιδώσης.

4.

Ὁ Μηδεῖας φιλόσοφῳ τῷ Ἀμοιρούτῳ.

Ὁ ταῖς ἀσυγκρίτους ὑπεροχὰς τὰ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν πάντα φωταυγῇ κατὰ θεῖας ἡλίας, ἐστὶν ὅτε καὶ ἱεροῖς ἐπιλάμπων, περιουσίᾳ λαμπρότητος λαμπρὰ καὶ αὐτὰ δεικνύσι· καὶ αὐτὸς δὲ, λαμπρότατε, τῷ φωτὶ τῆς σοφίας πάντας ὑπερλάμπων τοῖς ἡμετέροις λόγοις ἡέρα ἐνημμένους, ποιητικῶς εἰπεῖν, ἐς δεῦρο φῶς ἔλασας, ὥστε καὶ εἰς ὅσον ἐρεχθεῖται τοῖς βουλομένοις θερρῶσαι, τὴν δὲ πρὶν δεύειν ἀποθεμένους τῇ τῆς σοφίας σοφίας ἐπικρίσει. Τούτο μὲν σοὶ τῶν καλῶν ἐν, τὸ καλῶς λέγειν ἀεὶ· καὶ ἕτερον δὲ ἡμῖν χάριον τὸ εὐ πράττειν εὐδόμενος· πάλαι τούτο ἀποδείκνυσθαι, ὥστε καὶ τὸν τῷ μύθῳ Ἀμφιγυῖνῳ περὶ αἰσθῆσθαι, μὴ ὅτι γὰρ τῇ ἐπ' ἀμφοῖν ταῖν γυνάων ἐπικρίσει, ἀλλ', ὅ καὶ χεῖρον, σφοδρῶς κατακτενῆσαι ἐνθεν μὲν τῇ τῆς πρὶν αὐτοῦ εἰς ἐλευθερίας μεταβολῇ, ἐτέρωθεν δὲ τῇ δόστυχει τῶν τῆς ἐκκλησίας προσστατῶν παρατροπῇ. Πῶς δ' ἂν εἰς πράξαιεν καὶ πότε, τοῦ ταύτ' ἀναγκασθῆναι σχεδὸν ὅπως

1. Περί Κριτοβούλου ἀνάγνωθι τὴν ἀξιωματικὴν πραγματείαν τοῦ Ubicini, Chronique du règne de Mahomet II par Critobule d'Imbros (Ann. de l'Assoc. p. l'encourag. d. études grécques en France, Paris, 1874, σ. 49-74).
2. Ἐν τῷ αὐτῷ ἀμφοῖ γυνή ν. Ἐννοεῖται ὁ Ἡρακλῆς. Ἦε Ὁρμῶς fr. 23.

ἀπεγνωσμένου; Ἄλλὰ σὺ μὲν, ἄριστε, τῇ τοῦ
 ἔθους σου χρηστότητι τὰ βελτίω ἤμιν καὶ ἡ-
 ῶν καὶ ἰδιωρῶν, τῷ Θεῷ δὲ μελῆσαι τούτων,
 εἰ καὶ ἡμῖν (ὡς εἰκός) ἐκείνου μελῆσαι. Ἐνδὲν
 μάλιστα τοῖς περὶ προνοίας ἡμῖν εἰρημένους
 λόγους τινός, διὰ τὴν ἡμετέραν ἐν λόγοις ἀσθένειαν,
 οὐδὲν ἀπεικός· εἰ δὲ τοῖς ὑπὲρ λίαν λο-
 γίοις, τῇ προνοίας λόγῳ περικρασίαν ἔσχηται,
 τί ἐροῦμεν ἡμῖς οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες τοῖς αὐ-
 τοῖς ἐπαγγέλμασιν; Ὡς δ' ἐνὶν ἡμῖν εἰρηται
 ἐν οἷς τέσσαρες πρόπους τῆς προνοίας εἶναι
 ἐλέγονται, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ ὕστατος ὁ κατὰ ἐγ-
 καταλήψιν γινόμενος, καθόλου γὰρ τὸ ἐκ
 Διακασκοῦ θεωρημένον, καὶ τὸ κατ' ἐγκατά-
 λεψιν τοῦ Θεοῦ τελεσθέντα, καὶ τὸν λόγον τῆς
 προνοίας εἶναι· φέρονται, ὅτι οὐκ ἂν τις αἰτιά-
 σαιτο τὴν πρῶτην ἀρχὴν προνοίας, τὴν ἀπὸ
 τῆς ἐγκαταλήψεως ἀκῶν εἶναι αἰτία. Εἰ
 γὰρ τις ὑποδιακρίνῃ τὸν τρόπον τοῦτον ἐπ' ὠ-
 φελείᾳ γίνεσθαι, ἢ τοῦ πεπονηότος τι τῶν ἀ-
 νηκίστων ἐρεῖ, ἢ ἑτέρων ἐξ αὐτοῦ σωφρονί-
 μων, προσθεῖναι δ' ἂν τις καὶ ἐπιδιακρίσιν, ὅ-
 τι κατὰ τὸν παρόντα βίον ἐσται ἢ ὠφέλεια ἢ
 κατὰ τὸν μέλλοντα ἐσται, καὶ τίς ἂν φαίη μὴ
 τῆς προνοίας εἶναι; Αἱ δὲ ἱστορίαι καὶ ἐν ἀμ-
 ροῖν ταῖν Διαθήκαιν πολλοὺς παριστῶσι πυροῦ
 τε καὶ ἡθρῶν καὶ βουλοῦ καὶ παντοίων θανάσι-
 μων ἀνωτέρας ὁρβήντας τῇ μὴ ἐγκαταλεισθῆ-
 ναι, ἔχουσαι δὲ μάλλον τοῦ Θεοῦ. Τὴν δὲ πρό-
 νοιαν οὐχ, ὡς οἱ πολλοὶ τὴν εἰκαμένην, ὅτι τῆς
 εὐσεβείας πρεσβείας λόγος ἐστ' ὃ μὴ ἔχειν τινὰ
 τὸ πεπωμένον διαφυγεῖν, ἀλλ' ὡς θεῖαν διοί-
 κησιν οἰκονομοῦσαν πάντα πρὸς τὸ συμφέρον,
 καὶ ὅπου ἂν καὶ ἦ, καὶ πάντα μικρὰ τε καὶ
 μέγχα κυβερνοῦσαν καὶ διακομοῦσαν κατὰ τὰ
 θεῖα λόγια, ἢ προσάπτειν ἀσθένειαν ἢ ἐτέρω-
 θεν κολλεῖν τινὰ οὐ πρὸς εὐσεβοῦς ἐστὶ δια-
 νοίας· ἐπ' αὐτῇ γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ γενέσθαι καὶ
 τὸ μὴ καὶ τὸ ὅπως ἐκότερον, τὸ δὲ ἐνδεγόμε-
 νον, ζῆνον τῆς θεῖας προνοίας τιθέμεθα· ἀνθρώ-
 πων γὰρ καὶ τὸν συμβαίνοντων τῇ ἀνθρωπίνῃ
 διαίτη· ἐνδεγεται γὰρ μετὰ ὑστεραίᾳ εἰς ἀγο-
 ρὰν ἀπαντῆσαι ἢ λούσασθαι ἢ μὴ, νόσου ἐπι-
 γινόμενης ἢ ἑτέρου κωλύματος. Τὰ γέ τοι κα-
 θελικῶς ὑπὸ τῆς θεῖας γινόμενα κυβερνοῦνται
 οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἀναγκαίως ὑπὸ Θεοῦ γί-
 νεται, κινουμένης τῆς τε φύσεως καὶ τῆς στοιχείας

πρὸς τὰς ἡμετέρας διαθέσεις· καὶ ἔχων γὰρ
 ὁ τυγῶν, εἰ μὴ δοῦλει πᾶσι, ἀναγκαίως με-
 λαΐει τοὺς ἀξίους τούτου καὶ ἀναγκαίως δια-
 ρεῖται, οἷς διορεῖται, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνδεγόμενου
 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἀξιωματός· καὶ τῆς ἐξ αὐ-
 τοῦ ἰσχύος ἔχων τὴν ἐπ' ἀμφοτέρω τροπὴν.
 Ἡμεῖς δὲ καταγρόμενοι τῇ λῆξει φαιμέν· ἐνδε-
 γεται γεμῶνα γενέσθαι ἢ αἰγμὸν ἢ λοιμὸν ἢ
 τὸ τοιούτον· τῆς γὰρ πρώτης αἰτίας ἡρτῆται
 τὰ τοιαῦτα, θεωρημένης τῇ τε φύσει καὶ τοῖς
 στοιχείοις τὴν τε κίνησιν καὶ τὸ τὰ τοιαῦτα ἐν-
 εργεῖν. Τοῖς δὲ λόγους τῶν ἐκ τῶν ἐνεργειῶν
 τούτων ἀποτελεσμάτων, εἴτε σκληρωπᾶ εἴτε
 εἴτε χαρίεντα, ἔσχηται οὐ τῆς πίστεως εὐθείας
 κληῖν λόγος· καὶ γὰρ εἰσι τοιοῦτοι, ὡς ὑπὸ
 τῆς ἀκατάληπτου σοφίας τελοῦμενοι, ὑπερβί-
 νοῦντες τὴν ἀνθρωπίνην ἀπειρὰ τῷ μέσῳ· τού-
 τους γὰρ οἶδε μόνος ὁ τῆς φύσεως καὶ τῶν
 στοιχείων δημιουργός, ὃς ἐνίκη καὶ τῇ φύσει
 τοῦ ἀλόγου ζώου αἰσθητὴν φυλάττειται τὴν
 προφανεῖς κινήσεις, καὶ ὡς τὸ ἐνὶν φυλάττε-
 ται. Ἄλλ' εἴπερ ἦν αὐτάρκεια ἢ ἀπὸ τῆς αἰ-
 σθητικῆς τούτου φυλακῆς, οὐκ ἂν ποτε κινῶνται
 ἐνδεγόμενοι, ἀλλ' ἐστὶν ὅτι καὶ ἀπολύεται
 κινῶν· ὁ δὲ ἔστιν αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τούτῳ
 αἰσθητός, ἀλλὰ καλῶς γρησθαι τῷ ὄρωρ τοῦ
 τῆς γὰρ τῆς φύσεως τοῦ κινῶντος ἢ μὴ οὐκ ἔ-
 σται ἐπ' αὐτῷ, ὅτι καὶ ἐτέρας δεικται δυνά-
 μεις, τῆς τοῦ Θεοῦ πέντης (κατὰ τὸν εἰσαβῆ
 λόγον), ὃς ἀπειρος ὧν ἀπείρους ἔχει καὶ τὰς
 ἐνεργείας, καὶ οὐ μόνον τὰς ὁλητὰς ἀλλὰ καὶ τὰ
 ταπεινὰ ἐφορᾷ, κατὰ τὴν Προφήτην, καὶ οὐ-
 δὲ τῶν γινόμενων ἔξω τῆς αὐτοῦ προνοίας
 ἐξ. Τό γε μὴν ἡγεσθαι τινὰ αὐτάρκεια ἔχειν
 τὴν ἀρ' αὐτοῦ φυλακὴν, φέρεται αὐτὸν τοῦ
 κινῶντος καὶ ἐπ' αὐτὴν πεποιθέναι καὶ τοιούτω
 πράττειν τι σκοπῷ, πλὴν σαφὲς ἐστὶ· πῶς
 γὰρ οὐ, πολλῶν κενιδυνουμένων μετ' αὐτῆς;
 πρὸς δὲ καὶ ἀθέτησις γίνεται τοῦ παντοδύνα-
 μου τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτοῦ καὶ ἀσι-
 βείας μετῶν· ὁ γὰρ μὴ τοῦ ἔχων, ἀλλ' οὐ
 λέγω τὸ βλάστημον. Ἐπὶ τοῖς οὖν φαιμέν, ὡς
 ἢ τῆς κατ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐκὲν διδασκαλίᾳ τὴν
 πολλοῦτον ἐκλήνοισα πλάνην, μάλλον δὲ καὶ ἀ-
 ναιρούσα ταύτην, ἐκ Θεοῦ δημιουργοῦ καὶ προ-
 νοητὴν καὶ κυβερνήτην τοῦ παντός κηρύττει,
 ἐκ μὴ τῇ αὐτῇ πλάνῃ καθυπαρχθεῖν διαφόρους
 ὀρίσασα δυνάμεις, αἰτίας τῶν γινόμενων ἢ γενο-
 μένων, καὶ τοῦ οὐχ ὡς μηχανήματα ἀρ' αὐτοῦ
 κατὰ ταύτης ἐπινενόησεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τῆς

1. Τὰς περὶ προνοίας ἀρχὰς τοῦ ἐν αἰτίᾳ Ἰωάν-
 νου τοῦ Διαμακηντοῦ ἴδε ἐν κεφ. μγ' τῆς Ἐκδ. ἀ-
 κριβοῦς τῆς Ὁρθοῦ πίστεως· Migne, Patrol. Gr.
 τ. 94, σ. 964 κ. ε. Παρλ. καὶ τὰ κεφ. 46, 47
 σ. 1192 κ. ε.

1. Παρλ. 112, 5. 137, 7.

τῆς πρώτης ἀρχῆς ἐξηρημένα δεικνύεις. Ὁ δὲ ἐκ τῶν πολλῶν λόγων ἐκείνων ἡγοῦμαι συμβαίνειν, τούτο ἔστιν ὅτι πάντα μὲν ὑποκείται τῇ μείν προνοίᾳ καὶ οὐδὲν αὐτῆς ἀποπίπτει, ἀλλ' οὐκ ἀδύνατον ταύτης, τοιαύτης οὕσης τὴν φύσιν, αἰτίαν ἐν τοῖς φυσικοῖς εἶναι, οὐδ' ἀναίρεται τὴν προνοίαν ἢ ταύτης ὑπόθεσις· ἐπεὶ καὶ αὐτὴ κατ' ἐκείνην καὶ συνίστη τὴν ἀρχὴν καὶ ἐνεργεῖ διὰ τούτου, ὥστε καὶ τὰ ταύτης ἔργα εἰκότως ὑπὸ ἐκείνην τετάχθαι. Ταῦτα οὖν ἀριστα ἢ σὴ σοφία συνέχευε· σάφεται γὰρ οὕτω γε καὶ τὸ πάντα κατὰ πρόνοιαν καὶ εἶναι καὶ γίνεσθαι καὶ τὸ τὴν φύσιν ἐν οἷς ἐστὶ, τὸ σωτῆρι ποιεῖν. Σημεῖον δὲ ὅτι τινὰ καὶ ἀποπίπτει τοῦ Θεοῦ, οὗ ἐνεκα γίνεσθαι, μέλιστα μὲν ἐν τοῖς ζώοις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς· τούτω γὰρ οὐδαμῶς προσήκει τῇ πρώτῃ ἀρχῇ, οὐδὲ μάλιστα αὐτῇ ἀποσυγχέσθαι. Αἱ οὖν δὲ οὐδὲν ἤσαν καὶ τὰ κατὰ προνοίαν γινώσκοντες καὶ γὰρ τούτων προαίρεσις μὲν αἰτία, ἀλλ' ὅμως ὁ θεὸς προορισμὸς ἐντέθειν οὐκ ἀναρρίπτει, οὐδ' ὅπως ἡ πρόνοια· ἐπεὶ τὸ εἶναι τινὰ καὶ ἐφ' ἧμιν αὐτὴ διετάχθητο, ὥστε καὶ τῶν οὕτω γινωσκόντων ταύτων πως εἶναι αἰτίαν, καὶ γὰρ τὴν δὲ εἰς τὸ θεῖον ἐνίοτε τῇ κακίᾳ, οὐκ αὐτὴ μὲν ποιεῖται, τάττουσα δὲ αὐτὴν ἢ δὲ γενομένην. Ταῦτά τε οὖν οὕτω συμβαίνοντα, ἐξ ὧν ἐπιστελλεται, ὑπολαμβάνω, καὶ αὐτὸς οὕτω νομίζω· ὅτι δὲ ἡ φύσις αἰτία τῶν γινωσκόντων ἐστὶ, καὶ ὁ μακάριος Μωυσῆς δηλοῖ· εἰπε γὰρ ἔρπον ὁ Θεὸς ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην χέρπον σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοειδέτητα, καὶ ἔξωλον κάρπμον ποιῶν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῇ γῇ¹· καὶ ἐπ' αὐτοῖς· «καὶ ἐγένετο οὕτως»· ἐξ ὧν ἐναργῶς δεικνύται, ὡς ἡ μὲν πρώτη τῶν ὄντων προνοία γέγονεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ μετὰ ταῦτα αὐτῶν γένεσις ὑπὸ τῆς φύσεως ἐκαστοῦ ἐπιτελεῖται. Ἦναι δὲ ἀνταυτὰ ὑπὸ τῆς προνοίας γίνεσθαι, καθ' αὐτὸ μεταβαλλούσης τὴν φύσιν εἰς ὁ βούλεται, οὐ μὴν ἅπαντα ἀναίρεται γὰρ αὐτὴν ἢ φύσις, ὅπερ οὐ δεῖ τιθέναι· τὰ μὲν γὰρ φυσικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸν εἰωθότα γίνεται τρόπον, ἔνια δὲ καὶ αἰετὰ, τὰ δὲ κατὰ πρόνοιαν ἰδίως ἄλλοτε ἄλλως κατὰ φύσιν βούλεται. Τὰ μὲν οὖν περὶ προνοίας ἐκ τῶν λόγων συμβαίνοντα, ταῦτά ἐστιν, εἴτι καὶ διατεγνόμεναι· καὶ δὲ τούτων ὑποτελεθόντων περὶ τοῦ φυλάττεσθαι συμβαίνει δὲ εἶναι νομίζω καὶ τὴν ποιητικὴν, κινδύνου τινὸς ἐπὶνόντος, οὐδὲν

ἔτι προσδιορίζειν χρή· ἄλλον γὰρ, ὡς ἡ σὴ σοφία δεικνύει, ὅτι τὸ μὲν περᾶσθαι τοὺς ἐπὶνόντας ἀποτρέγειν (τὸ γε ἐφ' ἧμιν ἔχον) κινδύνου, οὐκ ἀθέμιτον. Τὸ μὲν τοι νομίζω ἐκείνων εἶναι τούτω εἰς σωτηρίαν καὶ μὴ τῇ θεῷ προνοίᾳ θαρρεῖν, ἀνέστιον δὲ γὰρ τὰ μὲν ἐφ' ἧμιν αὐτοῖς παντῶν ποιεῖν, ἐκ τοῦ Θεοῦ δὲ τὴν σωτηρίαν ἐλπίζειν. Ταῦτα ἀριστα καὶ ταῖς κοιναῖς ἐννοίαις συμβαίνοντα ἢ σὴ σοφία διώρισε, καὶ οὐκ ἐπὶ ἀμφιβολίας καταλείπεται τύπος. Ἐρρωμένον ἦμιν ὁ Θεὸς σε διαφυλάττει, σὺ βασιλεύουσα δέσποτα.

2.

Ὁ Μηδείας φιλοσόφου τῷ Ἀμειρόντῃ.

Οὐκ ἡγώμην μὲν, ὦ θαυμάσιε, τοῖς ἡμέτεροις περὶ προνοίας λόγοις, πάλαι τούτους ἀναλεξόμενος ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς περιλοσοφικῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν, προσθεῖναι ὅτι καὶ ἱερῶν, ἐπεὶ τινὲς τῶν μὴ τοῦ καθ' ἡμᾶς τῶν μακαρίων τοῦ ἱεροῦ καταλόγου καὶ ἐξομολογῶντα περὶ προνοίας ἐδούσαν γνώμην δὲ βουληθεῖς ἑαυτοῖς ἔχοντες καὶ ἡμεῖς δοῦντες περὶ αὐτῆς, τὴν πείραν ἡμῶν ταύτην ὑπέλαβον οὕτως ὡς τὴν κερδανὸν πᾶσιν, διδάξωμεν δὲ μέλλον καὶ ἀναπληρώσωμεν εἰτι τὸ περὶ αὐτῆς ἡμῖν ἐνδεῖ λόγους. Ἀλλ' ἡμεῖς, ὡς ἔφη, τὸν λόγον ἀποδοῦναι, καὶ αὐτὸς ἀπεδείξω καὶ συνέξειν ἀλλήλους ἡμᾶς ἐν τῇ περὶ αὐτῆς ἀπερὸν δοῦν, πάντα γὰρ λέγοντες ὑποκείμενα τῇ θεῷ προνοίᾳ καὶ οὐδὲν αὐτῆς ὑποπίπτειν· τὴν δὲ φύσιν ἐν οἷς ἐστὶ τὸ αὐτῆς ὄρεον, ὑποπρονοίας δὲ πρὸς αὐτῆς τὸ ἐνδομῶν παρὰ Θεοῦ, ὁ ὅστις τοῖς εἰπεῖν ὁ Θεὸς ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην, χέρπον, καὶ ἐγένετο οὕτως· εἰ γὰρ καὶ ἡ μετὰ ταῦτα γένεσις ὑπὸ τῆς φύσεως ἐκαστοῦ ἐπιτελεῖται, ἀλλ' ἐπείπερ ἐστὶν ὅτι καὶ ἐνα γίνεσθαι ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, καθ' αὐτὸ μεταβαλλούσης τὴν φύσιν εἰς ὁ βούλεται, εὐδῆλον ὅτι τὸ ἡμῶν δὲ πρὸς τῆς θείας ἐστὶ προνοίας, ἥς ἐπιτακτούσης μὲν γίνεσθαι τὰ γινώμενα παρὰ τῆς φύσεως, μεταβαλλούσης δ' ὅτε βούλεται ταύτην ὁ πρὸ τούτου δὲ πρὸς αὐτῆς, οὐ γίνεσθαι· ὥστε ἀνέγκη δεισθαι ταύτην θεῷ ἐπιτακτικῶς τὸ αὐτῆς κατὰ συνέχειαν δὲ πρὸς αὐτῆς, ὑποπρονοίας πάντως· εἰ δὲ καὶ αἰ δὲ, ἀλλ' ἐπείπερ ὑποκείται τῷ ὑπουργεῖν, αἰετὶ πείρμεν ὑπουργοῦν. Ταῦτα τοῖν ἀπὸ τῶν πρὸς ἐμὲ σου γραμμάτων συνελών, ἀριστα, ἡγάσθην τε ὅσον οὐκ ἐστὶν εἰπεῖν καὶ ἐτι μέλλον ἐθέμην τούτῳ τῷ δόγματι. Ἀλλ' οὗ

1. Γενέσεως 1, 12.

1. Γενέσεως 1, 11.

λίσθητες, ὡς πορώτατε, ἀντιφάσεις γραφόμενος ἡμᾶς δεῖν μὴ φυλάττεσθαι τοὺς κινδύνους ἐν τοῖς πρὸς αὐτὸν γράμμασιν εἰρηκότα, ὡς θελοντος τοῦτο καὶ τοῦ Θεοῦ, ἀνόντων δ' αὐτοῦ τοῦτο τυχεμένων ἐν τοῖς περὶ προνοίας λόγοις· οὐ γὰρ περὶ τῶν αὐτῶν τάναντι ἀπερνήμεθα, περὶ δὲ ἄλλου καὶ ἄλλου κινδύνου εἶδους ἐφημεν ἐκαστέρᾳ. Ὅθεν καὶ διαρρήτῳ μοι δοκεῖ νῦν, ἵνα καὶ τῆς αἰτίας ἐκείνους ἀπολύσωμεν· ἐν μὴν γὰρ τοῖς λόγοις ἐκείνους καθηπτόμενοι τῶν τυχεμένων τὸ φυλάττεσθαι τὸν ἐκ τοῦ λοιμοῦ θάνατον, ἔνθα ὁ λοιμὸς ἀπὸ ἐπιπολῆς, ἀπειδείσμεν ὡς, τοῦ λοιμοῦ θεομηνίας γινόμενου καὶ τοῦ αἵματος κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ τοῦτο πεπονήστος καὶ δρώντος ἐν οἷς τὸν θάνατον ὁρᾷ, οὐ τὸν τύπον μὲν φέρει· οὐ γὰρ αἷτις οὗτος καὶ κακός, ὡς περ οὐδὲ ὁ Θεός, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκαστον διαρρήτῳ καὶ ἐξευμένειν αὐτόν, ὅτι αὐτὸν ἐκείνων ἐν βοήθειά τοῦ Ἰησοῦ ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τὰ στήθεα αἰσθησόμεθα¹ καὶ οὐχ ἔργους τυχεῖ· οὐδὲ γὰρ ἔργους Θεοῦ, τοῦ μὴ μόνον διὰ τὴν ἐλθαρμένην αἰετος τὴν τῶν πρωτοτύπων θεομηνίαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπαγαγόντος², ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπ' αὐτοὺς πεμψείσαν ἀκρίδα³, τὴν τε ἑρπύλην⁴ (sic) καὶ τὸν βροῦχον ἐκαστον δύναμιν μέγαν καὶ ἐκαστον⁵. ὡς συνέδουσι μὴ καὶ ἄλλοι τὸν μαρτυρῶν ἄνθρωπον καὶ τὴν θέαν σφίσι ἐν ἡσυχίᾳ ἄνθρωπον καὶ καλῶς διδάσκοντες, ὡς ἔστι δὲ καὶ ὁ σφίσι συνέσις φάσκων· αὐτοὶ οὐκ αἰσθάνονται ὁ Θεός, χρῆται νῦν μὲν ἀνὰ μαρτυρίας ἀκριθῶν δαίμοσι, νῦν δὲ ὡς ἔργα λοιμοῦ καὶ προῖον φωνῶν· ἐκαὶ γὰρ τὴν ἀκρίδα τὴν λευκαμένην ἡμῶν τοῖς καρποῖς . . . καταποτιστὴς ἡμέρας ἄρας ὡς ἐν μέσῳ τῷ πέλαγος· καὶ ἐν ταύτῃ οὐκ ἐν τῇ πληγῇ τὸν νότον ἀντετάξεν ὁ Θεός. Ὅστε ὁ Θεός διὰ τῆς φύσεως καὶ τῶν στοιχείων ὁ φυλάττει δρᾷ, ὑπομυροῦνται τῇ αὐτῇ κελύσει καὶ βουλῇ. Τοῦτο οὐκ ὄντων διὰ τούτων, ὡς δι' ὀργάνων καλῶν τοὺς αἵματος τοῦτο, οὐ δὲ φεύγειν αὐτοὺς τοπικῶς φυλαττομένους τὴν τοῦ Θεοῦ δίκην, μεμνημένους τοῦ λέγοντος πρὸς τὸν Θεόν· οὐκ παρεῖθ' ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ

θῶμαι¹; Καὶ Ἀναπαύσεις δὲ ὁ θεός αὐτοῖς, φησὶν, εἰς τὸν τρόπον κατ' ὃν τὰ θανατικὰ γίνεται εἰς κατὰ ἀπειλήν Θεοῦ καὶ πειθαί τῶν ἀνθρώπων, δευτέρως δὲ ἀπὸ θοροποιῶν ἀέρος. Ἀλλ' ὁ μὲν κατὰ ἀπειλήν Θεοῦ ἀκατάληπτος, ἡ δὲ ἐξ ἀέρος κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ γινόμενη θῆσις καταλαμβάνεται, ὥστε καὶ ὁ θοροποιὸς αἷρ κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ δρᾷ ἐν ὅς συγχωρεῖται· οὐ γὰρ ἀπαντας θανατοῖ ὡς ἂν ἐμύλησεν, ἵνα δὲ τῶν τῆς προνοίας τρόπων καὶ τὸ κατὰ συγχώρησιν ἡ θέα διδασκαλία τῶν μακαρίων παραδίδωσι. Τὸ φεύγειν τοῖνυν τοπικῶς καὶ οὕτω δεῖν φυλάττεσθαι τὸν κινδύνον νομίζειν καὶ μὴ ἐπὶ τὸν Θεὸν καταφεύγειν πνευματικῶς, ἀντιπρότερον ἔστι τῷ θεῷ βουλήματι καὶ μὴ συγχωρόντος αὐτῷ τὸ παντοδύναμον, καὶ διὰ τοῦτο ἀνόσιον. Τοῖς λόγοις μὴ οὖν τοῖς ἐν τοῖς λόγοις ἐκείνους ἀνόσιον ἀπερνήμεθα τὸ φυλάττεσθαι τὸν κινδύνον ἐν οἷς καθολικῶς παρὰ Θεοῦ τοιοῦτον τι γίνεται, ἐπ' ἐκείνους τε χωρεῖται τὰς πλείους ἐντενδόμενος ἀποδείξειν ὁ βουλούμενος· ὅ δὲ εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρὸς τὴν σὴν μεγαλύνειν γράμμασιν, ὅτι δὲ πάντα ἄνθρωπον αἰσθάνειν εὐφροσύνη παρὰ Θεοῦ τὸν προσηνὲς κινδύνον ἐπιγινώσκων καὶ μὴ κατὰ κλημὸν ἐκαστον ὄντων, μηδ' ἐπὶ πύρεσιν κυβιστῶν, μηδὲ κατὰ ξερῶν ὀρεῖσθαι, ἢ ἐναντήσαντα θηρίῳ μὴ ὑποχωρεῖν ἀλλὰ καὶ ἐπεμβαίνειν, ἄλλου κινδύνου εἶδους ὄντος μερικῶν καὶ οὐ κατὰ θεομηνίαν γινόμενων (ἐκαστον γὰρ τῶν εἰρημένων δι' ἑτέραν τινὰ χρῆται γίνεται) οὐκ ἀντιτάσκει, εἰ φυλάττεσθαι δεῖν τοὺς τοιοῦτους κινδύνους, ἀπερνήμεθα· τοῦτο γὰρ χάριν τὴν αἰσθάνειν αὐτῶν ὁ Θεός, τοῖς ἀνθρώποις ἰδωρῆσθαι· εἰ δὲ τι καὶ τοῦτο κατὰ θεομηνίαν γίνεται, ὁ ταύτης ὑπεύθυνος οὐ φεύγει τὸν κινδύνον, καὶ ὅτι μέγιστα φυλάττεται. Ταῦτα ἐκ τοῦ ἱεροῦ διδάσκαλίου τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν μεμνησθέντες καὶ πρότερον συνεγνωσμένα καὶ νῦν συνοπτικώτερον ἐξεθέμεθα, καὶ ἡμῶν ἐμολογοῦμένων σοι τοῖς τοιοῖς ἡμᾶς ἡμῶν ἐμολογοῦμένων.

8.

Ὁ Ἀμοιροῦστος τῷ Μητροπολίτῃ

Αἰδισμῶτατε πάτερ, οὐτε ἐγὼ τὴν ταύτην τοῖς σοῖς ἐπεσθαι λόγους, οἷον αὐτὸς ἐξ ἐκείνου λαβὼν, οὐτ' ἴσως ἐνεστιν οὐδέμια αὐτοῖς ἀντιθέσις· οὐ γὰρ εἶχε λόγον ὑπολαβεῖν περὶ σοῦ ὡς φεύγειν τε καὶ οὐ φεύγειν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

1. Παλμ. 138, 6.

1. Παλμ. 90, 1.

2. Ἐξούσι 12, 39. Παλμ. 104, 36.

3. Ἐξούσι 10, 4 x. 1.

4. Ἰωή 2, 25. Πρῶτ. 1, 4. Παλμ. 104, 34.

5. Τὸ τοῦ Συνεσίου τρία ἀποστάγματα παραφρονεῖν ἐκ τῆς κατὰ Ἀθανασίου ἐπιστολῆς. "Be Migne, Patrol. Gr. t. 66, σ. 1384-1385.

κινδύνου τῷ εἶδει ἀξίως· ὁ δὲ διορισμός φανερώτατα καὶ εἰς ἀπορία προσῆλθυσεν. Ἄντιπράξι μὲν οὖν οὕτω γε οὐδαμῶς ὁ λόγος σοι περιπίπτει, δοκεῖ δὲ ὅμως τὸ ζητούμενον λαμβάνειν· τὸ γὰρ μὴ δεῖν ἐκείθεν φεῦγειν ἐνθάδε μὴ γέγονεν, ἐκ τούτων πάντα ὑπὸ τῆς θείας γενέσεως προνοίας οἰμαι εἰδειναι φεῦγειν γὰρ ἀπὸ τῶν τῶν γινόμενων, ἀνίστην. Τοῦτο δὲ νῦν ἀναίρεται. ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ· εἰ γὰρ δεῖ φεῦγειν ἀπὸ τῶν κινδύνου, ὁ δὲ ὅτι ἐκ τῆς θείας προνοίας οὕτως ἂν εἴη. Ἡ μείζων οὖν ἀναίρεται, καὶ τὰ δὲ ἀναγκασμένης, ὁ τὴν ἐλάσσονα τῷ μένῳ τὸ ζητούμενον ἀντικρὺς ἀξίω, εἰ μὴ ἄρα ἄλλωθεν εἰδειναιτο, ὡς ὑπὸ τῆς ἐπιστολῆς ἐδηλοῦτο. Εἰ μὲν οὖν κατὰ πρόνοιαν ὁ λογμὸς ἀπας συμβαίνει ἢ μὴ, οὐ προῦργου ἐμοὶ σκοπεῖν· ὁ δὲ περὶ παντός ποιοῦσθαι ὑπὸ τοῦ κυρωθῆναι γέγονεν, ὡς ἀπὸ πάντων ὑπὸ τῆς θείας ἀπλῶς γίνεται προνοία, ἀλλ' ἐπὶ καὶ δι' ἐτέρας αἰτίας· τοῦτο γὰρ καὶ αἰτίας συγχωρεῖς οἷς φευσία τίνα εἶναι νομίζεις τῶν γινόμενων. Τοῦτο δὲ ὑπὸ τῆς σῆς ψήφου κεκυρωμένον διχα πάσης ἀμριβυλλίας κατέχει.

9.

Ἐ Μηδείας φιλοσόφῳ τῷ Ἀμοιροῦτῳ.

Οὐδ', οἶδα τὸν νοῦν ἔρπειν ὁ Κορινθίος. Καὶ

ποῦ τῶν ἐμῶν εἴρηται λόγων, ὃ σωφράτα, τὸ ἀξιομύητον τοῦτο βῆμα, ὡς οὐ πάντα ὑπὸ τῆς θείας γίνεται προνοίας, ἀλλ' ἐνῆα καὶ δι' ἐτέρας αἰτίας ἀπρονοήτως· ἢ τί φήσεις καὶ τίνα ἂν εἰεν ἐκεῖνα μάτην ὑπὸ Θεοῦ γεγονότα ἢ αὐτομάτως· Οὐχ οὕτω μεμνημένοι ἐσ' ὧ τὰ τῶν ἀσθενῶν εἶναι, ἀλλὰ πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ σκύπελος καὶ εἰ τι τοιούτων πρὸς τὸ ἐν ὑποστάσει εἶναι καὶ ἐπ' ὠφέλειμους διδμημοφρηνηται χρεῖαις ἀνθρωπίναις, καὶ οὐ κατὰ θεομνην· εἰτι δὲ πρόσεστιν αὐτοῖς βλαπτικῶν, γενομένων τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν, ὁ δὲ λογμὸς ἀπὸ βλαπτικῶν καὶ οὐχ ὑπὸστασις καὶ κατὰ θεομνην γινόμενος καὶ καθολικώτερον, ἐκεῖνα δὲ ἐν μέρει. Σοφισμένου τοίνυν ἐστὶ τὸν αὐτὸν ποιεῖσθαι λόγον περὶ τῶν μὴ τῶν αὐτῶν, εἰ δὲ τις τούτων ἑαυτὸν ἐπιρρίψει τρόπῳ τινὶ τῶν τῆς προνοίας, αὐτῷ τούτῳ γίνεται βλαπτικῶν, καὶ κατὰ θεομνην· ὥστε οὐκ ἀναίρεται ἡ μείζων. Εἰ δὲ καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης μεθ' ὧν ἐπραγματεύεσθαι συλλογισμῶν καὶ ἀποδείξεων, εἴτε σοφιστικῶν εἴτε μὴ τοιούτων, ἐπαλθὼν ἡμῖν ἄλλο τι φρονεῖν ἀξίω, ὃ μὴ συνίσταται τὸ παντοδύναμον καὶ παντίεσσον καὶ πᾶσι τῶν τοῦ Θεοῦ, σὺν ἐκείνους αὐτῷ χαίρειν ἐύμαι. Καὶ λοιπὸν ὁ κατέχεις διαπέπτων, οὐ γὰρ μὲν συγκαχέρηται οὐδὲ κενήρωται

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΗΔΕΙΑΣ.

1.

Τοῦ μητροπολίτου Μηδείας πρὸς τινὰ τῶν ἀρχόντων.

Πολλὰ κίς πυνθονομῶν περὶ τῆς εὐλογίας εὐγενείας σου, αἱ μὲν καταγγέλλονται σφοδραὶ τινες τοῦ ἔλκου σου καὶ διναι περὶωδινὰ ὑπὸ τῆς ἐπαλθούσης σοι περὶ τὰ τέλχη βολῆς ἐξωθεν ἀνυλόντες. Σκοπεῖσαι δ' οὖν δυνήθεις, εὐγενέστατα, ὅ, ὅ, ὑπὲρ πύλων παθῆναι καὶ ἐν τοῖς ἐπειτα μακαριστὸν εἶσθαι χρόνους, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς τῶν προγόνων σου τῶν μακαρίων καὶ ἰσοθῶν φωτῶν ἐπὶ νοῦν ἀναλαβεῖν χρυσότυπα, ὅση παρὰ πάντων μακαριότης περίεστιν ἰδεῖν ἄρεται. Τῶν τοιγαροῦν μνηστῆς γενέσθαι μὴ κατὰκνήρης καὶ περὶ τῶν ἐπερχομένων τῇ Ἐκκλησίᾳ διενῶν χεῖρα βοηθείας ὀρέσθαι· ἡδὴ γὰρ τὸ πικρὸν τῆς σμικρίας ἔργον ἀναφανῆν, ἐξολέθρον παντάπασι τὸ γένος ἡμῶν καταναγκάζει γενέσθαι. Μὴ δυνάμενος δὲ πλατύτερον

περὶ τούτου γράψαι δια τῆς ἐπελθούσης μοι ἀσθενείας, τῷ κομιστῇ στείλει παρήγγειλα διηγήσασθαι σοι.

2.

Ἐ Μηδείας τῷ μητροπολίτῃ Ἐφέσου.

Ἐκ τῆς νόσου ἀνασφάλας προσφώνῳ σοι τῇ φίλῃ μοι κερὰλῃ· τί ταῦτα, ὦ φίλων ἀριστε, τῆς τῶν Ἐρεσίων ἱερᾶς μητροπόλεως ποιμενάρχῃ καὶ λόγοις τοῖς κατὰ σὺ πομαίνουσιν αὐτὴν καὶ μὴδὲν πρὸ τῆς ἀληθείας ὀρέλων τιμῶν· οὐκ εἶδαι σε τοὺς κειμένους τῆς Ἐκκλησίας νόμους ἐπαμύνειν ἢ μάλλον κατωχεῖσθαι τούτων· οὐκ εὐλαβῇ τὸν ἐπιτιμωνικά σου προφήτην καὶ εὐθεώρως κλέπτειν συνέτριψε αὐτῶν ῥάσκοντα·¹ Ὁ νόμοι, ὡ θεοπίσιματα ἱερὰ, ὧ θεοὶ μυσταγογοὶ οἱ ταῦτα θεοπίσαντες, ὧ θεοὶ πρῶτε πάντων καὶ κοινὴ διδασκαλὴ, ἦν λη-

1. Παλμ. 49, 17.

Τῷ Χαλκηδόνης.

ρος ὅσα τεθεσπίκατε; τὸ μὴ φοβείσθε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων μάταιον; τὸ μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν¹ ἀνθρώπων; τὸ ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν² ψέδος; Ὁ τῆς βίας! ταῦτα γὰρ ἀντίκρως φαίνει οἱ τούτων ἀφρονισταίνοντες. Σὺ δὲ οὐκ εἶδες τοιούτων εἶναι, τοιούτων ὄντα. Ἐξέβλησαν ἡμᾶς τὰ ἐν Χρῆ, οἷς πιστεύειν οὐκ εἴχομεν, ὑπὸ τῆς εὐνοίας εἰργόμενοι καὶ τὴν σὴν εἰδότες περὶ τὰ τοιαῦτα διέθεσιν, εἰ καὶ γράμματα καὶ λόγους ἐθεβόλουν ἡμῖν τοιαῦτα πολλοί. Ἡ ἐνθάδε παρουσία σου δοῦσαν παρέσχεν, ὡς ἄρα γείρα ἱστέεις βουθείας τοῖς καταπατήσεσι τῆς Ἐκκλησίας νόμοις, οὐ δὲ ἄρα καὶ τοὺς μὴπω κατεπατήσας. Ἀπόλλωλεν, ὡς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν σεμνὸν καὶ τίμιον ἔξελπεν εὐλαβεῖα καὶ αἰδώς καὶ ἡ πρὸς Θεὸν ἀσπίς, Ἀκήκοα λεγόντων τινῶν, ὅτι κλυδωνίζετο ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων, ὡς ἂν ἔρημι οὐ καὶ τελείως ἐναυχήσας καὶ βεβούησται τῇ ἀπωλείᾳ, τῇ τοῦ κλύδωνος ἐπικρατείᾳ. Αἱ οὖν διὰ τοῦ κακοῦ, ὁ τῆς φιλαρχίας ἔρις καὶ ὅμοιοι οἱ σοφοὶ ποιμενάρχαι, τὸ ἔργον ἔθνος, τὸ ἱερῶδες ἱεράτευμα. Παρῶνται μὲν ὁ τῆς σαρματικής νόμος ἐπιστήτων τὰ δεινότερα, σκήψας δὲ ἡ μὴ οὐκ τοῦ κρατούντος βίαι· σπασθέναι οὐ περὶ τῶν γράμμων, ἀλλὰ προστάξαντος. Ἔστω ταῦτα ἀφροντίς εἰσιν, ὡς³ ὑπεκτείν τιμῇ· εἰ δε τῶν ἐξ αὐτῶν εὐθύνων ὅμοιοι ἀθῆσαι, οὐκ εἶδα. Ὁ δὲ ἱερέου κανὼν ὅμοιος χωροῦντος κατὰ τῶν πρὸ τῶν καὶ γράμνων διακρίνει καὶ πρὸ τῶν ἁ' προσέχοντων χεῖρα ἐπιθεσόντων, καὶ τίμημα τὴν καθαίρεσιν ἐπαγγέλλων τῷ οὕτω χειροτονήσαντι σὺν τῷ χειροτονήσαντι⁴, αὐτοὺς τὸν Χριστοφόρον μὴ πὺν εἰκοστὸν παραμείψαντα προσβύτερον χειροτονήσας; εἰ δὲ κατ' ἐπιταγήν, τί τοῦτο ἡ παύσις⁵ ἔστιν ὁ ἐπιτάξας; Καλὸν λυπῆσαι γονεῖς καὶ μὴ Κύριον· ὁ μὲν γὰρ καὶ ἔπλασε καὶ ἔσωσεν, οἱ δὲ οὗς ἠγάπησαν πολλὰς ἀπόλλεσαν καὶ τῇ κολάσει παρέδωκαν.

Ὁ Κύριος τοῖς αὐτῷ φοιτῶσι πειθόμενοις τῷ Βαπτιστῇ, εἰ αὐτοὺς ὦν ἐλθόντων ὁ ἐργόμενος ἡ ἑτέρος προσδοκᾷται, τὴν διὰ τῶν ἔργων ἀπένειμεν διακρίσιν, οὐτ' ἐκείνους μὴ εἰδότες ὁ ἡρώτα, ὅτε τῆς ὑπερόψου σοφίας ἀπλῶς οὐτως καὶ ἀνευ ἀποκρινομένου σκοποῦ. Καὶ σοὺ δὲ φίλους ἐρωτήσαντος ὅπως ἔχω, ὡς ὄρεται ἀπεκρινάμην, ἴσως φανεροὶ τυγχάνοντος τοῦ ἔργου μου· ἀλλ' ὡς ἔοικε κουσήματα ἡ πλάνην μου καταγνῶσις προὔφερερ μοι τὸ αὐθαίρετον, ὃ οὐδ' ἐν αὐτοῖς ἀνησάμην, εἰ καὶ τισιν ἐν μέρει δοῦσεν ἐνείδους ὁ ἰδίασμός καὶ τὸ ἀκαινώνητον καὶ τὸ ταπεινὸς βρῖναι, ἐφ' οἷς ἡσίκτω ἀνωμῶν, ὡς καὶ αὐτὸς ὑπέθου. Ἐνὼν ἐν λόγῳ εἰς ἔργον ἐκθεσιν καὶ τὸ πᾶν ἀμειναι, εἰ τοῦτ' ἦν. Ἀλλ' εὐθὺς καὶ μάλα φέρω διὰ τὴν εἰσφρόνησιν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν θεσμῶν καὶ κανόνων ἀθήτησιν, τῶν τοῖς ὀλιγορούσι τούτων ἐπιτιμῶντων ἀσυμπαθῶς, δι' οὐδὲν ἕτερον καταδεχόμενος τὰ ἀρότητα ἐπιτιμῶν. Ἡ δὲ φιλαρχία καὶ τύρον, καὶ τῷ ταπεινότητι ἐνθρονίζεσθαι ὕβρις, καὶ ὑβρίζουσιν ἐποχεῖσθαι ἱπποῖς, καὶ τοῖς ἀνελευθερίως περιβομβεῖσθαι κολάσι, καὶ καρποῦσθαι κέρδη ἐπιτήχεια, ἃ οὐτε τῶν ἐργόντων οὐτε πρὸς αὐτὰ κεινόντων, ὡς περ οὐδὲ τῶν κτησαμένων τὴν ἀρχὴν περιέχουσι. Καὶ ῥᾶστον ἂν ἦν τὰ τῆς τοιαύτης νόσου ῥῆον σκεῖν, εἰ μόνον τὸ μὲν ἔθνος καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μὴ τοῖς τοιούτοις ἦσαν ἐνισχυμένοι καὶ αὐτοί, ἐφρόντιζον δὲ ὅπως οὖν θεσμῶν ἐκκαταστατικῶν καὶ τὰ ἐπιτίμια ἔφρονον, καὶ μὴ τὸ Μαμωνᾶ μὲν ἐδοῦλεον, ὀλιγοῦρον δὲ τοῦ Θεοῦ, μὴ βοσκῆς ἀμειβόντες καὶ προσόδους ὑπάρκοντες καὶ οὐδὲν ἕτερον διακονοῦντες, ὧν τέλος ἡ ἐπιτάμνη δικῇ τοῖς παραβάταις καὶ ἀθετήταις τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ ἐντολῶν· ἐὰν γὰρ μὴ ἡ ἐπιταγή, μὴδὲ εἰσακοιστή μου, μάχα καὶ ὅμοιοι κατέδειται⁶, εἰ ὦν τὴν δικὴν τῆς καταστορῆς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Κύριος εἰσπρέζεται ἐν τῇ ἀντιπνεόντι τῇ φοβῇ, ὅτε ἀποδώσει ἐκλάσει καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ποῦ νῦν οἱ ἐγκαλούντες τὴν καταρχήν καὶ μοιχοτελείας, τῆς μὴ οὐκ, καὶ καυτοῦς τοῖς μαρτυρίαις ἐντάσσοντας ὡς μέγαν μαρτυρῶν τῶν κανόνων ὑπερβλήντες, ὁρᾶν οὐκ οὐ ποιοῦντες δέ; καὶ μαρτύρων ὅσα τῶν κεινόντων ἀνερυθρίκτως τῶν διακρίσσονται, καὶ π...

1. 1ω. Εὐαγγ. 7, 24.

2. Ματθ. 6, 33.

3. Κανὼν 10^{ος} τῆς ἐν τῷ Τρόλλω 5^ῳ οἰκουμένης συνόδου. "Ἐε καὶ ἐκρηγνάντων Ζωνάρη καὶ Βαλαμῶνος ἐν Πάλλῃ καὶ Ποτλῇ Συντάγμα, τ. II, σ. 338. Καν. 12^{ος} τῆς ἐν Νεοκαι. συνόδου. Καν. 15^{ος} τῆς ἐν Κεφάρ. συνόδου. Πρὸβ. Βλαστάρεως Σύνταγμα ἐν κερ. 6^ῳ τοῦ II.

4. Ὁ τύπος οὗτος τῆς τουρκικῆς λέξεως πασά ἀναγν. καὶ ἐν συγγραμμάτων ἱερῶν λογίων τῆς 1Ε' καὶ 15' ἐκαστοετηρίδος.

1. Πιστάς 4, 20.

ρήμα τὰ ἄλλα. Ἄλλ' αὐτοῖς μὲν ἵλεως ὁ Κύριος γίνετο, ἀντιλαμβάνει δὲ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ τῇ δικαίᾳ ἀγαθότητι, εἰ μὴ παντελῶς ἐκτρίψαι βούλοιο ταύτην διὰ τὸ ἀνεπίστροφον ἡμῶν. Σοὶ δὲ χάρις, ἀδελφῶν ποθεινότης, εὐ-
χὰς ἡμῶν καὶ δικαιώμα.

4.

Τῷ μεγάλῳ Σακελλάριῳ.

Ἀποδύων, ὁ μέγα Σακελλάριε, παρ' ἡμῶν τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τὸ κύριον καὶ ἐξ-
αίρετον τῆς κλητικής ταύτης, μέλλον δὲ ἀντί-
στροφαι καὶ ἐκδοῦναι καὶ φιλοδόξουσι
ἀντ' ἀρχόντων καὶ ἐλευθέρων γηγόνων, τὰ ἐν
σοὶ τῷ ἄρχοντι δύνανται καὶ ψυχροφρένεις καὶ ὡν
πέταχαι¹ κρατὰ θεῷ ὑπερβαίνει καὶ διερί-
σσορες εἶναι, ταῦτα προειδόμενος. Οὐκ ἔγω
δ' εἶπειν εἶτε ὡς Ἰσάου φαίνεται γὰρ, εἶτε το
ἀρσῶν ἐτέρω, ὡν τὰ ἐπιτημιαστικά καὶ ψυ-
χολήθηκα, ἅπαι καὶ αὐτοὶ οὐκ ἀγνοεῖς² γὰρ τε
καὶ συνέσει καὶ πείρᾳ τῶν ἄλλων προφῶν,
καὶ ἡγεσθαι δικαίον ἔχον, ἢ μὴ πεποιημένον
ἀφίστασθαι τῶν τῷ ἀκινώνητον παρὰ τῶν ἱε-
ρῶν θεοσημασμάτων κληρωσμένων. Εἰ δὲ τίνας
τὰ ἀνάστα κέρδη θαυμάζοντες, ἢ τὸ δικαίον προ-
βερῶ καὶ τὴν δουλικὴν ταύτην ἀρχὴν ἀγαπῶν-
τες τὰς θεωρίας ταύτας καὶ δουλείας ἀγα-
πῶσιν, ἀλλ' οὐκ ἔδει σε τοὺς τοιοῦτους ἐναρμε-
νίζειν, μήτε περιουσίας μήτε μείζονος τιμῆς
ἐπιδειξίως ἀτυγχάνοντα. Εἰ δὲ καὶ ἔνευ τοῦ
κερδαίνειν ἐρίῃ τοὺς τοιοῦτους ὑπερβαῖον τὸ
λήμμα, πόσον τὸ δεινὸν καὶ ἡ δικαίαν ποσάπλῃ;
Οὐ γὰρ οἶμαι ἐκ τῆς τοῦ Ρεπανά τετραγαμίας
νοσφισσάσθαι σέ τι, ἢς πολλὰς σου ἀκρίβειαν
καταγνώσκοντος, ὡς ἄλλον συνιστάων αὐτὴν
καὶ ψυχροὶς ῥήμασι καὶ διεστραμμέναις ἐρημ-
νεύεις ἀδυσώτων τοῦ λαθεῖν χάρις, εἰ καὶ ἄλ-
λοις ἦσαν βαρεῖς ἐπιτημιαὶ ἀγνώσει καὶ ἀνω-
τέρως τοῦ λήμματος. Τί γὰρ εἰ τὸν ἀγνοῦντα
προσποινόμεναι νῦν, σὺλῃν τὸ ἀκατήκνηστον
πρωμένον; Καλὰ γε ταῦτα, ὦ τοῦ Θεοῦ ἀν-
θρωπε, πρώτα καὶ τῇ τιμῇ καὶ τῷ χρόνῳ καὶ
τῇ τῶν θεσμῶν εἰδήσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν,
καὶ διδάσκαλος ὀρεῖσθαι εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ;
Ἡμεῖς μὲν ἴσως ἀπειπόμεθα ἡδὴ ταῦτα καὶ
ἀπόρησι, μένουσιν ἡμῶν ἐπὶ τῆς τάξεως ἐπ' ἢς
ἡμεῖς ἐταξεν ὁ Θεός, περὶ σῶν αὐτῶν μερι-
μῶν, ὡς δικαίον δὲ σε τὸν κορυφαῖον τοῦ πλη-
ρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοὺς τοιοῦτους τῶν ἀ-
θεσμάτων κοινουμένων ἢ δοκεῖ σοι τὰ τῶν θείων

Πατέρων ἐπιτημια μὴ ἐνεργεῖν ἐπὶ τοῖς παρὸ-
ντας αὐτῶν; οὐ γὰρ τεθνήσκουσιν ἐκείνοι, εἰπερ
τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλάλει δι' ἐκείνων καὶ αἱ
Χρ' ὡς Θεός καὶ τοὺς ἀθετικές τῶν αὐτῶν ῥη-
μάτων ἐπεξέλεσται, ἐπεὶ κἀκεῖνοι εἰς τὸν
αἰῶνα ὥσπερ καὶ συναρξάνονται τὴν ἐπεξέλε-
σιν. Εἰ γὰρ ἡκουσάμεν τὰς τῆς σιμωνίας δι-
κας, εἰ παροῦσιν τὰς περὶ γάμων παρατηρή-
σεις, καὶ ταῦτα μὴ ὥσπερ βίας, ἢ τινα ἐστὶ
σκέψας, εἰς τοὺς ἐπὶ ταῖς χειροτονίαις θεομάρ-
τυρας ἡμεῖς, ἀλλ' οὐ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ ῥημῶνα: εἰ καὶ ἀνὰ βλάστη-
σιν ἐκλήθηται, σπυδιόσθαι ἡμῶν. Τί γὰρ φησὶ ὁ
Θεός; Ἐὰν μὴ ἐσακοῦσθαι ἐμοῦ τοῦ παρεβ-
εῖναι ἐν τοῖς ῥήμασι μου, δώσω τὸν οἶκον τοῦ-
τον ὥσπερ Σηλὼν, καὶ τὴν πόλιν ταύτην δώ-
σω εἰς κατάραν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι! Καὶ οὐ
εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἵπποις δέ, ὡς ἔγω γε
δέδοικα, μὴ καὶ χεῖρον ἡμῶν καθάβηται ἔτι,
ὡς καὶ τοῦτο γενομένου, οὐδαμῶς δὲ ἀπωνα-
μένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ χεῖρον προκακοῦσθαι
ἡμῶν καὶ ἵνα τί ἐτι πληῆστε, ῥησὶ, προει-
δότες ἀνομίας;³ Ὑπολοιπὸς τῶν ἡμῶν ἢ
πατελὴς ἀπόλειπαι. Ταῦτα μὲν οἶδας αὐτοὺς
μὴ ἄλλοι ἢ ἡμεῖς, τῷ δὲ περὶ τὴν σὴν τιμότητα
ῥήματι ὑπεμνήσκαμεν μικρὰ, ἐν αὐτοῖς οὐκ ἐν
τῇ πλῆρᾳ προσέβη. Μὴ θαυμάσῃς δὲ πρὸς τι-
νων ἀκούων, ὡς ἡμεῖς ἡτορμήμεθα τὴν Ἡρά-
κλειαν τῇ κοινῇ ἐπαγγελίᾳ μὲν οὐ γὰρ
διὰ τοῦτο τοὺς ἡμέτερον παρεκρούμενται.

5.

Τῷ μεγάλῳ Ἐκκλησιαρχῇ.

Δυνὶν ἐκκλησιαρχῶν θεατῆρ' οὐσι γραφὴν ἐπι-
σειν ἐχόντων ἡμῶν, ἐξεστὶ σοὶ τὸ κορυφαῖον
δοκοῦν ἐλομένῳ λέγειν, οὐδέ τί σοι προση-
καὶν ἀξιολύτων ἡμῶν, ἀναγκάσει, ὅτι ἐπομένον
ἔργον τε καὶ λόγος τοῖς σοι⁴ αἰρήσειν γὰρ ἡ-
γεσάμενος ἡμᾶς τοῖς ἡμετέροις (ὁ δὲ λέγεται)
πεπεροῖς, λέληθας σαυτὸν μηδ' ἄρα κρατήσας
τῷ ὄντι. Καὶ ἡ ἐπίνοια διημαρτέ σοι ἐν ἐν-
κρινῶν τῇ ἡμετέρᾳ, ἔ. Ἰννατὶν τῷ μακρῶν
γεγέχαται γράμματα, καὶ ὅτι ἐξεστὶ τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ἡμῶν καὶ κινῶνς οἰκονομικῶς μετα-
μειβεῖν ἐκ τούτων κατὰ σκευὴν⁵ ἢ γὰρ οὐ
ἐνότης τῶν γεγραμμένων τῶν νῦν, ὑπερ ἀγρυ-
πίας καὶ ἀμειβίας ἐστίν, ἡ σπουδαῖς, ὁ πρὸς
ἐλπίσιν τῆς ἀληθείας τυγχάνει. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκ-
κλησία τῇ ἀνταρξῇ οὐκ ἂν ποτε ἐναρμενί-

1. Ἐν τῇ ὥρᾳ κρητῶν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν.

(Ἐκκλησ. φιλολογ. Σύλλογος. Μαυροῦ, Βιβλιοθ. Ἐκκλησ. Ἀντιόχεια)

1. Περὶ 33, 4, 6.

2. Ἠσαίου 1, 5.

σει διαπρασιώς βούσκα ατοίς ἐν καταργήσει
τιθεμένοις τοῖς ἱεροῖς καὶ θεοῖς κανόνας τῶν
ἁγίων Πατέρων, οἱ καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν
υπερβίδουσι καὶ τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν νο-
μοθετοῦσι πρὸς θεῖαν πολυγούσιν εὐχάειαν,
ἀνάθεμα. Καὶ αὖτις· ὅσα πάντα τὰ πρὸς τὴν
ἐκκλησιαστικὴν ὑπόταξιν ἢ διδασκαλίαν καὶ
παράδοσιν τῶν ἁγίων Πατέρων καινοτομηθέντα
καὶ πραχθέντα ἢ πραχθόμενα, ἀνάθεμα.
Ἡμεῖς δὲ οὐ κατασκευάμεν καὶ ἀνατρέψιν τὰ
τεῖχη καὶ ὀχυρώματα τῆς Ἐκκλησίας, τοῖς ἱε-
ροῖς κανόνας καὶ τὰς ὑποτάξεις τῶν θείων
Πατέρων ἐν ἐκείνοις ἀξιοῦμεν τοῖς γράμ-
μασιν, ὃ νῦν ἐστὶν ὁρᾶν γινόμενον, εἰ μὴ
τοῦ τῶν γραμμάτων ἐκείνων ἐξίτης, ἡ ἐκ τῶν
καταργήσεων τοῦ οικονομικοῦ καὶ μηχανο-
μακτοῦ τὰ ἀξίμων τῶν ὑπ' αὐτὴν ψυχῶν καὶ
τῶν πνεύματι, ἀπλῶς γὰρ τοῖς οὐν ἀδικηθῆναι
ταῖς ψυχῇς καὶ παρατρέψει ταῖς προσκυ-
σεις, καὶ ἄλλω τινὶ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν εἰρη-
ται πρότερον οικονομικῶν εἰπόντι ἔτι καὶ μὴ
παρνομήναι, καὶ εἰ τις τῶν δοκούντων τοῖς
ἱεροῖς Πατέρι τοιοῦται, οὐκ ἐστὶ τοῦτο οἰκο-
νομικὴν κλητίον, ἀλλὰ παράδοσιν καὶ προδο-
σιν δόγματος καὶ περὶ τὸ θεῖον ἀσέβειαν. Καὶ
εἰκότως· οὐ γὰρ ὅταν ᾖ οὗτοι οἱ λαλοῦν-
τες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Τὸ δὲ ἀντινο-
μοθετεῖν λέγοντες, οὐ πάντως ἐν ᾧ φημὶ
τῇ Ἐκκλησίᾳ θείναι, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἑστέον νομο-
θετεῖν ἐφ' οἷς αὐκ ἐβόλκαν οἱ πρότεροι, κατὰ
τὸ ἀρισταλάντευσιν καὶ ἀντισταθμίσαι καὶ
μεταίρειν ὅσα ἐφ' οἷς ἐνδεί τινός, ἢ ἄλλως πρὸς
οικονομίας δεσμένοις, τοῦ καιροῦ τὴν ἀναπό-
ρῳσιν εἰσπράττοντες, εὐχαρίσθαι γὰρ τοῖς πρότεροις
καὶ προσόροις ἐκκλησίᾳ Θεοῦ. Καὶ παρῆκει
νῦν τοῖς τρόποις διέλγειν τὸν καθ' ἑμῆς οἰκο-
νομικὸν οὐκ ἀρᾶνεις ὄντας· ὁ δὲ γὰρ θεοπείστος
Γεννάδιος παρανοοῖεν τὸν θρηγῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ ἐπὶ ἡμῶς ἐξέχειν τὰ λογικὰ ὀρέμα-
τα ζωτικὰ, ἀκινδύν τελευτήων καὶ τῶν ψυ-
χῶν καὶ τῆς πίστεως αὐτῶν ἀξίων, οὕτως αὐτοῖς
ἐμπῶς καὶ σπουδαίως ταῖς ψυχῇς ἔλεγε τοῦτο,
οὕτως ἡμεῖς ὑπερασπίζοντες τοῦτου καὶ ἐν
ἐκείνοις εἰρήκαμεν τοῖς γράμμασιν ὑπὲρ τῶν
ἐκείνων τὸν τοιοῦτον εἰρητικὸν τρόπον, οὕτως δ' ὁ-
μῖν ἐκείνη συνιδεῖται τότε, ἄλλον παθὼν ἡγου-
μένων, οὐτ' ἐκείνης συνίστα τῇ οὐκ ἡγούμεν,
οὐδ' ἡμεῖς ἐπαδικαὶν πλέον προήλθμεν, οὐδ'
ἡ Ἐκκλησία παρεδίξατο. Νῦν δ' ἑτέρα πᾶσι
τοῦ καιροῦ σχεδίαστος ἐν ᾧ τοῖς ἡγουμέ-

νοῖς τῆς Ἐκκλησίας, οὐ παρανοοῖεν ἀξιοῦτε
τὸν θρηγῶν μετὰ τῆς τῶν ὑποταξέσεων πα-
ρατρέψεις καὶ τοῦ ἀπαιθῆς, ἀλλὰ τὰς μαγί-
κας ἀναπετακνῶναι κλισιάδας, μάλλον δὲ ἔθον
τὸν φραγμὸν περιχεῖν, ἐφ' ὃ καὶ τὰς ψυχὰς
βλάπτεται πολλῶν, νεκροῦμένης καὶ τῆς πί-
στεως ἐν αὐτοῖς τῇ ἐνδεί τῶν ἔργων τῶν εὐ-
σεβῶν. Βούλει δ' ὅμως τοῖς ἡμετέροις ἐνέκειν
πᾶσι τὸ ἱσχυρὸν· ἐβόλκαμεν ἡμεῖς ἐνὸς ἐνε-
κα μικροῦ καὶ μικροῦ, εἰς τὰ πάντα καὶ κα-
θόλου μετὰ τῶν συνειρήνων (†) τῇ συκοφαντικῇ
ἢ παρεξηγήσει γράμματος· καὶ δὴ μὴ ἀπα-
ξιώσης ἀποκρίνασθαι ἐρομένη μοι τοῦτ'. Αὐ-
τὸς μὲν ἐμβριθῶς ἄγαν καὶ ἱσχυρῶς παρνο-
μῶν ἡμῶν ἐγράψον τὸ πρότερον καὶ οὕτως τῇ
ἀπάτῃ καὶ ἀγνοίᾳ ὥρων περιέχεις, οὕτως τοῖς
προστάταις τὸ πρῶτον ἡμῶν ἀναπερὸντων
ἐρετες, ἀλλὰ καὶ ἐγγράφον παρῶν ὡς
τεμάρων, οὐκ οὐκ πᾶσι λαβὼν, τὸ ἀνυγνοῦ-
σιν ἐψηφίζον· νῦν δ' οὐ τῶν ὧν ἡμεῖς ἡτιῶ
γινόμενων, ἀλλ' ἀπλῶς πέντων νομῶν τε
καὶ κανονικῶν διεφθόρων, καὶ τῶν μὲν ἐνε-
ργείας, τῶν δὲ συμβουλαῖς ἢ προδοσίαις ἢ οἰ-
κονομίαις ἢ διοικήσεσι ταῖς σῆς τελευτούμενων,
καὶ διὰ τὸ ἀπερῶνιν αὐτῶν, αὐτοῦ σου μετα-
βαλόντος καὶ τῶν ἡμετέρων ὧν ἐγράψον παρ-
νομῶν τὸ εὐλογεῖν αὐτοῖς χαρίζομενον, ποτὲ
τῶν καιρῶν πολιτεύεσθαι σε καλῶς καὶ διακρί-
σῆσθαι, ἐν χρηστότητι τρόπῳ καὶ ἡθους ἡ-
μερότητι καὶ ὧν ἡμῖν ὀρεῖταις χαρίτων ἐκτελεῖς;
Εἰ μὲν γὰρ νῦν ὅτε καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν πραγ-
μάτων πείρα προκύπτει ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τῶν
ἐκείνων καὶ θεῶν ἄνδρα ποιεῖ, κακῶς ἄρα τότε
καὶ διανοῦ καὶ ἔργατος καὶ ἔλεως καθ' ἡμῶν
εἰς τὴν τότε ταῦτα ὡς προσέχον ἐπίστασι, νῦν
ἄρα προέκωκα ἐν τοῖς χειρίστοις, ὁ πρὸς ἀν-
δρὸς οὐκ ἐν εἰς ποτ' ἀγαθῷ· ἡ πᾶς ἂν εἴποιμι
μετρίωτερον· Ἀλλὰ σοὶ μὲν πίστεως ὁ Κύριος
γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰρήνην δὲ καὶ τῇ
Ἐκκλησίᾳ παρασθῆναι ὡρεῖται καὶ χρεῖται, ὡς
οἶδεν αὐτός.

(Ἀντιγράφος)

* Ὁμιλεῖ ὅρος καὶ ἔσκε μὲν ἡ περιγραφή ἐφ' ὅ-
τι, τὸ δὲ αὐτῶν τοῦ ὅρους τοῦτου ἐπὶ τῆς ὑπε-
ρηφανίας χρόνῳ ἀποτρέβειν, τῷ αὐτῷ τὸν ὅ-
μορον ἀεχνῶς τῷ τε ποικίλῳ τοῦ ἡμῶν καὶ
τῷ τῆς γνώμης σκελετῷ, ἀπὸ πρὸς τὸν πρὸς
ἐκείνους καὶ ἐκείνους μὲν ἐνεκα ὑπερῆρται καὶ ἐπ' ἑ-
ρᾶτος, ἰσχυρῶς δὲ καὶ ἐμπόδος ἥσται τῇ
περιβουβήσει μόνῃ τῆς ἀλλοῦ ἀποκρίσεως, μὴ

†. Ἡμεῖς Βλαστάριος Σύσταγμα ἐν κεφ' α' τοῦ Κ.

ἀπὸδόν εἶχεν ἐκεῖνος θάνατον, ὅς γε τοσούτων ἀπείγχε νομοθετεῖν, ὅς γε καὶ ἐπὶ συμβουλευσίᾳ ἀπληρώτως οὐκ ἠγνόηθη; Τούτου δευτὸν, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν ἡλίου γήραος θάλασσα τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμει εἰς σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν, ὃ καὶ προῤῃγου πτείνει ἀεὶ γὰρ καὶ μεθ' ἡμῶν ὀλιγοβαρεῖν ὑπερκαρπύουσι πάντος τοῦ κόσμου; Οὐδ' ὑποβάλλεται τὸ μὴ μέγατερον ὄχι αἰῶνα ἔβητο οἱ πατέρες σου, ἵστασαν ὡς οὐ περὶ γάμων εἰρηται τοῦτο, περὶ δέ γε τῶν ἀβήρων τῆς πίστεως¹ πριγκιπίας δέ γε καὶ τετραγκιπίας πέρι, οὐδ' ὁ Κύριος, οὐδ' οἱ τούτω ἐρητήσαντες τι παρέδωκαν, ἀλλ' ὁ παλαιὸς νόμος διὰ τὴν τὸν ἀβήρων ῥοσὶ σκληροκαρδίαν ἐπιτρέπει τοὺς συγγενεῖς τὴν διέξωσιν, πορνείας ἀνακρανείσας μόνον, ὃ δὲ γε καινὸς τοῦ εὐαγγελίου καὶ λίαν ἀμειψῆς μὴ χωρήσας, ῥησιν² ἀνθρώπου τοὺς συγγενεῖς ὑπὸ Θεοῦ, καὶ μοιχεύειν διαρίζεται τὸν τῆς ἀπολυθείσας γεγαμηκότα³ καὶ ὁ Ἀπόστολος, τὸν νεώτερος γῆρας, δι' ὃς αὐτοὺς ῥησιν αἰσῶν, προτρέπει καὶ εἰς δεύτερον γῆρας ἵλθιν⁴. Εἰς τὸν οὖν οὐκ ἔχον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ τῶν πατέρων μεταίρειν ὄχι, τοσούτοις μᾶλλον ἴδει ἐπὶ τῇ τῆς πατρὸς οὐσί πατέρων ὅτι δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν πατέρων πρῶτί τεταπτο δευτέρως τὸ περὶ τούτων ἐν καιρῷ μεταίρειν, ἰδεῖται ὅτι τὰ τούτων πῶτον ἐκλήθησαν, ἡγήσαντο Βασιλεῖον καὶ τῶν ἐτέρων κατὰ καιροῦ, διακρίναν μὲν τυχόν ἐκ τῆς καὶ σοφίᾳ, πέναντος δὲ ὁμοίον τῇ ἐκκλησιαστικῇ δυνάμει καὶ ἰσοστά, οὐ τῶν ἐν τοῖς πρῶτοις γήραος ὄντων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐς δεύτερον τῆς Ἐκκλησίας ἡγουμένων⁵ οὐδὲ γὰρ τὰ τοῖς Βασιλεῖσι ἵστασαν ἂν οὗς τοῦ Βασιλείου ἢ ἀλλοῦ τοῦ, ὡσαύτως εἰ μὴ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ συν-
δοκίαι. Ὅ δὲ καὶ ἐν μέρει πῆμμι ὑπερβόλῃς, οἱ βασιλεῖς μικροῦ τινος συμπεριόντες αὐτοῖς γάρ, ὄντες ἄνημποι, παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ψήρον χωρίζουσιν οὗς αὐτὸς συνέειχε, τὸ τῆς καθ' αὐτοὺς συνελλόντες. Πῶς οὖν εὐσεβέστατοι καὶ πιστοὶ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ; ἢ πῶς οἱ παρ' αὐτὸν τιθέντες νόμοι, θεοὶ καὶ φιλεσεβείς; ἢ πῶς αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία ἰδέετο; Τίς οὖν ἀντιτεῖ μὴ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπολυθεμένην ἔχειν δυνάμιν, καιροῦ καὶ πραγμάτων καὶ λόγων εὐλόγων κατευθυνόμενων, οὐχ ἡσιστα δέ, καὶ ἐν οἷς ψυχὰ καὶ πῖσις κινδυνεύουσι, νομοθετεῖν καὶ ἀντινομοθετεῖν καὶ μεταίρειν ὄχι

πρῶτον, οἰκονομοῦσαν καὶ μηχανοκρίνῃ τὸ ἀζήμιον τῶν ὑπ' αὐτὴν ψυχῶν καὶ τῆς πίστεως, ἀπαθῶς μὲν τοῖς ἀδελφότησι ταῖς ψήροις καὶ περὶ τῆς πίστεως ταῖς προσκολληταῖς; Ἐγὼ δὲ μᾶλλον οἱ τις ἐστὶ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξέχων, μὴ οὕτω καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτῇ κινῶν, παρὰ δὲ μᾶλλον ἀπολυθεῖν ψυχικῶς οὗς ἐπιστεῖν διασώζειν, ὡς ὅθεν τοῖς τῶν πρῶτων θεοπίσμων ἐμμένον, εὐτόνως ἂν διατείναντ' ἐκπαίδευσιν καὶ γυμναστίον τὸν λόγον ἦναι, εἰ δοκῇ. Διασώτης ἡμῶς ἐγγεγραμμένος μὲν προδύτων νομῶν ἀπὸ τῶν ἐντελλόμενος ἐξέχειν ταῦτ' ἐπὶ νομῶς διὰ τῆς βροχίας θύρας τοῦ θρηγῶ, ὡς ἐνεδρευνόντων ἀλλοθεν ὑπέρων⁶ εἰ δὲ κενώσθαι τὰ θεία περὶ γένοντο καὶ κινδυνεύει παραπλῶσθαι τὰ θεία κατὰ, ἢ λαφύ τῷ μὴ ἐξέναι τῷ δέει τῶν θείων, ἢ κατα-
βῶσαι τῶν ἐνεδρευνόντων τῇ τούτων προδοί, ἐξέναι παρανοίαν τὸν θρηγῶν τῶν ἐτέρων καὶ διασώζειν τὰ θεία κατὰ πρὸς τὸ καὶ πεινῶν αὐτὰ ἀφίλειχ τῆς νομῆς⁷ ἐγὼ δὲ τῇ ἀπ' αὐτῶν ῥορὴν μόνον συγκαταλέγοντας, οὗτοι εἰ καλῶς νέμονται εἰ κακῶς ἐκασφύκην, οὐδ' ὅπως ἀνώτερος τῆς ἀπὸ τῶν θείων λόγος εἶναι διὰ σπουδῆς ἐθέλων μίαν τοῦ θρηγῶ θύραν ἔχειν πρὸς τοῦ διασώτου ἐκπαύμενος, καὶ μὴ ἐξέναι παρανοίαν ἐτέρων τὸν θρηγῶν, οὐ δώσω δικὰς τῆς ἀπωλείας τῶν θρηγῶν, ἐλθόντος τοῦ διασώτου καὶ τοὺς λόγους εἰσπράττοντας; καὶ τυφλῶ κατὰ τὴν παρομίαν⁸ δόλον, ἢ καὶ ἀλεκτροπῆρας εἰκὸς ἐστὶν ἡμῶς ἡ-
τάσθαι τῷ μὲν αἰτισμῶ τῶν νεοσῶν τυχόν καὶ ἑγὼ μὴ ἀκούμενης, εἰ μὴ καὶ ἐπιστισμῶν καὶ ἀκούσας, πρὸς δ' αἰσῶν καὶ αἰῶνα καὶ γὰρ ἡνὲρ αὐτῶν οὐκ ἀπὸ τῶν παραπλῶσθαι καὶ μὴ τῶν ἰδίων πτερίων ρειδόμενης εἰς προῤῃαν καὶ ἀπὸ τῶν θείων. Εἰ δὲ τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν εἰσώσαν κρίνειν τὰ περὶ τούτων καὶ διακρίνειν καὶ νομοθετεῖν καὶ ἀναπτύσσειν, καὶ ὁ μακάριος ἐκεῖνος τῶν συνδοκῶν τῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνακαρπύων ἡγησάμενος, καὶ ἐγγράμμος νομίας⁹ ἐπὶ τῇ θείᾳ τῇ δικαιοσύνῃ οἱ συνδοκῶν τῷ κοινῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐ νομιθεῖται ἀλλὰ συμβούλιον τῶν ἐπιστῶν ἐβούληθη, ἐκαστὸς καὶ δὲ ὡς ἐπὶ τῇ θείᾳ, ἰδεῖται ὅτι αὐτὸς μελὴν τῆς τοῦ ἀντικειμένου τῶν πλάνων δικῆς τῶν γὰρ ἱερῶν καὶ τοῦ λαοῦ οὐκ εἶχον¹⁰ λαλόντων. Μάτριν ἀπὸ τῆς τῆς Στρογγυλῆς πρὸς αὐτὴν ἐπέτακται.

1. Ματθ. 19, 6. Μάρκ. 10, 9. Πρὸς Κορ. α', 7, 10.

2. Ματθ. 19, 9-10. Μάρκ. 10, 12.

3. Πρὸς Τιμῶν. α', 5, 14.

4. 1ουδ. 15, 22.

Κυρῷ Μανο ἕλ τῷ Παλαιολόγῳ.

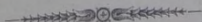
Τὴς σὲς ἀρετὰς αἰ μοι θαυμάζοντι ἄνθρωποι
προσηκουσας σου τῶν εὐγενειῶν, καὶ νῦν θαυ-
μασθὶ σου τὴν ἐπιεικεῖν θύλασον, ἄνθρωπε παν-
τῶν ἀκατέγνωστος· παριουμένους γὰρ τὴν
ληθὴ ἀρετῶν ἐξημέριος τινὸς ἔγω σου γράψα-
σθαι νῦν, πρὶν ἐκφυλάσσης ἐνέκα πρὸς Δοκεικα-
νὸν τὸν χροῖον ἀνδρα διαφορᾶς¹. Ἰσμεν γὰρ
ἀπαντες τὸ πρὸς τὸν σου πρὸς πάντας εὐμε-
νές, μέλιστα δ' αὖ ὃ δωρεθὲν θαυλώς, καὶ γε
τῆς ὑπολήψεως ὃς δύνῃς, τὸν τε τρώπων
αὐτοῦ καὶ παιδείας καὶ ἀρετῆς καὶ τῶν
πολλῶν ἀρετῶν· τῷ δ' ἄλλῳ τῆς συνέσεως
οὐδ' αὐτοῖς ἀνίσταται τὸν ἀνὴρ τῆς ὁρατοῦν ὑπο-
κρίσεως ἐννοῶν αὐτοῦ, καὶ ὡς ἔχοντα πείθω,
ὅς ποτ' ἂν ἐξεργάσθαι τούτου, ἀλλ' ὅτι τῶν ἀ-
πάντων τῆς εἰς αἰ πίστειας καὶ συνέσεως θαυ-
μασιμότητι, οὐδὲ τὸν τοῦ Μίδου πάντα γὰρ ἂν
εἰ οἷόν τε ἦν. Βασιλεῦσι δὲ τινος ἐπηρεαστοῦ
τούτου γέγονε κατόρθωμα σκυλιῶν, τῇ σῇ δὲ
πάντως ἐπιεικεῖ διακρίσει τὴν διαφορὰν περ-
εἶναι οὐκ ἔστι γὰρ ὅτε τῶν καλῶν οὐκ ἔρχεται
αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἐσπέρηται τούτο ἡ τε τῶν
εὐμενῶν καὶ ἀγαθῶν σου τρώπων ἰδιότης, ἔστι τε
καὶ τῶν αὐτοῦ, οὐ γὰρ ἴσμεν δὲ καὶ τὸ τῶν ἐν
τῷ παρόντι ἐπιστημὴν ἡμερῶν, προσθήσῃ δ' ὅτι
καὶ ἡ ἱερατεῖα ἡ ἐμὴ. Ἐργῶν δὲ τὴν διαφορὰν,
τινὸς ἡγεσμένους χροῖας πύθμενος γὰρ οὐ πρὸ
πολλοῦ εἶναι παρὰ τῷ Δοκεικῷ τοῦ μακαριωτά-
του πατρὸς καὶ πατριάρχου Γενναδίου τοῦ πᾶν-
σὺν ἡμεμῶν, τῶν ὑπὲρ λόγον γενεθλίων Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐνεκα², μεταστελλόμενος
αὐτὸν ἐφ' ὃ τούτου αἰτήσας, τὴν τε διαφορὰν
ἐργῶν ἐκ τούτου καὶ ὅπως εἰς τῆς σὲς ἐκεῖνο
χρόνος τὸ αἰτήμα ἐπανήξῃς σου πάλιν ἐπαγ-
γελλόμενος.

(Ἰνστιγράφος)

Ἀποδεδωκας τῷ Ἀρχιεπίτῳ τῆς ἡμετέρας
πρὸς ἀξίαν, εἴτε δ' ἐκεῖνος εἴτε σὺ, εἴπῃς οὐκ
ἔγω· ἡ γὰρ αὐτὸς καλὸς συνειργάσω τὴν κατ'
ἐκεῖνον διοικήσιν, κακὸς τὴν συγγνωσάτω σου
ψῆφον δεικνύσας, ἡ καλὸς διδρακνύσας τὸ τῆς
ἀρχιεπιστῆς οὐκ ἂν ἀποδράσεις ἐγγίλμα. Σὺ
δὲ σοφὸς ὢν σκέψαι σωτὴς πῶς ἀντιφάσεις,
ὡς ὑπὲρ τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν
ιερώων κανόνων, ὡς Ἰεραγὸς γῆς καὶ πρίντα,
πάντα παθεῖν ἥρου· νῦν δ' ὅλας ἡμέρας καθυφαί-
ρεται κατ' αὐτὸν, οὐκ ἔχων ὅτι τὴν αἰτίαν
εὐλόγως περιέχεις παρὰ γε κρατὶς ἀφειδέ-
σιν· Ὁμῶς γὰρ ἂν εἴπῃς αὐτὸ πλείον πα-
λαιότερος πολέμου χεῖρας αἰ σὺ δὲ ποιοῦσαι· τὸ
γὰρ ἐνὶ κολύβιν, ἐπιτρέπεται συνεργεῖν λογί-
ζεται καὶ συμπαράττειν τὸ κοινονικόν, θεσμός
δὲ οὐδεὶς οὐδὲ κανὼν ἐξωθεῖ τὸν ἐπισκοποῦν τῆς
ἐκκλησίας καὶ τοῦ θρόνου ἀνὴρ λιθῶν, ἐλπίων
καὶ κρίσεως, καὶ φήσῃ τις ἐγγίλματά τινεα
πρὸς αὐτοῦ κηρύττει. Εἰ δὲ καὶ μηδὲν τοιούτων,
καὶ ἡ τοιοῦτα πρόσκλησις ἐγγυνοῖ πολλῶν
γὰρ ὡς ἔστιν. Ἄλλους μὲν οὖν τινος τὰ τοιαῦτα
διακρίνεισθαι, οὐδὲν ἀπικνύς ἡ ἐκεῖνοι ἀγρυ-
κίζοντας ἡ αὐτῶν περὶ τούτους, αἱ δὲ τούτους
συντάττειν ἀπ' αὐτοῦ. Ταῦτ' ἄρα καὶ πολλὰ τῇ
φρεσὶ τοῖς πρὸς τούτους παύσαι πρὸς αἰ λό-
γους, οὐ γὰρ εἰς ἕνα ἄλλ' εἰνός ἔχων σου
ὅτι τῆς σὲς ἐγγίλμας ἀνταρμήσεις τοῖς λόγοις
τούτους ἐχρησάμενος. Εἰ δὲ μὴ καὶ προύργου τὸ
ἐγγίλμα ἦν, εὐτόλμως ἐχρησάμενος πρὸς σο-
φὸν τούτου ὁρῶν, πειθόμενος τῷ σοφῷ ἐλπί-
σας σοφὸν φάσκοντι καὶ ἀγαθῷ αἰνέει. Οἷσθα δὲ
τοὺς σοφοὺς ἰδιώτου καλῶν εἶναι συλλεγόμενους
τὸ πρῶτον οὐκ αὐτὴ καὶ κληθεῖσθαι ἀξία, σοφοῦ
δὲ τὸ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ ἐπικινῶν πρὸς ἑκεί-
τους γὰρ ἐνεργεῖται τούτους γὰρ διακρίνεισθαι
ταῖς γὰρ ἐνεργεῖται τούτους γὰρ διακρίνεισθαι
μελιστα προσθαί τὰτα διακρίνει καὶ οὐ
δεῖ αὐτοῦ ἐγγίλμα, ἵνα καὶ πολλῶν αἰτίων
αὐτοῦ ἀπολόγηται, καὶ τοῖς οἰκίαις τὸ συγγίλμα
σου τῶν ἐπικινῶν παρὰ σοφῶν.

1. Οὗτος ἔστιν ἴσως ὁ Ἰωάννης Δοκεικός, ὃς τὴν
περὶ ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως πραγματεύεται
ὁ Hoft ἐν Chron. Geocoromanes, σ. 246-257.
2. Ἐν τοῖς ἀνεκδότοις τοῦ ἱεροῦ Σχολαρίου λό-
γους καταλέγεται καὶ λόγος· εἰς τὴν κατὰ σάρκα
γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰδε
Renaudot ἐν Migne: Patrol. t. 160, σ. 288

1. Ἰδε. A. 163.

МЕЧНИКОВА

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΥΧΑΪΤΩΝ

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΗ.

Τὴν αἰτίαν τοῦ Ἰωάννου μητροπολίτου Εὐχαΐτων ὡς συγγραφεύς καὶ ὡς πολιτικοῦ ἀνδρός τῆς ἸΑ' ἑκατοσταετηρίδος καταβλέπον ἐπέλεξε ὁ ἐπιφανὲς ἑρευνητὴς τῆς μεσαιωνικῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας κ. Κωνσταντίνος Σάβας, ἐκδότης ἐγκόμιων καὶ ἐπιστολῶν τοῦ βυζαντινοῦ φιλοσόφου Μεγαλὸ τοῦ Ψέλλου¹, ἐμφαντικωτέρην δὲ κατέστησεν ἡ διὰ τοῦ Ἰωάννου Bollig καὶ τοῦ καθηγητοῦ Paul de Lagarde ἐκδόσις τῶν ἐν τῷ 676^ο κώ. 8^α τῆς οὐκρατιανῆς βιβλιοθήκης διασωθέντων συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ ἱεραρχοῦ τῶν Εὐχαΐτων², ἐν, Μαυροπόδα ἐπωνυμιούμενον, ἐξυμνεῖ ἡ ἐκδοτικὴ καθολικὴ Ἐκκλησία ὡς παράδειγμα τῆς συσταθεῖσας καὶ ἐν τῷ ὀνόματι γιννομένης ἐκστῆς τῶν τριῶν μεγάλων αὐτῆς φωστῆρων (Χρυσόστομος, Βασίλειος καὶ Γρηγόριος)³ καὶ ὡς ποιητὴν διαφόρων παρακλητικῶν κινήσεων. Τὸ σπουδαῖον λοιπὸν τοῦτο ἑκκλησιαστικὸν συγγραμμὸν εὐρὺν καταχωρίζω νῦν πρὸς τὴν ἐκδοτικὴν ἀξιολογητῆν ἀγιολογικὴν συγγραμμὴν, τέως ἀγνωστον⁴, ἣν ἀνέγραψα ἡμεῖς κώδικας ἐδημοσιεύη καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου τοῦτου παρατίθεις βίος τοῦ ἀγιολογητοῦ Γεωργίου Α', πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως⁵. Ἡ παροῦσα συγγραμμή, ἀτελής, δυστυχεῖς παραλειπτοῦσα ἄχρις ἡμῶν, δύναται νὰ κινήῃ ἀξία λόγου διὰ τὰς ἀκολουθοῦσας αἰτίας: α') ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς γνωστοποιεῖται νῦν πρῶτον, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐγγράμματος ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τῆς ἐπικεκλημένης Πέτρας, ἣν ἐξόχως ἐτίμων οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες· β') μαρτυρεῖ ἐπαρκῶς, ὅτι, ἐν ἑλλείψει ἐγγράφων μαρτυριῶν, οἱ τοῦ μεσαιωνικοῦ ἀγιολογικοῦ συγγραφεῖς ἐβιογράφεον καὶ τῇ βίᾳ παραδόσεων καὶ συγγρόνων αὐτοῖς ἀναμνήσεων, τοίους ἀνδρας ἀκμάσαντας ἐν χρόνις λίαν παρωχημένους, τοὺς ὅπερ συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν κριτικὴν ἱστορίαν τῆς ἀγιογραφικῆς φιλολογίας· γ') προστίθηναι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκδοτικῆς Ἐκκλησίας τιμωμένων ἁγίων ἀνδρῶν ἀγνωστον τέως ὄντων, χρηματίσαντα οὐκ ἀπὸ θανάτου, ἰδρυτὴν τῆς προσημενωθείσης μονῆς τῆς Πέτρας. Οὗτος δὲ ἔστιν ὁ ἐγκώμαζόμενος ὁσιος Γεωργίου, περὶ οὗ ὁ συγγραφεὺς λέγει ἐπὶ ὑπέρθε μὲν ἀρχαϊκῇ τῇ βίβλῳ, ἐν ἣ ἦν ἀναγεγραμμένη ὁ βίος αὐτοῦ, ἀλλ'

1. Ψέλλου Κ. Σάβας, Μεσαιων. Βιβλιοθ. τ. Α', σ. XLIX, 393, τ. Ε', σ. 112-167, 375, 417, 440, 462, 465, 495.

2. Iohannis Euchait. metrop. quae in cod. Vat. graeco 676, supersunt. Gollig, 1882. Περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἴδε τὴν σπουδαίαν κρίσιν τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου ἐν Deutsche Literaturzeitung, 1883, σ. 737-739.

3. Ἰδε Νικόδημος, Συναξαρι. τ. Α', σ. 427-429 ἐκδ. Φιλαδελφείας—καὶ πρόλογον Π. Ταυταλίδου τοῦ βιβλίου: Ἰωάννου Εὐχαΐτων. . . ἐγκόμιον εἰς τοὺς τρεῖς ἱεράρχας. Ἐν Κ. πόλει, 1852. Ἰδε τὴν ἡμετέραν περὶ τοῦ βιβλίου τοῦτου σημείωσιν ἐν Μαυρογ. Βιβλιοθ. Α', 41, ἐν ὁποσῇ.

4. Ἰδε Μαυρογ. Βιβλιοθ. Α', σ. 19^η.

5. Ἰδε ἀνωτέρω σ. 1 κ. ε'. Τὴν δὲ περιγραφὴν τοῦ κώδικος ἴδε ἐν σ. 54 τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης.

ἔτι ἡ τοιαύτη βίβλος ἀπόλλωλε· τὸν δὲ ἔστιν τοῦτον οὗτ' ὁ Φαβρίκιος γινώσκει¹, οὗτ' ὁ Νικηδόμης πληρέστατον συνῆκρισθην παραφράτας καὶ ὑπερμνηματίσας. Καὶ ἀληθὲς μὲν ἔστιν ἔτι τὸ τοῦ ἐσίου ἔνσημα λατινικῶν δύναται νὰ συνταυτισθῇ τῷ Οὐάρῳ (Vargus), αἰγυπτιῶν, οὗ ἡ μνήμη τελεῖται τῇ 18 ὁκτωβρίου, ἡ δὲ ἀποτομή τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός²—ἀλλ' ὀφείλω νὰ προσθῶ ὅτι ὁ Οὐάρος οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ Μαξιμιανῷ, οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὸν ἡμέτερον ἔστιν Βέρων, τὸν συγγρονίσαντα τοῖς ἐσίοις Παταπίῳ καὶ 'Ραβούλῃ καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, ζήσαντα ἐν τοῖς χρόνοις τῶν βασιλείων Ζήνωνος καὶ 'Αναστασίου τοῦ Δεκάτου. δ') Ἡ παρῶσα τοῦ Μαρτύρου συγγραφή συντελεῖ ἐπαρκῶς εἰς τοπογραφικὰς μελέτας περὶ Κωνσταντινουπόλεως, παρέχουσα τοῖς περὶ ταύτας εἰδικῶς ἀσχολουμένοις νέον ὄψιν ἐνδύμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπορρέουσα πρὸς ἀνέρεσιν τῆς θέσεως τῆς ἀπαξ ἐν τοῖς Μηναίοις ἀναφερομένης μονῆς τοῦ 'Ραβούλα, πρὸς ἐξηγήσιν τῆς ἀκριβοῦς ἐνστάσεως τῆς θέσεως Πύλης τοῦ Κωνηροῦ, πρὸς μελέτην μᾶλλον ἐπιστομμένην τῶν ἀπὸ τοῦ Κερατίου καλῶν μέχρι τῆς πύλης τοῦ ἁγίου 'Ρωμανοῦ γεγραπτῶν τευχῶν, καὶ τέλος πρὸς ἀνακαλύψιν τῆς θέσεως διαστήματος μονῆς, τῆς Περγας. Καὶ ἀληθὲς μὲν ἔστιν ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὐδαμῶς πικρεῖται μὲν τῇ τῆς εἰρημένης μονῆς διακριτικῷ τοῦτου ὀνόματος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπέθεσιν τῷ λόγῳ αὐτοῦ εἶναι τὸν βίον ἐσίου ἀνδρὸς ἀνακαλύψαντος καὶ ἀνδρῶσαντος εὐκτήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐπειδὴ γινώσκειται ὅτι συνήθως οἱ ἀδελφοὶ μονῆς τινος ἐφύλαττον αὐτοῦ, θεωρῶ ζήτησις κινουμένην, νὰ ἐπιστορῶσι τὸ μοναχεῖον αὐτῶν διὰ τῆς ἀναγκῆς τῶν πράξεων τοῦ κτήτορος, καὶ τέλος, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μαρτύρος μοναχὸς καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς μονῆς ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου—ἀναμνησθὼν μοι φαίνεται, ὅτι τὸ ἐν τῇ παρῶσῃ συγγραφῇ τοῦ ἐστορούμενον εὐκτήριον εἶναι ἡ βλάβη τῆς μετέπειτα κληρείτης μονῆς τῆς Περγας, ἣν συγγένους αἱ τοπογράφου ἐσφαλμένως τοποθετοῦσι πρὸς τὴν Περίλ καποῦ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ἐν τῷ 43 κώδικι γραφὴ τοῦ παρόντος ἰσχυρίου διαφέρει ὀλίγον τῆς τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῷ κειμένων τὸ ὑπογεγραμμένον δὲ: ἐν αὐτῇ ἀπαντᾷ, ἐναχοῦ δὲ διακρίνονται καὶ τινες ἀνορθογραφίαι, ἄλλως ἀσήμεναι· σύνθεσις δὲ λέξις ἀσυνήθης ἡμῖν ἀπαντῶνσι αἱ ἐξῆς, διαταγὰς (πολλὰς) εἴδει, ἀποκεκλιχθῆς, ἀπὸ πλεόν, τοιαιοποῖδε, ἐξότου, ταπρόσω, ὡς περὶ εἰσιν, παρατόδας, κα' ἐκαστήν, ὡς οὗτο, πανυπόθητον, τοτηρικὰς. Τὰ τελευταῖα δὲ τοῦ κώδικος φύλλα ἔλλειπνουν, ἀποσπέντα, ὡς φαίνεται, παλαιότερον.

1. Bibliotheca Graeca, X, ed. Harless.

2. Νικηδόμης, Συναξαρι. τόμ. Δ' σ. 142, 160.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ

τῆς καθ' ἡμᾶς ταύτης σεβασμίας μονῆς τῆς εἰς δρομα τιμωμένης τοῦ τιμίου ἐνδόξου
προσκήριον Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου καὶ Πέτρου ἐπιτεκνημένης,
τοῦ Μαρκοδόου,

ΕΓΚΛΗΜΙΟΝ Εἰς¹ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΒΑΡΝ.

§ 1. Τὰ τῶν φιλοθέων ἀνδρῶν διηγήματα
εἰσὼμεν τῷ λόγῳ τῆς διηγήσεως καὶ τὰς τῶν
ἀκροωμένων κατευραίνειν ψυχὰς, πέρις δέ
πως καὶ ζήλου κέντρον ἐνέειν τοῖς φιλαρίτοις
καὶ σπουδαιοτέροις αὐτοῖς ἀπεργάζεσθαι πρὸς
τὴν ἀγαθὴν μεταχείρισιν, ἃς δὲ πρὸς μι-
κροῖς ἐρῆζειν δυνάμενα² οὕτω γὰρ ὁ τῶν ἀν-
θρώπων πατήρ, ὡς πρὸς ἀγγέλους τῶν ἀνδραγα-
θημάτων ἡμῶν κατορθώματα, πρὸς τὴν βέλτιον
ὡς δυνατόν μεταπλάττει καὶ κατὰ μικρὸν
μεταμορφῶνται τὸν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσιν
τῆς γὰρ ἀρετῆς καὶ ἀρετῆς φανερούσης τὰ τῶν
οἰκείων ἀρεσέων ἀνδραγαθήματα καὶ στεφά-
νω θείας δοξῆς κατακλῶν³ ὥστε τοὺς αὐτὴν ἀ-
γαπήσαντας, καὶ οἱ νοουσαν, περὶ τὰ καλὰ
διακείμενοι, πρὸς ἕλκον ὅμως ὥστε παραθή-
γονται, τὰς περὶ αὐτῶν θυμῶν τῶν διηγήσει
πρὸς τοῦτο διακινῶμενοι. Ὅθεν καὶ τὸν ἀ-
σκητικοῖς ἐνδρώσαντα πόνους καὶ θανάτων
χάρις διαλάμποντα Βάρν τὸν ἀξίως τὸν
παρσιπτόν ἀγρίστον, οὐδὲ τὰ κατ' αὐτὸν τὸ
παράδραμιν εὐπρεπὲς, ὅσα τε τῷ βίῳ περιων
ἐξυμνήσαντα καὶ οἷας μετὰ θανάτου ἀμει-
βῆς κατεξέωτο, ἀλλ' ὡς ἔχομεν ἀποδοτέον
αὐτοῖς τὰ τῆς πανηγύρεως, εἰ καὶ μὴ προση-
μασίαν ἀρετῶν καὶ κρότους λόγων καὶ οἷς τὸ
τῶν ἐπικύων φιλοθέων εἰσὼμεν ἀπεριζέσθαι.
Ἀλλ' ὅμως ἐγκωμιστέον αὐτὸν ἐκ τῆς κατ'
αὐτὸν διηγήσεως⁴ οἷμαι γὰρ αὐτὸν τε μέλλον
οὕτως εὐφρανθῆσθαι, τοῖς οἰκείοις σεμνο-
λογήμασιν ὡς εἰκὲς ἐγκωμιωπίζομεν, καὶ μὴ
τοῖς ἀκροωμένοις πάντως ὀφειλῆθαι
τῷ κατ' αὐτὸν προσέγοντας διηγήματα.
Ὡς γὰρ οὐκ ἔστι λόγων ὑπὸ τὸν μῶδον κρι-
τέσθαι, ἀλλ' ἐν ἀπόπτῳ μέλλον καὶ μεσι-
τάῳ τόπῳ τῆς οἰκείας προσέθεσθαι⁵ ἐπὶ τῷ

πᾶσι τοῖς ἐν αὐτῇ τῆς οἰκείας φράσεως ἀπαρ-
μοδίως προέσθαι, οὕτως οὐδὲ βίους ἐναρ-
τους καὶ αὐτῇ τῇ τῶν Ἀγγέλων ἐξεταζομένων
διαγωγῇ σωτῆρ συγκλιπτεσθαι, ἀλλὰ παν-
ταχοῦ καὶ φανεροῦσθαι καὶ ἐκθειάζεσθαι τοῦ-
το γὰρ καὶ Θεὸν προξενεῖ δοξάζεσθαι κατὰ τὸ
ἀκλόουλον, καὶ τὰς θεωρίαις ψυχὰς ὡς δυνα-
τὸν ἐκτυποῦσθαι παρακινεῖ πρὸς βίῳ κρεί-
στον ἐξομοῖωσιν. Ἀλλὰ δῆπου καὶ τὸ τῆς εὐ-
νοίας ἡμῶν ὑπερβαίνει δοκίμιον, ἢ πρὸς τὸν
κοινὸν Δεσπότην ἔχειν ὀφειλόμεν τὸ τοῖς ἀ-
ξίοις τῶν ἡμετέρων (ὡς οἶν τε) τὰς τῶν ἐγ-
κωμίων ἀρεσῶν ἀμειβῆς καὶ τῇ θεῇ μνήμῃ
τούτων εὐφρανέσθαι, οἷμαι κοινωνεῖν αὐτοῖς
καὶ τῶν πόνων καὶ τῶν κατορθωμάτων ἐρε-
μένους⁶ ἐγκωμιστέον γὰρ ἔστι δικαίον εὐ-
φρανθῆσομαι. Ἰαοί, εὐφρανέσθαι δὲ πάντως
ἔπειτα πάντας ἐν ταῖς τῶν φιλοθέων ἀνδρῶν
διηγήσει, καὶ μέλιστα τοὺς ἐπετεῶς προση-
μένους διακινῶν, ὅταν ἀνθρώπων σώματος ἀσθε-
νείᾳ συνευγρημένον καὶ φυσικῶς ὑποκαείμενον
ᾤσθαι τὸν ὑπὲρ φύσιν κατατολμῶντα μανθάν-
οντα καὶ τοῖς πνευματικῶς τῆς πανηγύρεως εὐ-
λόγῳ ἀντιμαχόμενον, καὶ τέλος κατατροπού-
μενον τῷ αὐτῶν μισάνθρωπον ἀγρίστη. Ὅθεν
καὶ διπλῶν ἐνέειν κέρδος ἐπιγίνεται τοῖς
ἀκούουσιν. ὅτι γὰρ βασιλεῖ τῶν ἀπάντων
ἔδουσι χάριτί, ὡς τὴν κατὰ τῶν δαιμόνων
νίκην τοῖς αὐτῶν ἡμετέροις ἐπειδοῦσάντι,
καὶ αὐτοὶ δὲ κρείττερος τῶν πολλῶν γε-
γόναι πρὸς ἕλκον τοῦ κατ' αὐτοὺς διεγί-
νοντες. Καὶ τίς γὰρ μὴ θαυμάσει τὴν τοῦ Θεοῦ
ἀγαθότητα, ὅτι τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν τοιαῦτα
κατορθῶν ἐδυνάμην, ὡς καὶ αὐτοὶ κατε-
παῖσθαι τῆς τῶν δαιμόνων δυσμενείας τε
καὶ σκωτικῆς; τίς δὲ τὰ τῶν ἀγγέλων ἀν-
δρῶν κατορθώματα θαλλόμενος ἐπὶ τοῦ κατ'
λογισμῶν ὡς οὐκ ἐκ φυσικῆς τινος ἰσχύος
ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνω συμπαθείας ταῖς κατὰ δαι-
μόνων ἀρεταῖς ὑπαμαρτωθῆναι, οὐκ ἂν δια-

4. Ἐν τῷ κώδικι: ἐκ
2. Ματθ. 5, 15. Ἠεβλ. Μάρκου 4, 21. Λουκ.
11, 33.

νασταίη πρὸς μέλυσιν, κὼν μακρὴν ὑπολαμβάνει
τεθνήσκει τῆς ἐκείνου ἀκρότητος; Τὸ μὲν
γὰρ εἰς κακὴν ἀρετὴν αὐτὸν τινα κατενεύ-
χειν καὶ τοῖς ἰδίοισιν ἐργονίζεσθαι τῆς ἀκα-
ρείας, συμβόλον θεοφιλῶς ἐστὶ προαιρέσεως, τὸ
δὲ κατορθῶσαι τὰ τῆς προτίσεως ὡς πρὸς
ἐκείνην¹ προῖναι τὴν ἀρετὴν καὶ μέχρι πε-
ρὶ αὐτὴν τὸν σπουδαῖον ἐπαγωνίσασθαι, αὐ-
τῆς τε καὶ ἑξακιστάκτου τῆς φέσεως καὶ τῆς
τῶν δαμνῶν ἡγχαγῆς κατασφραζόμενον, τῆς
διὰ παντὸς ἀνεκπτώσεως τοῖς κήρυκτας τοῦ
πανηγύου Πνεύματος· ἐνεργείας τεκμήριον ἦν
δὴτα καταπλουτῶνς ὁ θεοπίσιος οὗτος ἀνὴρ
καὶ τοῦ Θεοῦ ὄντως ἑταῖρος, τὰ μὲν φυσικὰ
θελήματα τέλειον ἐκείνῳ παρέχον, ἃ τε καὶ μάλ-
λον εἶναι ἐπιπροσθεῖν τῇ ψυχῇ πρὸς ὑποδοχὴν
τῶν θείων ἐλλομψίων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶ σώ-
ματι παρέχον ἐπιπροσθεῖναι τῶν πάρε-
μβάνοντι πρὸς τὴν ἀσκησιν τῶν δὲ τῶν δαι-
μόνων ἀντιθέσεως ἐς τοσοῦτον κατέστωκετο,
ὡς ἐν ἑκάστῃ διακόψει τὰς αὐτῶν καρδι-
αὶ τῇ πανταυρίῃ τοῦ Πνεύματος· ὃν εἰ γε ἡ γὰρ
τῆς ἐκ λόγων ἡγεμονίας βουλὴθεῖναι ἐκτε-
σαι καὶ τοῖς ἐπικίνοις αὐτοῦ προσκαλῖναι λογι-
σμοὺς ἀποφύγειν, λήθοντες ἂν δυσσεβίταις ἐπι-
χειροῦντες καὶ οἷον εἰς ἄνωγα καθέντες ἐαυ-
τοὺς δυσκατέβητον, ὅτι μηδὲ κατὰ ἄνθρωπον
ὁ βίος αὐτῶν, ἵνα καὶ ἀνθρωπίνους ἐπικίνοις ἐγ-
καλλωπίζοντο, ἀλλ' ἀγγελικῶς² τις ὅλος καὶ
ἀπαρχμυλὸς καὶ θεϊκὸν ἐπικίνοιν ὄντως ἐπὶ-
ξιος. Πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐκ ἐκνήπιον τὴν
ἐπιχειροῖσιν, ἀλλὰ λόγων ἀπλότῃ καὶ συνο-
πτικωτέρῃ ῥοαίᾳ διηγεῖσθαι κατ' αὐτὸν
κὼν τὰ πλείω τῆς ἀγγελικῆς αὐτοῦ πολιτείας
παρεσβῆναι ἀνεκδιήγητα, συγνώμεται πάντως
ἡμῖν· οὐ γὰρ εἰς ἡμετέρας βῆμας τὸ αἶτιον,
ἀλλ' ἐκ τινος τοιαύτης συμβάσεως, οἷος δὴ πολ-
λάκις ἡ ῥοαὶ τῶν χρόνων τῷ βίῳ τούτων ἐνα-
ποκύνει ἔθος παρελθόν. Εἶχε μὲν γὰρ, ὡς λό-
γος ἦν, ἀρχαίαν τις βίβλος ἀνάγραπτα ὅσα
τε περὶ τὸ γένος προσέκειτο τῷ μακαρίῳ καὶ
τοῖς ἐσχάτοις τοῖς γεννητοῖς, οἷος τε πατρι-
δὸς ἑξέρου καὶ ὅσα γε παρὰ τῶν φυσικῶν ἐ-
σπούδαστο περὶ αὐτὸν τὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ
παιδείας, πλὴν ὅτι περ οὕτω συμβέη, οἷα
δὴ κατὰ τὸν βίον πολλὰκις εἰσθε γίνεσθαι, ἢ
τοιαύτη βίβλος ἀπώλῃ καὶ λήθῃ βυθίσι ὅσον
ἦδεν τὰ τοῦ πατρὸς ὑπενεβλήναι συνέβαινε·
τούτου χάριν ὑπόστα τῶν αὐτοῦ μέχρι καὶ σή-

μερον τοῖς φιλαρέτοις διὰ μνήμης συντηρήθη-
σαν καὶ τοῖς ἡμετέροις παρεπιμέρησαν ἀκοαῖς,
γραφῇ παραδοθῆναι δεῖν ἱσχυομαι.

§ 2. Οὗτος τοιγαροῦν ὁ μακάριος καθὼς ὁ
λίγος φέσεως ἰδιόμορος, ἐγγράφως μὲν οὕτω
καὶ τίμηρον εἰρηται, ὅστε ποίας χάριτος ἐξω-
μυτο, ὅστε μὴ ὑπολοιπὸς τοῖς τεκνῶσι ἐγνώ-
ρισε· παλαιὰ δέ τις παράδοσις ἀφάρτος, τὸ τῆς
ἀληθείας ἀσφαλὲς καὶ³ αὐτὴν τῇ ἀεραυτῇ
συντηρήσασα, μέχρι καὶ ἐς ἡμᾶς διαδίδοται ἐξ
Αἰγύπτου τε προῖναι τὸν μέγαν, κακὰ μὲν ἐσχί-
ναι καὶ τοὺς γεννητοῖς, καὶ ὅτι πρὸς τοὺς
ἀσκητικὸς ἀγῶνας αὐτὸν ἀρχῇθεν ἐξέδοτο
καὶ τῆς ἱρήμῃ τὸ ἀπαρχμυλῶν ἐξ ἑταίρου
σὺς τῆς ἡλικίας καὶ σφραγίζοντος σώματος καὶ
πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς ἀντιστοιχίας βουλεμναι·
ὅποτε δὴ καὶ Πατὴρ τοῦ ὁ Θεός καὶ⁴ Ραβουλάς
ὁ θεολόγος τὴν ἀγγελικὴν καὶ αὐτὰ πολι-
τεῖαν διεξόντες καὶ τὰς ἱρήμῃ ἐργαζόμενοι
τοῖς πᾶσι διὰ ἡμέρας ἦγοντο, τὴν αὐτὴν τῶ
θεοπιστῇ Βάρκ καὶ αὐτὰ πατρίδα συμληρω-
σάμενοι· ἰδοὶ γὰρ τὴν Αἴγυπτον ἔκωθεν κα-
θαπαὶ ἀγασθεῖσαν τῇ σωματικῇ τοῦ Σωτῆρος
ἐκπύρεσι, ὁπνίκα αὐτὴν αὐτὸς ὁ Κύριος ἐτι-
μήσας ἐκ Βηθλὲμ ἀπεδίδρασκε, τοιαύτας
ἀποκρίσεις καὶ τοιοῦτος ἀγάσας καρπώμενοι τὴν
αὐτὴν ἀγνῶσταν, καὶ τοιαύτας ἀντισταγῆναι
τῷ Δισπίτῃ τῆς χάριτος, ψυχῆς ἀγίας καὶ
καθαρῆς καὶ⁵ ὃν ἀποδοῦσας τῆς τῶν ἀγγέ-
λων ἀεραυτῇ. Καὶ μέντοι καὶ ἀντιστά-
γε τοῦ τοιοῦτου ἀγαστῶ ὁλοκαυτώματα τέ-
λεια καὶ Θεῷ μόνῳ πρόποντα πολλοὺς μὲν
ἄλλους, οὓς περ ἡ πρὶν ἐπὶ αὐτῇ βροδύτοκος
αὐτῇ μεγάλους ματὶ τῶν καὶ συνεχεῖς ἀπε-
γίνετο, τοὺς περὶ Παχὼμῶν, ἡ καὶ Μακά-
ριον, Μάρκον τε καὶ Ἀρσένιον, καὶ τὰ λοιπὰ
τῆς κτίσεως ὑπερρῶ καὶ θεῖα σερμολογήματα,
καὶ ὃν τὴν πολυώνυμον ἀπαρτίθοντες οὐδὲ λό-
γῳ περιλαβεῖν ὀρθάν. Οὐχ ἥττον αὐτῇ προ-
ήκατο καὶ Πατὴρ τὸν θεοπιστῶν καὶ Ρα-
βουλῶν τὸν θεολόγον⁶, ἄνδρας βίῳ μὲν καθή-
λου προσκειμένους θεοπροπῇ, ἀλλὰ καὶ θαυ-
μάτων χάρισι διαλάμπαντας, οἷος δὴ καὶ
κατ' ἐκείνῳ καρπῷ γνωρίζομεναι, καὶ⁷ ὃν καὶ
Βάρκ ὁ ἀδικαστος, ἄλλος ἄλλοθεν ὡς ἀπὸ
κυκλικῆς τινος περιπερείας τῆς τοῦ κόσμου πε-
ριαγωγῆς τῆς εὐθείας αὐτοῦ καρδίας πρὸς ἐν
τὴν κέντρον τὴν ἀρετὴν ἀπειθύναντας, πρὸς βίῳ

1. Ἐν τῷ κώδικι ἐπίδοσιν.
2. Ἐν τῷ κώδικι· ἀγγελικῶς.

(Ἑλλήν. Φιλολογ. Σχολογος. Μαυρογ. Βιβλιοθ. Ἑλλήν. Ἀνέκδ.).

1. Ὁ ὅσιος Ραβουλάς, ὃς ἡ μνήμη τελεῖται τῇ
10 Σεβτεμβρίου, ἦν ἐκ Σαμοσατων τῆς Συρίας ὁ
Συναξαριστὴς (ἰδὲ Νικοδήμου) ἀγορεύει τὴν ἐξ Αἰγύ-
πτου καταγωγὴν ἡ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διαμονὴν αὐτοῦ.

μίαν ἀπυτομολίπσαν αἰρίσιν, τὰς τε πύλεις καταλόντες καὶ τὰς ἱέρους οἰκήσαντες, τὰ τε θυγατρὸς τῆς ἀσκήσεως ὑλοφύως ἀναδέξασθαι καὶ τὸν κατὰ δαυμόνων ἀνδρικός ἀναλωσάμενος πόλεμον, καὶ οὐκ ἔτι μὲν τούτω διακρίψασθαι, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔκαστος πρὸς τὴν στενὴν καὶ τεθυμένην ἑαυτοῦ ἐκδοσάμενος πόλεμον, καὶ ἄλλος ἀλλήλου πρὸς τῆς διατριβῆς αὐτῶν σχεδίασσαντες, ἀσμενοὶ τε τῇ φίλῃ προστετακότες ἡσυχίᾳ καὶ ἀναδύσεις ἐν καρδίᾳ τιθέμενοι, μόνον τε κατὰ μόνον τῷ Θεῷ προσδικιζόμενοι, τῷ ἀπὸ ὑλοφύλης αὐτοῦ καὶ τῆς τῶν πονηρῶν πνευμάτων καταγιγδὸς διὰ παντός διακρίνοντες, καὶ κούφως οὕτως τὴν τοῦ βίου θάλασσαν ὑπερβαίνειν αὐτοὺς ἐνισχύονται. Ὅθεν καὶ πολλοὺς ἐν αὐτῇ ἀμειψάντες χρόνους καὶ τοὺς κατ' αὐτὴν ἰδρῶν ἐκπῶνας ἐγγυμασάμενοι πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς ἀκρίτητον ἐπιλακασί, τούτους ἑαυτοῦ τῶν αὐτῶν μεταωρίσαντες ὡς διήλου τῷ Θεῷ συγγινώσκοντες μετὰ σώματος. Ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐπὶ μακρῷ τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἀγνοεῖν κατακλύσεσθαι, καὶ ἐπὶ ἡλίον νέμει διηνεκείᾳ συσπείρεσθαι, ἀνέμους γὰρ οὗ τοῦ δοξάζοντος αὐτὸν δοξάζειν καλὸν προσήμιον, ἀλλ' ἔδει πάντως κατακρήναι ποτὲ γε εἶναι τὰ κατ' αὐτοὺς ἵνα καὶ Θεὸς δοξασθῇ καὶ τῷ ἐκείνου προτεβῶν εἰς μέμνησιν, λογισμὸς τε αὐτοῦ εἰσὶν δυσκαθέκτος καὶ πολλὴν αὐτοῦ ἐκείνου τὴν τῆς καρδίας εὐλογίαν τὴν Κωνσταντίνου θεύρασθαι. Ἦν δ' ἄρα τούτω τῆς ἀνω πονηρίας τεκμήριον, ὥστε καὶ ἄλλοις ὑποτύπωσιν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ κανὼνα τῆς πρὸς σωτηρίαν κρείττεται μεταβολῆς, οἷς περ ἄρα ἐντύχουν, καὶ σωτηρίας πρίσταν τὸν βίον αὐτῶν προτεβῆναι τοῖς γε δὴ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμην κεκτημένοις ἐπιπεριπῇ πρὸς ἀντιλήψιν ἀρετῆς. Θεῶν γὰρ ἦν ἰδεῖν τὸ τοῖς θεοῖς πατράσι τινικᾶδε συνεισπίσιν, οὐ μικροφύως ζῆλον καρδίας καὶ μετρίφρους ἄλλα καὶ μεγάλων ψυχῶν καθικοῦμενοι, ἀνδρας ἀπὸ μακρῶν τῶν χρόνων ἐπαγρημένους τὴν μονίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀγροεῖσθαι παντάσῃ, τὴν τε φίλην ἡσυχίαν ἀρχήν ὑλοφύως ἀγαθήσαντας καὶ πρὸς τὰ τοῦ ἀγροῦ θηρία τὸ τῶν ἀνθρώπων μεταβλημένους κοινωνικῶν, οὕτω ἀλλοῦς ἐπανεῖσεσθαι τῆς ἱερμίας ἀσκήσεως διατριβῆς ἀντασπασάσθαι, ὡς μηδὲ βαρὺ τι ὑπόκειν τὴν ἀπ' ἐκείνης μεταβῶσιν. Τῆς γὰρ τοιαύτης προτίσεως ὁλοκῶς ἑαυτοῦς ἐξαρτήσαντες καὶ μηδὲ καταστρεῖν σὰς αὐτοῖς ἐπὶ πλὴν ἱσχύοντες, θεία γὰρ τις βούλησις ὡς προλέγεται τῆς καρδίας αὐτῶν

ἀνερθεῖν, ὡς οὐδ' ἀνεκτὴν αὐτοῖς ἰδοῦναι μὴ καὶ πράγμασι τὰ τῆς γνώμης ἀποπερᾶναι καὶ τέλος ἐπινεγκῆναι τοῖς βουλεύμασιν. Ἦν τεβῆν τὴν ἱερμὴν διαγωγὴν ἄλλος ἄλλος καταλείψαντες, ἀκρίβην ἀπαναστάντες, Θεῷ ἐκείνους καὶ τῷ πρὸς τὴν ἰδὴν καμῆτω φέροντες ἐκδοσάσιν. Ἦν δ' ἀνωθεν συνευδοκῶν αὐτοῖς καὶ οὖν ἐμμερῇ τὴν τρίβον καταστρέφοντες ὁ καὶ τὸν τοιοῦτον λογισμὸν αὐτοῖς ἐνείας καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐνσκήψας τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετὰστῶν δὲ καὶ τῷ Ἀβραάμ ποτε μεταναστεύσαι τῆς πατρίδος γῆς ἐγχερμάτισαι, καὶ τὸν Ἰακώβ δὲ πάλιν τὴν Ἠσαὺ κκαίαν ἀποδιδάσκοντα, ὑποσχέσει τοῦ μὴ ἀνείναι τούτον μηδ' ἐγκαταλίπειν, ἀνέρωσέ τε καὶ ἀνεθάρρυν. Οὕτως καὶ τούτους τὸ φίλον ἔδαρος τὴν ἱερμὴν καταλείπονται κούφως φέρειν καὶ λίαν ὁλοκῶς ἐνεποιήσιν, ὡς θεῷ συνευδοκῶς διακρίνειν ἐπιτάχματι οἷ γε τοσούτον τῆς φίλης ἡσυχίας ἐξείργοντο, ὡς ἐτόλμως ἀν' ἐλθεσθαι καὶ αὐτὸ προσέβαι τὸ ζῆν ἢ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀφορισθῆναι γλυκίστατος.

§ 3. Ἐκτεβῶν τῶν ἱερμῶσαντες τὸν τῆς ὁδοπορίας πόνον διήκον ἑκαστος, ἐρείσει τοῦ ποδουμένου πρὸς τούτω παρακροσάμενος. Εἴτε τί γίνεται· Θεὸς ἀνωθεν ὁ καὶ τῷ εὐλαβεῖ ποτε Κωνσταντίνῳ καταμνησάσας τῇ παραλήφῃ Ἰσπῆρ τὸν Πέτρον ἰνδιατρίβοντα καὶ δι' αὐτὸ τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῷ γενέσθαι ὑποσημαίνόμενος, ὁ καὶ τῷ θαυμασίῳ πάλιν Κωνσταντίνῳ παραδόν ἀγαθὴν ἀναγνώρισμα τὸν φιλοπίστον Φίλιππον, ὁ καὶ τοῖς περὶ Κλεόπαν αἰσθηδὸν ποτε καθ' αὐτὸν προσενοθεῖς καὶ συμπερευόμενος καὶ αὐτὸν ἀποκαλύψας ἀνέλιπτα, αὐτὸς καὶ τούτους ἀνέλτας προσενοθεῖσθαι ποιεῖται, καὶ οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἀποκαλύψαι τὴν τε λόγῳ τὰ τῆς πράξεως πεποιήναι καὶ ὅποι τὰ τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς βουλῆς αὐτῶν ἀπειγόμενα ἐκείνος καὶ ὅθεν ἐξώρμηται καὶ ὅπου παρεκκλῖσται, εἶδεν τινα καθ' ἑαυτοῦ τὴν τοιαύτην ὑποκρίσεως συνειλεῖν, εὐθὺς ἐκτοτε μᾶλλον ἐπὶ τὴν ἐπὶ ζήνης διετέθησαν πέρθεον. Καὶ οὕτως τῆς προτίσεως αὐτῶν πρὸς μίαν σύμπαντον ἀντιθέσαντων τῷ πρὸς ἀλλήλους συγκροτησάμενος, ἀλλοῦς πρὸς τὰ βλιερέ τῆς ζωτικῆς ἀντιθέσεως, ἀλλοῦς πρὸς τὴν ὁδοπορίαν ὑποστρέφοντο κρημάτων, πάλιν μὲν ψυχῆς ὡς ἀπὸ πλάνης πρὸς τὴν ἀλλοῦς ἀντιστρέφοντες, πολλοὺς δὲ καὶ τῆς τοῦ κόσμου μετακινήσεως πρὸς τὴν κατὰ Θεὸν διαγωγὴν

1. Ἐν τῷ γλώσσῃ καὶ.

μερισθόντες καὶ τῷ ζυγῷ Κυρίου υπερβιβάζον-
τες, πολλὴν δὲ καὶ οὐρανὴν ἀμαρτημάτων ἐξ
ἀνθρώπων ἐν τῷ διεξιέναι παρασύροντες, τὰς
καρδίας αὐτῶν ἐξ ἀπονοίας ἐπικαλύπτουσα καὶ
πρὸς τὸν θεὸν ἀποστασίας διαβέβηκεν ὡς καὶ οὐρανὸν
παραπλῆνίζοντα, καὶ ταῖς κατηχητικαῖς διδασ-
καίαι τὸν περὶ πειρασμῶν καὶ τοῖς τῶν λόγων ὁρ-
μημαῖσι ἐκκαθίζοντες, οἳ τινες πραγμα-
τικῶν καὶ ἀπορρῶν ἀναδοδόμενοι βρῆσιν, εἴτα
πρὸς μὴν ἐστίν τε αὐτῶν ὁρμηματα συ-
σπέρουσαι καὶ αὐτοὺς συνεισβάλλουσαι καὶ πάντα
συρριπτοῦσιν ἡρώων ἐπιπίπτουσα τῷ ἄλλῳ τῆς
προηγμένης ἐξαναπύουσαι καὶ συγκαθιέλουσαι καὶ
τὸν τόπον τῆς ἐπιλογισμῆς αὐτῶν σαφῶς ἀπο-
καθαίρουσαι. Ἐνταῦθα τῶν ἐν πόλει παρ-
ουσιούντων καὶ χώρας ἀπολλώσους ἄλλας
ἄλλοι διαδιδόντες, ἄλλοις τὴν ἑαυτῶν τὴν τοῦ
κόσμου βλάσαν διατέμνοντες καὶ τὰς ἄλλας
αὐτῶν μηδὲν ἐκ μηδ' ἑνὸς παραλείποντες, ἀλλ'
εἰς ἐκιντοὺς συνάγοντες πάντοτε τὰ ἐσθλὰ
διαβέβηκεν καὶ ταύτης διασώζοντες ἀντιπα-
ντα τῷ ἔρωτι τῆς πρὸς Θεὸν ἀγαπήσεως, ἢ
καθ' ἑαυτὸν ὥσων (ὁ λέγεται) τῷ πυρὶ ρουσι-
σας ἀνταρξαμένοι, σύμφωνα κατασθενύν-
τες τὰ τῶν ὀρέων ὑπεκαλύμματα τῇ ἀντιπα-
θείᾳ τῆς συνήθους ἐγκαταλείποντες καὶ τῇ δυνάμει
τῆς ἀνωθεν χάριτος καὶ γὰρ εἶπον ὡς ἀληθῶς
τὸν ὠφελὲν αὐτοὺς ἐπανάγοντα, τὸν δυνάμει ἢ
τρισὶν ἐν τῷ αὐτοῦ συνελευμένους ὁμῶς
συνεῖναι καλυπτομένον, τοὺς πόδας μὲν αὐ-
τῶν ὥστε ἔλκρον καταρπύζοντες, ὥστε παν-
τοίας θηριότητων παγίδος καὶ μηχανῆς ὑπερ-
κλίσαντες καὶ πρὸς τὰ ὕψηλα τῆς ἀπαθείας κα-
θίστασθαι, τὰς χεῖρας δὲ εἰς παράταξιν ἐκδι-
δάσκοντες, ὥστε τῇ σταυρικῇ αὐτῶν ἐκτάσει
μυροειδῶν ἑλλῶν κατατροπούσθαι παράτα-
ξιν, ἀνωμῶν τε τὴν ὁδὸν αὐτῶν πανταχοῦ κα-
τεστρέφοντα καὶ τὸ ρῶς τῆς αὐτῶν ἀγγελικῆς²
διαγωγῆς τῶν ἀνθρώπων πάντων ἐπιπροσθεν
διὰ παντός ἀνθρῶποντα.

§ 4. Μετὰ τὰς μακρὰς τοιγαροῦν ἐκείνας
περιόδους, ἃς διενεργεῖ αὐτοὺς ἐξεγινετο ἔρω-
τι τῆς μεγαλοπρέπειας, τέλος καὶ ταύτην ἰδεῖν
κατακλιθεὶς καὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων κα-
λύμτων ἀνέντες ἐπὶ μακρὸν, εἴτα καὶ τοὺς περὶ
αὐτῶν θέματα τὸν ὁρατὸν ἐπιτρέφοντες το-
σοῦτον ὥσων καὶ τῇ οὐδὲ μικρὸν τὴν χαρίσασθαι,
τῷ Θεῷ μεγάλως καλωμελούμενος τὰς χάριτας,
τὸ τε τῆς ὁδοπορίας ἐπαχθῆς αὐτοῖς ἐκουρλί-
σαντι καὶ τὰ τῆς ἐρέσεως ἐκπληρώσαντι.

1. Ματθ. 18, 20.

2. Ἐν τῷ κώδικι: ἀγγελικῆς. Παρ. σελ. 39.

Ἐπεὶ δὲ τῆς προτέρας ἀναμνησθῆναι βουλῆς
καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ, οὐκ ἐπὶ πλέον δέ-
που ἡγήσαντο ἁστικαῖς ἰδιαιότησιν ἀντιστοί-
χαις, ἀλλ' ἡσυρῇ τὸ λείπον διάνοιαι τῆς αὐ-
τῶν ζωῆς ἐκαστοῦ καὶ ἐαυτὸν διασέβαντα.
Ἐνταῦθα περὶ αὐτῆς που τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς
ἁστικῆς αὐτῶν ἐκπλήκει καταπλήξι συμβου-
λευσάμενοι, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος πρὸς τοῦτο
πάντως συγκινηθέντες, καὶ μὴς καὶ τῆς αὐτῆς
γεγονότες προθέσεις ἵνα καὶ Θεὸς ἐπὶ τοῦτοις
μεγαλυνῇ, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ δὲ κατοικοῦντες, οἵ
τις καὶ μέλυστα μετῇ ἀρετῆς, ἐνταῦθεν πρὸς
τὴν τοῦ καλοῦ διανοητῶν ἐκθυμώσεως ἀντι-
λήψιν. Διαδραμόντες τοιγαροῦν τὴν πόλιν ἀπα-
σαν ἐπισκεπτικώτερον, καὶ πολλοῦ τῶν ταύ-
της μερῶν συνιδόντες θεοστέον τὴν γῆρα καθε-
στακυῖαν αὐτῇ καὶ πρὸς ἡσύριαν ἐπικαιρότα-
τον, τὸ πρὸς δυνάμει ἡλίου μέρος τῶν ἄλλων
πάντων ταύτης προτεταγμέναι, ὁ γὰρ δὴ τὸ
χερσίων αὐτῆς περιτείρισμα ὅρ' αὐτοῦ περι-
κλίου, ἀγόμενοι μὲν αὐτὴ καὶ ὡς εἰς κλη-
ροῦς καὶ θέσεως καὶ τῆς αὐτοῦ ἐκπολιτισ-
τικῆς ἐνσπρενόμενοι, πλεον δ' ὅτι πάσης
ἀπορίας καὶ γαλήνης πεπληρωτοῦ τὸ τε γὰρ
ἐν αὐτῇ αὐτὸ ἐκαστῶν τῇ βαλόνσῃ ἀποδιδί-
ρητο, καὶ οἷον τῆς ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀποτελεί-
στο παρατάσεως ἐξ ἀρκετικῶν τε καὶ νοτίου
κλήματος ὑπὸ ταύτης ἀσφαλισθόμενοι, καὶ ὡς
πῶς τινι ὄντι τῷ ἀπομακρυνόμενον τὰ
ἐνδοθεν, ὁ τε γὰρ ὅτις ἀπὸς ἐντὸς ἐπὶ μήκιστον
ἐραπλοόμενος ὡς οὐκ ὡς ὑπεκνέει καὶ ἁλίσκος
τῷ τε συνηρεῖ τὸν δὲ δυνάμει ἐν μέλα συστα-
ζόμενος καὶ οἷον ἐπιτελείται καὶ προβεβλημένος
καὶ χάριν θέματα, ἢ τε τῶν ἀνωθεν μελωδία
ἐκ μετῶν τῆς κοιλίας τῶν αὐτῶν ὡς οὐκ
καὶ μελῶν περιτρέποντα, τὰ τε ὅσα τῶν
δένδρων ταῖς αἰσῶν μαλακῶν τε καὶ παραπνέ-
εικταῖς ἐκπεμπόμενοι τὰς νάπας περιελάττοντες ἁσφα-
λιστικῶς τὸν οὐρανὸν πρὸς κατακλιθῆναι ἁσφα-
λιστάστον. Τοῦτου δὴ τοῦ μέρους καταβλη-
θέντες ταῖς χάρισι, αὐτοῦ τοῦ κατακλιθῆ-
σαι καὶ τῆς προτέρας ἐπειρήσει διαγωγῆς
ἰδιαζόντως ἐκαστος ἡρεσιάζοντο, ὡς σπουδῆς
ἐρημικῆς διψόντες τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὸ κα-
τὰ μόνος ἀποκρῖναι τὰ τῆς ἡσυχίας μετέργε-
σθαι. Τοιγαροῦν καὶ μηδὲν τὴν λαβόντες, μηδὲ
τὰ πλείω φιλοπονήσαντες, ἀλλὰ τὴν αὐτοῦ
τοῦ ὑποδύντες τοῦ τύπου δασύτητα καὶ ταύ-

МЕЧНИКОВА

την έκτασις ὡς καλὴν σχεδίσαντες, ἰδιαι-
τως έκτασι τοῖς τοῦ ἁγίου θηρίου έκτασις ἐν-
δόκησε συνυλίσσασθαι. Πλὴν ὡς μακρὰν ἀπ' ἄλ-
λῃων τὰς διακρίσεις αὐτῶν ἀπεικάζοντο, ἄλλ'
ἀπὸ ματρίου τινὲς διακρίματα, ἅμα καὶ τὰ
τῆς ψυχῆς κρατούντοσι έκτασις καὶ τὸ ἀκοι-
νώνοντος ὡς ἐποινίδιστον διακρίνουντες. Ὅ μὲν,
ὁ Πατάσιος, κατὰ τὸ ἀρκιτικώτερον μέρος, ὡς
πρὸς τὴν παραλίην εἰρήνην τῶν Βλαχερνῶν¹. ὁ
δὲ, ὁ Ραβουλᾶς, κατὰ τὸ νοτιώτερον, πρὸς τὴν
πόρτην τοῦ αὐτοῦ τείρου, ἢ περ ἐπὶ ὠνυμῶν ἢ
τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ προσκηγορία ἀποικικλῶσι-
ται². ὁ δὲ γὰρ ἑσπερίους Βάρας κατὰ τὸ μέσον
τῆς *π' ἀλλήλων αὐτῶν δικαστέως, οἷα σύν-
θεσμον τῶν ἁερων τὴν έκτασι πεζῶν κα-
τασκύνουσιν.

Ἡ *π'. Ὅσα τοίνυν τὰ ἀπὸ τοῦδε τῇ μεγάλῃ
ἐκτασίᾳ κατὰφωτο καὶ ὅσα γὰρ τῇ μακαρίᾳ
Ραβουλᾷ ἀρχωνόστο, αἱ κατ' αὐτοὺς ἱστορίαι
σφαιρικοῦ δι' ἀνέρεαν, προβυβλημέναι πᾶσι
κατὰ τὸ πρῶτον τοῖς γὰρ βουλομένοις τὰ περὶ
αὐτῶν διεξέναι καὶ ἐκτελεγεῖσθαι³. Ὅσα δὲ γὰρ
τῇ θεολόγῳ κατὰ τὸν Βάρα καὶ ὅπως αὐ-
τῷ τὰ κατὰ τὸν βῆμα τὰ διήκοντα, ἐνθὲν
ἐρῶν ἐπειδὴ γὰρ συγγράφει παραδόναι ὅσους τὴν
ἐκτασίαν καὶ γνώμης (ὡς ἐκτασί) φιλοπάτορος,
ἐκτασί καὶ ἡμεῖς τῇ τὸ ὅσον τὸν ἀργύριον
κατακρίνομεν ὡς ἡμεῖς τινες καὶ ὁ ῥωμανός
τὴν κατὰ τὴν συνεισέλευσιν⁴. Ὅσα ὅσον τοῖν
αὐτῷ τὴν τῶν ἀντιμερίστων, ἐκτασί δὲ καὶ
καὶ ἰσοκρίσιν ἀπερίσπαστα τὰ τῆς ἐκτα-
σεως αὐτῇ ἐκτασίᾳ, έκτασι μᾶλλον ἐκτασί
ἀρτι τῶν πόνων ἀργύριον, ὅσως πρὸς τὴν

ἀρτιτὴς παρὰ τὴν έκτασιν καθῆκε μετὰ γεν-
ναίου προνήματος γυμνὴν παντάπασιν τῆς ὄλης
τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὸν δι τῶν τοῦ σώματος
ἀναγκῶν ὡς μάλιστα ὑπερκείμενον, ὥστε πρὸς
τῆς ἰβήρων συμπλοκῆς καθέκαστος εἶναι ἀπαραι-
πόδιστον, ἰσχυρὸν τε πρὸς τὸ καταπαθεῖν ἐν
καρῇ καὶ σθινερῶς αὐτοῖς ἀντιτεθεῖσθαι. Ἐγ-
κρατίας μὲν γὰρ αὐτῷ τοσούτον ἐμείλινον, ὡς
κόσμον αὐτῷ καθόλου λογίζεσθαι τὸ ἔδδο-
ματικῶς ἀπονοστεῖσθαι, καὶ τοῦτο δι' ἄρτι
διακρίναι μόνον καὶ ὕδατι, ἀργυρίους δὲ το-
σούτον ἐξείρητο, ὡς ὅλας νύκτας ἀπύνοιας δι-
αβόλῃν, καὶ τοῦτο κατὰ συνέχαιαν τῇ τῶν
θεῶν ἰσχυρῶν μελέτη φιλοπόνην ἀνασφουόμε-
νος, κατὰ τὴν τὴν θεῶν παρὰ τῶν καὶ τῇ
τοιαύτῃ περὶ τῆς καὶ αὐτοῖς γὰρ τοῖς ἀργύ-
ροις παρὰ τὴν ἐκτασίαν, προσεγγίζει αὐτῷ ἀνέ-
δοτος ἐκτασίαν διηκόνον, ῥονάτων κλίσις
πάντως τε καὶ πανημέριος, ψαλμοὶ τοῖς χιλι-
σιον ὑπάρχοντο ἀκατάπαυστον καὶ ἡ κίνησις
Κυρίου συνιᾶσι αὐτῷ διὰ παντός κατὰ δίκαν
ἐκτασίαν. Ἐνθὲν τοι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς λαμπ-
ρότητα μετὰ πέρματος ἀκατάπαυστον καὶ συν-
τέρησι καὶ ἔξιν τῆς εἰς τὸν νομῶνα τοῦ
Δισπότου συνεισέλευσιν, οἷα τινὲς ἐκτασί τῇ
παλαιῇ χρησόμενος πειρατῇ, ἢ διὰ τῆς ἀνιούσης
σκληραγωγίας αὐτοῦ καὶ ἐκτασίαν ἀπὸ τῆς
τὸν λόγον τῆς καρδίας περιεργον ὑποκαίωμενον
καὶ τὴν ἐκτασίαν τῆς δικαιοσύνης διεκωμῶμενον ἐκ-
τασί πρὸς τὸ τῶν ἀρετῶν φιλοπόνησι⁵. Ἐ-
σπειρε γὰρ τῇ τῆς σφαίρας κατατῆξει τὴν ψυ-
χὴν καθαρῶς τὴν ἐκτασίαν, καὶ τὰ τοῦ νόου
ἐκτασί πρὸς θείας καὶ θεῶν προσεικομένους
ἐκτασί ἀκατάπαυστον. Ὅθεν καὶ πρὸς μίμησιν
τῆς τοῦ θεοῦ βουλῆς, έκτασί ὡς εἶχε συνέ-
τεινεν ὡς γὰρ ἀρετῶν τὴν τὸν ἐκτασίαν βίον
ἐκτασί ἐν οἷς ἐκτασίαν ἐκτασί, τὴν γα-
στέρᾳ μὲν ὡς ἐκτασίαν ἀποδοδῆσθαι δικαιο-
κρατίαν καὶ πρὸς τὸν ἐκτασίαν ὅρος ἀνταγί-
χων καὶ οἷον ἀποκαταστασίαν, ἀντιθέτον τὴν
καταδρόμην αὐτῆς καὶ οἷον ἀνταρρῶμενον, ἀκα-
τάπαυστον καὶ ἐκτασίαν ἐκτασί, ἐκτασί τὰ
κατακρίνοντα μετὰ τοῦ σώματος καὶ τῷ πυρὶ
τῆς θείας ἀγάπης πᾶσαν ἐκτασίαν ἐκτασί-
θειαν, ὅσως τὴν τῆς λειτουργίας ἐκτασίαν, ὡς
τοῖς μουσικοῖς λίγῳ δαίμονας, τῇ μακάριᾳ τῆς
ἁγίας πεπαιρησμένους κατακρίνοντα, καὶ
ἀπολλύς, τοῦ βαπτιστοῦ δι' ἐκτασίαν πᾶσι ἡ-
κα παρὰ τῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῇ γυναικτικῇ
τῇ ἐκτασίαν τῶν γυναικῶν καὶ τῇ κινουμένῃ
τοῦ βίου καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, τοῖς πᾶσι μὲν
ἐκτασί τῆς τῆς ἐκτασίαν καὶ ἐκτασίαν

1. Περὶ. Συμεὼν Μαγίστρον βίον τοῦ ἁγίου Πα-
ταπίου ἐν Migne, Patrol. Gr. τ. 116, σ. 300. Ἐ-
γνωστός δὲ τῇ Κωνσταντίνῳ ἐπισκοπῇ, καὶ πρὸς
τῇ ἐν Βλαχερνῶν εἰρήμῃ τὴν κατωκίαν θέμενος,
αὐτῇ μόνῃ καὶ τῇ τῆς προτέρας ἡ. ἱερός, ἐρ-
μος, ἀμώτος τοῖς πολλοῖς καὶ ἀλλοῖς κτλ.

2. Ἐκ τῆς μαρτυρίας ταύτης δυνατὸν εἶναι νὰ
προσδιορισθῇ καὶ ἡ θέσις τῆς μονῆς Ραβουλᾶ (ἀνα-
φορῶμενος ἐν τοῖς Μηναίοις) ὁμοιωτικῶς τοῖς
τοιοῦτοις τοῦ Βλαχερνίου. Τὴν μονὴν δὲ ταύτην,
λέγει ὁ Συναξαριστής, ἔστιν ὁ Ραβουλᾶς τῇ συ-
νεργίᾳ τοῦ ἀσκητοῦ καὶ Ἀναστασίου τοῦ Διόσκου.
Ἐκ Νικοβίου, Συναξ. τ. Α', σ. 466, ἐκδ. Φω-
ταλάκης.

3. Κατὰ Συμεὼνα τὸν Μαγίστρον καὶ Μεταγρά-
φον τῆς Πατάσιος ἐκτασί ἐν τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου,
ἀναμνηστικῶς δὲ ἐν τῇ τῆς Πέτρας καλουμένῃ. *Τὸ
δὲ ἀσκητικὸν αὐτοῦ καὶ ἱερὸν λαίψανον, χρυσὸν ὡ-
ς αἰσθητικῶς, ὁ ἱερεὺς τοῦ Προδρόμου λαμβάνει
ναός. Migne, Patrol. Gr. τ. 116, σ. 368.

4. Ματθ. 23, 18.

5. Ὅθεν καὶ πρὸς μίμησιν τῆς τοῦ θεοῦ βου-
λῆς, έκτασί ὡς εἶχε συνέτεινεν ὡς γὰρ ἀρετῶν τὴν
τὸν ἐκτασίαν βίον ἐκτασί ἐν οἷς ἐκτασίαν ἐκτασί, τὴν γα-
στέρᾳ μὲν ὡς ἐκτασίαν ἀποδοδῆσθαι δικαιοκρατίαν
καὶ πρὸς τὸν ἐκτασίαν ὅρος ἀνταγίχων καὶ οἷον ἀποκα-
ταστασίαν, ἀντιθέτον τὴν καταδρόμην αὐτῆς καὶ οἷον
ἀνταρρῶμενον, ἀκατάπαυστον καὶ ἐκτασί τὰ κατακρί-
νοντα μετὰ τοῦ σώματος καὶ τῷ πυρὶ τῆς θείας ἀγά-
πης πᾶσαν ἐκτασίαν ἐκτασίθειαν, ὅσως τὴν τῆς
λειτουργίας ἐκτασίαν, ὡς τοῖς μουσικοῖς λίγῳ δαίμο-
νας, τῇ μακάριᾳ τῆς ἁγίας πεπαιρησμένους κατακρί-
νοντα, καὶ ἀπολλύς, τοῦ βαπτιστοῦ δι' ἐκτασίαν πᾶσι ἡ-
κα παρὰ τῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῇ γυναικτικῇ τῇ
ἐκτασίαν τῶν γυναικῶν καὶ τῇ κινουμένῃ τοῦ βίου καὶ
ὑπὲρ ἀνθρώπων, τοῖς πᾶσι μὲν ἐκτασί τῆς τῆς ἐκτασί-
αν καὶ ἐκτασίαν

ἐγκτεθύνεσθαι, τῇ δὲ γε ποταμῷ καταβ-
πτέων τῆς κατακλίσεως οὐκ παρ' ἰγίδης γιν-
ήματα τὰ τῆς καρδίας διανοήματα, εἰ πέρ
ποτε πρὸς ἔρημον τῶν παθῶν αὐτομολήσαι
παύσαντο· οὕτω τε τὸν σπύλον ἀπαλύνον τῆς
ἐκείνου καὶ μεταδιδάσκον τὴν καθαρότητα
καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἐπιστροφήν, τὴν ψυ-
χὴν αὐτῶν καθαρίζουσι καὶ νόστην καθάρειν τῷ
καθάρων ἀπὸ τοῦ δουλοῦ ἐγκρίνεσθαι παρεσκεύα-
ζε παύσαντες ἀπὸ ἀπληξαμένην, ἃς τὰ πάθη
ἀποκλιπύοντο. Οὐ γὰρ δι' ἄλλὰ καὶ ἐς τοσοῦτον
προσταλαίπωραίαι τοὺς πόνοισι διηκείως ἐκ-
υτὸν ἐξοκλίσειεν, ὥς οὐδ' ἂν βαρὺ τι τὸ παράπαν
τοῦτο λογίζεσθαι, ἀλλ' οἷον ἐντὺρρημα ἐξ οὗ,
καθ' ἕνα τινος θύρας τοῦ αὐτοῦ, τὰ ποικίλους
ἄλλοις ἄλλως ἀνακλίνοντα, πρὶν οὐκ αὖτε πάλιν
παντελῶς καθυπτάξιν, οὐκ αὖτε ἐκ τῶν αὐτῶν τοὺς
λογίους τοῦ Πνεύματος διηκείως ἀνακλίνουσιν.
Ἐνταῦθεν βασιλεῖα ἐκείνου ὡς ἀληθὴς ἀπὸ γνη-
σαστο τῷ τοῦ νῦν ἀγνομαικῶ, θηρίων ἀντι-
αίσθητων τε καὶ νηπίων σὺν αὐθεντίᾳ διασφί-
ζοντα, μὴ μὲν τοι παρακλίνοντα τῇ γυναικί, τι
τὸν πρωτόκλητον ὡς ἐκ ταύτης ἀποκαλίσθαι
τὴν ἀρχὴν ἐξουσίαν, ἣν ἔσθαι τὸ Δαμιουργεῖς
τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων ἀπεχρήσαστο, ἀλλὰ
δήπου καὶ αὐτοὺς τοὺς θαρραλύνοντες χιτώνας,
οὓς τὸ ἀρχαῖον παρκαπτόμεται πάντες ἀνθρω-
ποι ἀφαιρύνουσι κατεκρήμινεν ἀκρῶς ἀποτί-
σαντα, ἡμῶν δὲ σωτηρίῳ διὰ τῆς ἐντελείας
ἀπαθείας ἐκείνῳ καθυπάρχοντα· ὧς γὰρ ἐκ-
κρίνεσθαι (κατὰ Παύλον)¹ τῷ κόσμῳ ἐσπούδαζε
καὶ πάλαις ἐλογίζετο² καὶ τῆς υποδοχῆς τοῦ
Πνεύματος ἄξιον ἐκείνῳ καταστήσασθαι δι' ἀ-
γνομαικῶν καὶ καθαρῶν³ καὶ γὰρ μαλίστην
αἰ θανάτου τὸν βίον ποιούμενος, ἡκαρῶν ἐπι-
ροή καταπαράγειν ἐκείνῳ διηκείως οὐκ ἐπαί-
ετο, ὅλην τὴν ψάραν θανάτου διὰ τὸν Κύριον
προαιρούμενος⁴, ὥστε γὰρ τινι μνήματι τῷ
σώματι ὥστ' ἐγκυκλίεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο θη-
νοὺς ἐκείνου ὡσεὶ νεκρὸν ὠλοφύρετο. Ὅθεν πάντα
ποθητὸν ἦν αὐτῷ ἐντελεῖν ἀναλίσκει καὶ σὺν
Χριστῷ εἶναι (κατὰ τὸν θεῖον Ἀποστόλου)⁵, οὐ
δὲ γὰρ καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν οὐδαμῶς οὐ-
δέποτε ἐπέποιθετο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τοῦ
σώματος ἀναγκῶν ὑψηλότερος πάντοτε κατε-
φαίνεται τοσοῦτον, ὥς καὶ τὸν ἀνθρώπον αὐ-
τοῦ ἰσθίειν ἐπιπαλινέσθαι⁶ καὶ γὰρ τὸν

τοῦ Θεοῦ πόθον ὡς ἐπ' ἀγαθῇ τινι αὐλακῇ
τῇ ἐκείνου ψυχῇ ἐναρμόνιστα ὑποδιδέμενος καὶ
ταῖς συνήθειαι τῶν προσηγμένων ἐνικλίνεισι κα-
ταρθεύσας αὐτὴν καὶ κατακλίνας, τὸν τῆς ἀ-
ρετῆς ἐκείνου ἀσπασμὸν ἐξ αὐτῆς ἐκαστοεὶς
παρεσκεύασαν, ἐξ οὗ τὸν ἄνθρωπον τὸν ῥη-
σάμενον ἐποκρίνεται, τὸν τῆς φύσεως διακρίνοντα, τὴν τοῦ
θεοῦ λέγου Πνεύματος δυνάμιν καὶ τοῦτο τῇ
δαδῇ αὐτῇ γοργήξει ἐπὶ μακρῶν ἡμερῶν παρατάσει
τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν ὑποστήσειν, ὥς μὴδ' ἐν
τοῦτῳ τῷ μέρει ἀποπίπτειν παρὰ τοῦτο τῆς
περὶ τοῦ ἱερατικῆς τοῦ μεγάλου Μωσέως ἀκρύ-
τουτος. Ὅθεν τὴν τῶν παθῶν θλάσσειν τῇ
βακτηρίᾳ διακρίνας τῆς καθαρῶντος, καὶ δι-
κῶν ἀπρῆλίστατα, καὶ τὴν τὸν δικαιοῦν κα-
κομήσανον ῥάληγχα μὴδὲν τῆς κατακρίσεως
αὐτὸν παρὰχωρήσας ἀποκλίνει, ἀλλὰ τῷ βυθῷ
τῆς ἐκείνου κακίας ἐναποπυγνῆται παρακλίν-
σας πρὸς τὴν τῆς ἀπαθείας ἐξελθόντι ἐρημίᾳ,
κἀκείθεν πρὸς θύρας θείων θεωριῶν ἐκείνου ἀνα-
τείνας καὶ πρὸς τὴν γνωσθῆναι τῆς ἀπορρητοῦ
γνωσιμῶς ὑπεσιῶν κρηρῶτατα, τῆς θείας ἐμ-
πειρίας ἀκαρνεῖται ἐκείνῳ ἰδίῳ καὶ καθαρ-
ῶν ἱσσοτρον τῶν θεῶν γενόμενος ἐπι-
κλήσειον, γνωστῶς προσκυλίνει τῷ Θεῷ κα-
τελίσσεται, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ γινώσκοντι καὶ ὅτι
τὸν οὐρανοῦ ἀπαιτῶντι γινώσκουσι. Πολλὰ
καὶ γὰρ ταῖς θείαις θεωρίαις ἀνατείνόμενος κἀ-
τωθεν καὶ ὡς ἐν ἐκείνῳ γινόμενος, εἴτα καὶ
αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς, τῷ νοὶ διερχόμενος, ἔθεν
τε εἰσέρχεται νοερώς καὶ τοὺς οὐρανοὺς θείας ἐπι-
τομῆς τῷ τῶν ὧν ἀπὸ τῆς συμπερικλίνου
καὶ συνδιδάσκον ἰδίῳ γὰρ οὕτως τὰ καθ'
ἐκείνῳ ταύτους θείους ἀνθρώπων καθ' ἑκάστην
παρκατῆμενον, καὶ τὸν ἴσον κατὰ τὴν κα-
τακλίνουσαν θεωσιῶν, ὅλην ἐκείνῳ ἔλα διὰ τῆς
ἐπιπόνου διαγωγῆς κατακλίνοντα καὶ ὅτι τὴν
σπῆκν τῆς ἀρεμικῆς αὐτοῦ ψυχῆς τὴν ἐρεθῆ
ἐνακαρῶσαντα.

§ 6. Οὕτω τοιγαροῦν κατ' ἴχνη τῶν ῥηθέν-
των θεῶν ἀνδρῶν ἐπιποθέσας πορεύεσθαι, ἐξαι-
ρέτως δὲ ἐκείνῳ ἐπιτρέψας τοῦ κατὰ τὸν τῷ
βίῳ παρῆσθαι, καὶ ὅλος τῆς πρὸς αὐτὸν φο-
ρῆς ἐξελθόμενος, σὺμβολὸν τι καὶ τῆς ἐκείνου
πρὸς αὐτὸν διαθέσεως αἰσθητῶς ἰδίῳ κατελίσ-
σεται κατὰ γὰρ τὸ ἀρχαῖον ἐκείνου μέρος καθ' ὃ
τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπεκλήρωται, τὰς
συνήθειας αὐτοῦ ποιούμενος περιστροφῆς τε
καὶ παραγωγῆς, ἐπὶ ποταμοῦ δὲ αὐτῷ περὶ
τὸν πότον εἰσέβαλε πολὺπερχον ἕτερον,
καὶ πρὸς τὸ τῆς ὕλης χωρῆσας βαθύτερον τὴν
κατὰ τὸν πότον διηκυνάτω, ἄφρονι κτιστάτι

1. Πρὸς Ῥωμάιους 6, 14.

2. Πρὸς 9, 15.

3. Πρὸς Ῥωμ. 8, 30. Κορινθ. 1, 4, 9. Κορινθ. 2, 4, 11, 14, 23.

4. Πρὸς Φιλιππησίους 4, 23.

МЕЧНИКОВА

ἐντυγχάνει παλαιότητι, ἔπειτα ἡ συνέχεια τῆς τοῦ ἀγροῦ διασύντητος τέλει συνεκκλιπται. Τὰ γούνα τῆς ὕλης ὡς ἐνὶ διασχίῳ καὶ ῥασιπνοῦ-
τέρῃ περὶ τὸν τόπον ἀνεκκλήρου γρησόμενος, ναὸν εὐρίσκει παλαιότατον ἐπὶ τῷ τοῦ Βαπτισ-
μο καθιδρυμένῳ ὀνόματι, ξιστοῦ λίθου καὶ ὀπτή; πλίνθου πειρομένην, θαυμάσιον τι γρά-
μμα καὶ οἶκον ὡς ἀληθῶς προσευχῆς. Τῷ ἀ-
πρόσπῳ τοῖνυν τοῦ πρᾶγματος χάριν τῷ Θεῷ
τὴν προσήκουσαν καταθείς, ἐν αὐτῷ τε κατεμέ-
νειν καὶ τὰ τῆς προσευχῆς ἀποτελεῖν ἐντέλλεν
διανοήσασθαι. Τοῦτο δαίγμα τῆς πρὸς αὐτὸν τοῦ
Βαπτιστοῦ σχέσεως ἰλαγίστατον ἐγνώριστο γὰρ
ἐντέλλεν τῷ μακρίῳ ὅπως ἔχει γνώμης τὰ γε
περὶ αὐτὸν καὶ ὅπως κοινωνῶν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐν
αὐτοῖς ἀρραδύνονται συσχετισίῳ, ἀμὲν καὶ
παρὰ ἑμὲν αὐτῷ οὐ μετρίαν αὐτοῦθεν ὑποθεσί-
μην ἀλλήως τελεσιποιῶνται, ἐν ἔχῃ τὰς ἐκ
τῶν ἀγῶν προσβολὰς ὑπὸ τὴν θείαν ταύτην
σκηπὴν ὅσῃς μικρὸν ἀποκαρῶσθαι. Ἦν τοῖνυν
ὡσεὶ εἰδῶν (ὡς ἡμεῖς εἰπαιν) ἐν οὐκ Κερὸς
κατακρησθε, τῇ τῇ χάριτος ἐλπίδι καὶ ἐκ-
στὴν Ὀικονομίαν, μὴ μὲν μόνον τῷ εἶδῳ τῆ
κρίσεως καθαρῶσθαι ἀλλὰ πάντας ἐξοιόμενος. Πλὴν
ἀλλ' οὐκ ἦν ἐν ἀγῶνι ἀσπόμενος θεσπεσίῳ
ἐπὶ πλέον ἀγνοίᾳ καὶ ῥυτίσσει, οὐδὲ τὸν
πολύτιμον μαργαρίτην ἐπὶ πῶν τοῦ θνήσκοντος
οἶον ὑπὸ γυνίκην περιρρίβει καὶ ἀσπόμενος
σθαι, ἀλλ' ἐμφανὲς ποτε γενέσθαι καὶ ἡ αὐτοῦ
μεγαλυνθῆναι τὸν τῶν θαυμασίων Θεῶν. Ἀλλὰ
προσεκτεῖν τῷ διηγήματι, ἔχει γὰρ τι καὶ γέ-
μειν σὺν τῷ παραδύῳ τοῦ θαύματος. — Θέλει
ταῖς σὺν πρὸς θῆραν ἐξόντες κατὰ τὸ σύνθεσις,
οἱ ταῖς βασιλείαις ἐκδοῦναι παρὶσθαι αὐταῖς,
ὡς πρὸς μὴδὲν ἑτερον τὰ τῆς σφαιρῆς τέχνης
ἐπιδεικνύμενοι, μὴτε μὴν τὰ τῆς ὑπερσείας ἀ-
ποτινύοντες ἄλλως τοῖς βασιλείαις ἐκδοῦναι
θερομήκους κύνες ἐρελκοντες καὶ ἰχνυλάτας
περικαλλόντες σκυλλας. Οὐτοί ποτε τὸν τό-
πον καταλαμβάνοντες καὶ τὴν τῆς ὕλης ὑποδύντες
διασύντη, καθά γε καὶ ποιεῖν αὐτοῖς σύνθεσις,
τὸν τε ναὸν κεκαλυμμένον τῆς αὐτοῦ ὕλης
καταλαμβάνοντες καὶ τὸν ὅσον ἐν αὐτῷ προ-
ευνόμενον. Ἐκτός οὖν εἰσέλθῃ αὐτοῖς τῷ
ἀγῶνι τοῦ πρᾶγματος, καὶ γὰρ εἰς ἡν αὐ-
τοῖς τούτο πείσθῃ, πολλὰς μὲν τὸν τύπον
διαδραμύντες, πολλὰς δὲ τὴν ὅλην ἀνευρη-
σάντες, καὶ πολλὰς μὲν θῆρας αὐτῆς ἐκκα-
σμήνους, μὴδέποτε δὲ τούτῳ περιτμύοντες

θεύματι. Καταμνησθῶν οὖν αὐτίκα τοῦτο τῷ
βασιλεῖ ἐκείνῳ που διέπεινόντι καὶ γὰρ ἔσχε
περὶ τὸν ἀγῶν τὸ τεχνικὸν διακονόμενος καὶ
γυμνασίῳ μὲν χάριν, οὐχ ἡμέτερά δὲ καὶ τοῦ μι-
κροῦ τι ἀνέβηται τῶν τῆς βασιλείας ὀφλίστων.
Τούτου ταίμαρον ἀνέστης ὁ βασιλεὺς, εἰτα καὶ
ὑπολογισόμενος ὡς πολλὰ γούνα τῆς γῆς εἰσὶν ἄν-
θρωποι ὅλους ἐκείνους τῷ Κυρίῳ ἀνατίθενται,
θεσπεσίῳ τὸν ὅσον ἡμεῖς ὡς τε καὶ ἡμεῖς
αὐτῷ γε συμμετασχῶν ὁ δὲ, καὶ γὰρ ἦν δια-
ταραχθεὶς, ὡς τῷ πολυρῶνι τῶν σκυλλῶν
ταράχῃ τὴν ἀκτὴν καταδωρῆσθαι, οἱς κη-
κλῶν περιεσπόμενος, μικρὸν τι τῆς προσευ-
χῆς ὑπέσθαι καὶ τοῦ ναοῦ λεληθῶς προκί-
νας ἐκ τινος κρυφίας ἀποφύας, καὶ τὴν ἐνδραν
ἡδὴ σὺν τῇ πρὸς τὸ ρυτίσθαι ἐπέστρεψεν ἐαυτὸν
καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὡς εἶχε διαλέσθαι καὶ ἀν-
κατάβῃσι τούτῳ, ἐν μὴ κολῶσθαι ἡσῶν οἱ κυ-
νήγατοι περικαλλόμενοι καὶ τὴν τοῦ βασιλεὺς
ἐκτελέμῃναι παρουσίαν. Ὡς οὖν τὸ παρ' αὐτῶν
ὁ δὲ οὐκ ἦκουσεν, ἡδὴ δὲ καὶ τὸ δουλεύοντος
συνῆκε τοῦ πρᾶγματος, διαδραμὴν γὰρ ἐκείνους
οἱς οὐκ ἦν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ ὑπαντήν οὐκ
ἀνέμεινος τι ἐσχῆν, οὐδ' ἀμελῆς, οὐδ' οἶον ἀ-
δακῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οἱς εἶχε δεξιότα-
σθαι τὸν ἀντικα διασπόμενος καὶ τὸ προσήκον
αὐτῷ εἶδῳ μετ' εὐλαθείας ἀποσιώσασθαι. Τί
γούνα ποιεῖ; θυμῷ καὶ τούτων προὔπαντῃ,
πρὸς παντὶ δὲ οὕτως. Σπουδαίοντα τῷ πε-
ρὶ τὸν ναὸν καὶ μὴδὲν, ἐν τεχνικῶν ἡμε-
ρῶν, ὅσα γε καὶ πᾶσι χρησόμενος, ἀνθρώ-
κους τὸν ἀνθρώπον ἐν αὐτῷ καὶ θυμῷ ἐπίβει,
(ὁ τῶν θαυμασίων σου, Κύριε!) οὕτως τὸν βασι-
λεῖα προὔπαντῃ καὶ δεξιότατῃ τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ
θυμῷ καὶ ἐπὶ πρὸς μακρὰς διασπόμενος, μὴ-
τε τῶν ἀνθρώπων ὑποκαρῶνται, ἀλλὰ τὸ
πρὸς τὴν αὐτὴν ἐλπίδα ἐπιδεικνύμενος ὡς
μέλιστα καὶ τὴν ὅλην ἐν τῷ ὄντι τοῦ θυ-
μῷ καὶ πάντα τὸν ναὸν καταπλησύνοντος
τῷ συντόμῳ τῆς ἐκπύρωσεως, μὴ τὸν ἀνθρώ-
κους ἐκείνους μέρους μικρὸν τι καὶ ὀφλίστων
ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν ἀνθρώπων ἀνέμεινος,
ἀλλ' ὡς στεγανὸν τινος σώματος τὴν τε ὅλην
αὐτοῦ ἀνέμεινος διασπόμενος, ἀμὲν καὶ ἐν-
τεροῦτος ἐπὶ τούτῳ ἀκατασπόμενος τῶν
ἀνθρώπων.

§ 7. Τούτου οὐκ ἐπιδείξω χάριν τῷ μακρί-
ῳ τελεμακτοῦργῳ, πῶς γὰρ ἂν ποτε καὶ
ἠνίστατο τούτῳ, ὅς διὰ πάντας ἀπέρριπτεν

ἐαυτὸν καὶ λαμβάνειν ἱσποῦδαζεν), ἀλλ' ἐπλό-
τητι φύξης καὶ συνηθείας λιτότητας βί[ου]
συνέζη δυνάμει, ἥ καὶ ἄλλως θείας ἐπιποθείας
συγκινήσεως αὐτόν, ὃ καὶ μᾶλλον προσείσθαι
ἔδει, ἐν ᾧ κεκρυμμένως ἔκτειε φανερῶς θη-
σαυρὸς καὶ θεὸς δοξασθῇ, ὁ θεὸς ἀποτελών
τὴν δόξασίν αὐτῷ προσεγγίζοντας. Τοῦτο
τῇ βασιλείᾳ κατέπληξε καὶ πάντας, ὅσοι τῇ
βασιλείᾳ τότε περιωπῇ παρέτυχον παρεπόμε-
νοι, καὶ οἱ τῶν θυμιασίων θεῶν ἐμειγλυνον
καὶ θεοὶ ὅμως ἀνθρώπων τὸν ὅσιον ἀνηγέ-
ρουν. Τοῦτον ὁ βασιλεὺς πολλὰς ἱσποῦδασεν
ἐκδοτὰς τὰς γὰρ οὐκ ἐντιδεῖν ὡσαύτως καὶ με-
γάλης καὶ βασιλῆα προεποῦσαι δωρεαίς τὸ
λειτοῦργημα καταβῆναι τῷ ἐργαίῳ, ὡς τέχῃ
οἰκείωσθαι τὸν μέγαν ἐκ τούτου διασποῦ-
μενος καὶ τὸν εὐχὸν αὐτοῦ γενναίως ἀπό-
νασθαι· διὸ καὶ πολλὰς πρὸς αὐτὸν ἔρχοντο
ταῖς παρακλήσεσιν ἄξιον εἶναι ἀνακεῖναι
καλυπτομένη αὐτῷ καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ἀπα-
τεῖν· ὁ δὲ, καὶ γὰρ ἦν τῶν τῆδε παντῶν ἐν-
πορηγείς ἐκ μακροῦ καὶ οὐδὲν τῶν γὰρ αὐτῷ
πρὸς ἐαυτὸν λογιζόμενος, οἷα κόσμου καὶ τῶν
κατ' αὐτὸν ἐκ νεότητος ἡλικίας παντάπασιν
ἀποσπόμενος, οὐδ' ἐπινεύσας τὴν ἀρχὴν πρὸς
τάς τοῦ βασιλείως ἀξιώσεις ἠνέστητο, οἰνεῖ τι-
να καλοῦσιν ἐντεῖθεν τῶν ἐν ὠκεῖν ἀπο-
κειμένων αὐτῷ ἀγαθῶν ὑπορώμενος. Μὴν ὡς
κατωδυνον αὐτὸν εὖρα καὶ λίαν ἐπὶ τῷ πρέγ-
ματι περιεργυμένον, τοῦτο μὲν καὶ τὸ περι-
παθὲς αὐτοῦ ἐξῳόμενος ὡς πληροῦν αὐτὸν ἦδη
περὶ τὴν τῆς ἀξιώσεως συγκατέθειναι, τοῦτο
δὲ καὶ συντηρεῖσθαι πάλιν ἐκτὸς τῆς ἡσυ-
χίας ἀπαρμυγίστα προηλυθόμενος, τεμνόμενος
τὸν αὐτῷ κατὰ τὸν τύπον ἐν ᾧ περ εὐροῖτο
ἐξακούμενος, οὐ πλέον ἢ ροδιαίας γῆς διασῶ-
ζον περιέτρον, ἀποδοθῆναι αὐτῷ παρ' αὐτοῦ δῆ-
τα τοῦ ἀνακτοῦ ἐξητήσατο, καὶ τοῦτο ἐν-
α (ῥαί) μὴ τὰ τῆς εὐχῆς αὐτοῦ ποτε παρὰ τῶν
θεμελιῶν διακρίπτειτο. Τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐκ-
θύμως τε παρανύκτι προσήκατο καὶ σπρηγίδι
τῇ συνήθει τὴν τοιαύτην δωρεάν ὑπερλίετο,

1. 'Εν τῷ ποσὶν τεμνόμενος.
2. 'Ο αὐτὸς ἀποδοθῆναι αὐ.

μεγίστην τῷ μακαρίῳ τὴν γὰρ ἐμολογῶν καὶ
τούτου γε ἵκεναι, ὅτι μὴ διατεῖται κατὰ τὸ
παντελὲς τῆς ἀξιώσεως ἐγγένετο· ὃ δὲ τύπος
ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκακωθεὶς καὶ πρὸς
ἀκούμενον κατακλίνουσιν, τὴν τοῦ
Μεδίου ὅμως προσηγορίαν οἷα ἀπεβόλλετο, ἀπὸ
συνῶν τῶν χρόνων καὶ μακροτάτης συνηθείας
ταύτην οἰκειωσάμενος. Τοῦτο τὸ θαῦμα πολ-
λοῦς μὲν τῶν ἐν τέλει, πολλοὺς δὲ δῆτα καὶ
τῶν τοῦ βήματος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλεὺς
ἐπὶ τὴν κρείττω βίον ὡςπαρῶς ὑπερῆχετο,
καὶ πολλ[οὺς] ἀφελῶς πᾶν διαζῶντας, ὡς τὸν
ἡγρὸν καὶ διακεχυμένον βίον ἀμερμένως μετα-
διώκοντας, ἐν εὐλαθείᾳ καὶ προσεκτικωτέρῃ
διαγωγῇ διαβίωναι μεταπειλοῖται πρὸς τὸ εὐ-
περρίεστον ἀπιδόντας τοῦ μέγατος καὶ κρι-
ναντὸς γε καὶ ἐαυτοῦς, ὅπως οἱ κατὰ θεῶν
ζῶντες οὐδὲ τοῖς ἀνέρι τοῖς ἐπιχειρεῖν ἐν-
δοιᾶζ[οντες].

§ 8. 'Ο οὖν οὕτως ἐκ [προτί]ρου τοιαύτην
ἐπιδειξάμενος δύναιμι, ὁ δὲλος ἂν εἴη πάντως
θυμιατῶν χάριτος μετασχόν, κἂν ἐπὶ μέλι-
στα τὴν ἐξ ἀνθρώπων γῆμην διακρούμενος
ἐπιδεικνύσθαι οἷα ἱσθῶμετο, ὅπου γε καὶ τοῦτο
δὴ ἐπὶ προεργίας καὶ οἷον ἐξ ἐπιπέδου γενόμε-
νον οἷα ἐπιδείξωμαι γὰρ, ἀλλὰ θεῖς τινὶ τῆς
[ἀνω] πρὸς τοῖς ῥαπῇ, κατέβητο δὴ καὶ προ-
αίληκτα, κατὰ ἀπαραβλήναι παρακελεύματα. Τί
πλέον εἶπὲ τις τῶν ἀνθρώπων ἀπενέγκασθαι,
οὐς ὁ μέγας ἐν ἀρεταῖς Θεοδόσιος ἐν ἐρήμῳ
περιὸν ἐσθιόμενος ἔσπερ ταῖς χερσὶ, τὴν ἄ-
θροον ἀναψὴν αὐτῶν εὐδελαν θεῖαν τεκμηριώ-
σας ἐν ἐκτῷ καὶ σφαιρῶν τοῖς τῆς ἐκεῖ που
συστησμένης τεχνικῶς καὶ οἰωνοσάμενος;
Τί δ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ὁ πρῶτος
ἐν θαύμασιν, ὁ τῆς Ἀκραγαγνίνων λέγων Γρη-
γόριος, ὑπὸ τὸ οἰκεῖον ἀνελόμενος ἀνέμιον καὶ
θυμιάσας κατὰ τὸν τύπον, ἐν ᾧ τὰ κήματα
ἐκίνα ζύλα τὸν ποταμὸν διαζέοντα ἀπλοῦν
ἀπειργάσαντο, ἐκίθειν ἀνελυθῆναι ταῖς
κουρότατα παρειαύσας, εὐλάνθρωπὸν τι καὶ
συνπαθὲς ἐπινεύσας τοῖς ἐπ' ἀναγκραῖς χρεῖαις
τὸν αὐτὸν εὐχθὸς διαπλεῖν ποταμὸν, συμφέρειν
δὲ ποιομένους τὸ τεχνικῶς τῶν ζῴων

(ἐλλείπει).

МЕЧНИКОВА

ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΕΦΑΣ.

Καταχωρίζεται ἐνταῦθα βιογράφημα Μακαρίου μοναχοῦ συμβάλλον πῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἰδίᾳ εἰς τοπογραφικὰς μελέτας περὶ Κωνσταντινουπόλεως. Συγγραφεὺς τούτου ἀναγράφεται Φιλόθεος ὁ Σηλυβρίας, οὗ γινώσκεται καὶ λόγος εἰς τὸν ἅγιον Ἀγαθόνικον ἐκδοθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ Mingarelli ἐν Codic. Graec. Narnian. σ. 531 κ. ἐ. καὶ εἰτα ὑπὸ Migne ἐν Patrolog. Graec. τ. 154, σ. 1229—1240. Ὁ βιογραφούμενος ὑπ' αὐτοῦ ὅτιος Μακάριος ἀγνοεῖται ὑπὸ τῆς ἐρμολόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ σπουδαίωτερον, ὅτι οὐδὲ ἀπλουστάτῃ αὐτοῦ μνήσῃς εὐρεται ἐν τοῖς βυζαντινοῖς χρονογράφοις· ἡμεῖς δὲ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΓ' καὶ πᾶς πρώτας δεκαετηρίδας τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος. Ἀλλὰ καὶ τοῦ συγγραφέως Φιλόθεου Σηλυβρίας ἡ χρονολογία ἀγνοεῖται ὁριστικῶς, ὁ δὲ Migne (ἐνθ. ἀνωτ.) μετ' ἀμφιβολίας κατατάσσει αὐτὸν ἐν τοῖς συγγραφεῖσι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, καίτοι ἐγγράφον τι ἀναγνωσκόμενον ἐν τοῖς παρὰ Miklosich καὶ Müller πατριρχικαῖς ἐγγράφοις δηλοῖ περιφανῶς, ὅτι ὡς μητροπολίτης Σηλυβρίας ἡμεῖς μετὰ τῶν ἐτῶν 1365—1367. Ἰδε Aet. Patriarch. τ. II, σ. 490. Τὸ δὲ παρὸν βιογράφημα καθίσταται νῦν πρῶτον γνωστόν, ὅτι γεννηθεὶς ἐν Δακιδύζῃ τῆς Βιθυνίας ἐκ πατρὸς ἱερέως, Χαριτωνύμου ὀνομαζομένου, ἐκλήθη Φιλήμων, μετὰ δὲ τὴν ἀποθνήσκωσιν τούτου, πεντηκονδεκαετὸς ἦδη ὢν, παραγενόμενος πρὸς τὸν ἐαυτοῦ πατέρα Σάββαν (§ 15), τὸν μαθητὴν τοῦ ὁσίου Γρηγορίου, ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν ἐν μοναστείᾳ τινὶ καὶ ὕστερον ἀποκαρεῖς μοναχὸς μετονομάσθη Φιλόθεος. Σημειώσθω δὲ ὅτι ἡ συγγραφὴ τοῦ αὐτοῦ, ἡ ἀποπνεύουσα καὶ κλασικῆς μαθητρικῆς, ἀναγινώσκεται τὴν σήμερον ἐν μοναδικῷ κώδικι (διστάκτῳ) ἀποκειμένῳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς κατὰ Χαλκὴν μονῆς τῆς Θεοτόκου ὑπ' ἀριθ. 53· περιγραφή δὲ τούτου γενήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ καταλόγῳ.

ΛΟΓΟΣ Ι ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΜΑΚΑΡΙΟΝ

τὸν πρότερον μὲν ἐν Ἐφῷ, ὕστερον δὲ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατ' ἐπὶ τὴν μοῖρην τοῦ Καλλίου ἀσκήσαντα.

§ 1. Πολλὸν ὄντων καὶ μεγάλων τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευομένων, καὶ ὄντων οὐδ' εἰκάζει βελίων οὐδ' ἀριστηρίων δυνατῶν, τοῖς πλείους ὅμως καὶ ὁμῖνοις τούτων ὁ μακρὸς αἰὼν φέρων τοὺς εὐτέλειον ἐγνώρισε. Μυρίων

τοιγαροῦν ὁμοίων καὶ τῶν ἀρετῶν οὐσῶν, διαφέρων καὶ οὐ δυνατῶν ὡς μέλλουσιν εὐχερῶς καθελθῆναι μηδ' ἀριμνηθῆναι, εἰ γε πᾶς τῶν ἀπάσας ταύτας ἀρεὰς κατορθύσει, πῶς οὐκ ἐπ' ἐπαίνου εἰς ἄξιον παντὸς ταχέως παρὰ πάντων; Τῶν τοίνυν οὕτω πλείας ἀρετῶν κατορθωόντων τὰς ἀρετὰς εἰς ἑστί καὶ ὁ νῦν ἡμῶν

1. Ἐν τῷ κώδικι «Τὸ αὐτοῦ λόγος» κτλ.

προσθεθείς εἰς εὐφημίαν, ὁ θεὸς ῥημι Μακάριος, οὐ μόνον οὐδ' ὁπωσποῦν τῆς τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀνδρῶν λαμπρόμενος ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ μάλα¹ ἐκείνους ἰσοῦμενος. Ταῖς τούτου τοιγαροῦν πρέξουσιν ἰσὺν τῶν ἐπιβαλῶν παρωμένων, ὄντων καὶ δεδιέναι τὸ μέγεθος ἱστοῦ καὶ τῶν ἱσχυρίων ὡς ἐργάσθαι καὶ ἱσχυρῶν ἀναβῆναι² ὥστε καὶ σὺν ἐλλείπειν αὐ, εἰ μὴ τις ἔρως ἰσολαγέ μου τὴν ψυχὴν καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα στήσαν ἄκονθ' ὡς εἰπεῖν ἤλκυνεν. Ἐπει τοῖνυν ἐπὶ τῶν οὐ μικρὸν καὶ μέγιστον ἀρίστην ταῖς τῶν ἐκείνων ψυχαῖς προξενούσιν αἱ τῶν ὁπίων ἀνδρῶν πράξεις, δεῖν ἔγνω ὡς οἷόν τε γραφῇ παραθῶναι τὴν τούτου γενναίαν κατωρθώματα, ἣ τὴν ἀξίαν ὑπομῶν ἀποδοῦναι (ἡ τὸν μὴ τὴν τῇ γυναικὶ κατὰ τὸ εἶδος προθυμῶν τὴν ἀριεὶαν ἐκτινῶναι). Τῶν ἱππέων τούτων ἀπτεσθαί με βούλομαι τοῦ μεγάλου, οὐδένος οἰμῆς τῶν ἄλλων πρὸς τῆς πατρίδος χρεὼν μνησθῆναι· ἐπεὶ καὶ νόμος ἱπποκρίτων τούτω γε τῷ τρόπῳ κεχρῆσθαι.

§ 2. Πατὴρ τοιγαροῦν τῷ κλεινῷ ῥημι Ἀλακρῶ πολλήγυνον τι περὶ τὴν Ἑω κείμενον (Σαμφῶν ὄνομα) κατὰ τὴν Ἀσίαν, περὶ τὴν περὶ ἀπὸν ὑπερπολιν Ἐρεσον³, ὅπου ὁ γενναῖος ὡς ῥασις ἐκείνος καὶ ἱσχυρὸς ἰδεύματο Σαμφῶν, οὐδ' ἦ καὶ τὴν κλεινὴν εὐφροσύνην, ὡς κατὰ πόλειον μαρίων τούτῳ γε συμβεβῆκε⁴. Καὶ ἵνα τοῦτ' ἀσφάτως δείξωμεν, Ρωμύλος καὶ Ρώμος τὴν παλαιὰν Ρώμην ἰδεύσαντο ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων, τοιγαροῦν καὶ Ρώμην ὠνόμασαν, ἣ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν ταυτοῖς Νέα Ρώμη κληθεῖσα, τὸν μέγαν ἐν βασιλείᾳ καὶ ἰσχυρότατον Κωνσταντῖνον εὐτόρυσεν οἰκιστὴν, παρ' οὗ καὶ τὴν ἱπποκρίτων ἔσχεν Ἀλεξάνδρου δὲ πάλιν,

1. Σαμφῶν πολλήγυνον. Ἐνταῦθα ἰσοῦται, κατ' ἐπὶ δὲ ἀρχαία Περσὶν, καλούμενη ταῦν ὑπὸ μὲν τῶν Τούρκων Samsoun-kaleh (Ἡε Tacite, Asie Mineure τ. 343), ὑπὸ δὲ τῶν χριστιανῶν Παλάτια τοῦ Σαμῶντος (Ἡε Α. Εἰρημίου, τ. 1, ἐν Νέα Ῥώσῳ. Ἐν Ἀθήναις, 1877, σ. 84 ἐν ὑποσημ.). Παρὰ δὲ ῥασιὰς ἐπὶ τῆς Περσίας, κατωτέρω αὐτῶν, κείται γυνὸν τοιγαροῦν καλούμενον ἰσῆρος Samsoun. Ἐν ἔτει 1878 περιηγήθη τὸν τόπον ταῦτον. Ἡε τὸ ἐνὶ ἐπιγραφῶν ἀφῆκε ἐν Mitchell, d. d. Αἰ. τ. 340. Καὶ τὸ ῥῆς δὲ Μιχάηλ ἐνταῦθεν καλεῖται Samsoun-dagh.

2. Τετραβόλιος βυδαὶ ἐνταῦθα ὁ συγκαταβῆς, ὅστις ἀποστῆναι μετ' ὅσον παρὰ τὴν τὴν πρὸ Σαμφῶντος πληροφόρησεν, οὐκ ἔστιν ἐν ὑποσημ., ὅτι δημοτικὴ ἀμφημία ἐβλάβε τὰ τοῦ ναοῦ τῆς Περσίας ῥασιὰν ἔργον τοῦ τῆς Π. Γραφῆς γίγνατο. Ἐνταῦθα βυδαίος πόλις ἴσθι ἡ ἀπὸ Βυζαντινῶν καὶ νῦν Σαμφῶν καλούμενη ἀρχαία Ἀμύσος.

τὸν μέγαν Ἀλεξάνδρον τὸν ἐξ Ὀλυμπίου ῥόντα, Θεσσαλονικῆ δ' ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦδε καὶ Κλῆροπάρχης ἀδελφὴ τὴν ἐαυτῆς ἱπποκρίτων ἐκείνου Θεσσαλονικῆν, Πύλιν πρῶτον ὠνομασμένην⁵. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἡ Ὀρεισιὰς πόλις, ἣν Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς πῶσιε, πάλαι μὲν τὴν τοῦ Ὀρίστου τοῦ ταύτης οἰκιστοῦ ἱπποκρίτων ἔσχεν, ὕστερον δὲ πάλιν τοῦ ταύτης αὐξήσαντος⁶. τὴν μεγάλην δ' Ἀντιόχειαν αὖτις, τὴν τε Ἡράκλειαν καὶ Σηλυβρίαν, τὴν μὲν ὁ Ἀντίοχος, τὴν δὲ ὁ Ἡράκλειος, τὴν δ' ὁ Σύλλας⁷ ἐκ θεμελίων ἰδεύσαντο. Οὗτος ἄρα καὶ ἡ τοῦ Σαμφῶν πολλήγυν τὸν ἱσχυρὸν τὴν ἱπποκρίτων ἐξ ἐκείνου εὐφροσύνην. Πατὴρ δὲ καὶ μήτηρ, ἣ δὲ τῶν γεννητόρων, εὐσεβείας καὶ πιστοῦ καὶ ἀποχρώντως τὴν κατὰ κύρον σφόντες περιφάνειαν (τὸ γὰρ γένος, ὡς ἴσος εἰπεῖν, γατρία τις ἦν ἱερὰ Θεῷ ἀνιμῶν⁸) ἐφωσισμένην, ἐξηπάσθη γε τελοῦσα εἰς ἐρέας τε καὶ μονοτρόπους⁹ παρέχοντες τῷ παιδὶ σπέρμα εὐσεβείας οἰκοῦν, ὡς μὴ μόνον εἰς πνιχκότητα καὶ ἐξήκοντα τὸν σφόδρον αὐξήσαι, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκατὸν κατὰ τὸν βίον γεννησύν¹⁰.

§ 3. Οὗτος τοῖνυν ἐκ τούτων προελθὼν καὶ τὸ τοῦ θεοῦ βαπτισματικὸς ἀναγεννηθεὶς ῥωτή, πρὸς τῶν γεννητόρων ἀπαρτοῦται Θεῷ, καθάπερ ἐπὶ τῆς Ἀννης ὁ Σαμουὴλ. Ἐπὶ δὲ παιδικῆς ἡλικίας ἡμέτερος, οὐδ' ὁπωσποῦν κατὰ παιδίας ἔσχε τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ ἐκ πρώτης (ὁ ῥασι) γραμμῆς ὅπως αὐτὸν οὐ γίνονται τὴν τῶν νήδων κατὰστασιν εἰς παραστραμίνουσαν ἐξεδίδετο γὰρ γραμμῆς τῆς καὶ τὴν τῶν βίων γραμμῶν ἐδιδασκῆναι τέχνην. Ἐπὶ δ' εἰς μέτρον ἡλικίας ἐληλύθει, οὐκ ἠτήθη τῆς ἀνάγ-

1. Αἶσαν ἐπαρμένην γυνῶν, ἡ Θεσσαλονικῆς οὐδ' ὅμως ἐκλαίτο πρῶτον, κατὰ τὸν π. Μ. Δ' ἡμετερον. Ἡε Μακιδονικῶν Β', σ. 269, 270 ἐν ὑποσημῶσι 1 καὶ εὐδαίετον ἐν Ἡμερολογίῳ τῆς Ἀνατολῆς Ἰουλιῶν Δ', 1885, σ. 1-9.

2. Καὶ Φιλόδοτος ὁ Κωνσταντῖνος ἐν τῇ ἐργασίᾳ Γεωγραφίου Παλαμά (Migne, Patrolog. τ. 151, σ. 644) λέγει· «ἀνὴρ καὶ γὰρ τις Ὀρεισιὰς μὲν τῆς πόλεως ἀποικος ὢν, ἣν Ἀδριανὸς ἐπισκευάσας ὕστερον, τὴν ἱπποκρίτων ἐξ αὐτοῦ φέρων εὐδαίετον».

3. Οὕτως ἐν τῇ αὐτῇ τὴν γραφὴν ταυτήν ἐν τῇ καὶ εἰς ἄγον Ἀγαθάκων ἐγκωμῶν (Migne, Patrolog. τ. 154, σ. 1232, 1237) ὀνομάζει τὴν Σηλυβρίαν πάλιν τοῦ Σ' ἡλυσος. Τοῦτο δὲ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως ἀποδοῦσαι καὶ Νικόλαος ὁ Λαμπροπρόν (Frang. hist. graec. III, σ. 379) καὶ Σουκιανὸς ὁ Λογιστής (p. 706) καὶ τὸ Ἀλεξάνδρινον Χρονικὸν (p. 389). Ἡε δὲ Σ' Ἀριστάρχου, Περὶ τινῶν ἀνδρότερον ἐπικρατῶν ἐν Ἑλλά. Φιλόλογ. Περίσθ. τ. 4, σ. 10 11.

4. Ματθ. 13, 8. Μάρκ. 4, 8. Λουκ. 8, 8.

απς, ἥς τὸ σθένος ἀνίστατον εἶναι φασί ποιη-
ταί, ἀλλ' ἄκων παρὰ τῶν τεκόντων γυναικί
ζευγνύται, καθάπερ Μωσῆς ὁ μέγας τὸ πα-
λαιόν, καὶ Ἰωάννης ὁ τῇ Ἀλεξάνδρῳ ὑπερτον-
τὸ καὶ Σπουριανὸς ὁ θεοσός· καὶ πολλοὺς ἀν' ἐτέρους
εὐρεῖ τις, εἰ τὰς πάλαι βιβλίας ἐλπίτως ἐθέλει

§ 4. Συμφορῶνται μὲν οὖν καὶ τὸ κόσμον ποιοῦτον ἀσπάζομεθα καὶ ἐπὶ πλείστον ποιοῦμεθα, καὶ οὕτω πᾶσαν ἀντιπαιδείαν ἀρετῶν, ὡς μὴδ' ἀμφοσθενεῖν ἔχουν ἐκείνῳ τοῦ κόσμου γυμνασίαν· ἐκωστὸς καὶ τὸ θεῖον πᾶν βίον λαμβάνει ἀμφοσθενεῖας, ὡν τὸν βίον καὶ τὴν διαίτην καὶ (κατὰ τὴν Ψαλμῶδον) ἔδωκε καὶ ἐπέθηκε, ὡς ἔδωκε παρὰ τὴν πᾶσιν τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως δικαιοσύνη κατασκευάσεται, πρῶτον ὅταν τὸν πᾶσι λερωσῶν ἐκώμωκεται. Ἔσται τῶν οὖν κατὰ βίον ἐν κόσμῳ, ἐπει καὶ ἡ σὺν ἡμῶν περὶ τὴν πᾶσιν ἐκείναις μὲν, τοῖς σπουδαιότεροις καὶ κατὰ ἐκείνας τὴν δι' ἡμᾶς ὁρίων ἱκανὸν διδόναι, καὶ ὡς τὴν οὐρανὴν ἱκανὸν

1. $\Psi^{\alpha\lambda\mu}$. 41, 4.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐστὶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ ὡς
ἐν πολλοῖς καὶ ἐκεῖ ἐν ἱεροῖς τῆς ἸΑ' ἐκ-
κλησίας, ὡς ὡς ἡμεῖς ἔκαστος ἐν τῇ
218, 330 καὶ Νικητοῦς Π' ἡμεῖς (Ἱεροσ. Ἱστορ.
XVI, σ. 513) ὁ ἱστορικός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
VIII, σ. 896 λέγει τὰ ἐξῆς: «καὶ ἐν τῇ περὶ
ῥαββίτων τῶν κατεπολιτευμένων τῶν Νά-
ζαρων ἐκείνων καὶ τῶν ὡς ἐκείνων ἐκ-
κλησίᾳ, οὗτοι περὶ τοὺς ἐπίσκοποι καὶ οὗτοι
ἐπίσκοποι, καὶ πᾶσι ἀλλοῖς ἐκείνοι ἐκείνων
ἐκκλησίᾳ. Οὗτοι ἵκοντο τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ
ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκ-
κλησίᾳ. Ἐκ τῆς γ. Φαλκὸν ἐκ Σαβῶ (Ματαίαν
ἀδελφὸν τ. Ε', σ. 159) καὶ Ἐκκλ. τῶν αὐτῶν
Ματαίαν. Βιβλ. τ. Α', σ. 207). Ἐκ τῶν ἀδελφῶν
τῶν ἀδελφῶν ἡμεῖς τοὺς καὶ ἡμεῖς Νά-
ζαροι, οἱ πρὸς τὸ θεῖον μακαριζομένοι, μέλλου-
ν νομοθετοῦν καὶ καταστάλιναι πάλιν ἐν τῇ

καὶ τὴν ταύτην σπουδὴν καὶ μελέτην ἐν εὐλα-
λείᾳ καὶ ταπεινώσει κομίδι διαχθείς, κατὰ
τοῦ καὶ διήνηεν, οἷός τις τῶν ἀρίστων καὶ ἀ-
κριβοῦν, τὴν μονότροπον οὕτως ὁδὸν, νηστείᾳ
διηλαδί καὶ χρεμυνίᾳ, ἔτι γε γυναικίτη καὶ
κακογίᾳ σώματος, ὅτι μέλιστα κεκορμένους

ὅτι διὰ τὸν πάντων καλλίστου καὶ μεγίστου
 τὸν ἀγαθὸν τεύχημα, λέγειν διὰ φιλοσοφίας
 (φιλοσοφία δὲ ἔρημὸς οὗ τῆν ἐν σπουδαίᾳ λόγων
 καὶ συλλογισμῶν καὶ αἰνυμμάτων καὶ προβλη-
 μάτων καὶ συμπερασμάτων καὶ δεινότητι λό-
 γων, τὴν Ἀριστοτέλει ἔρημὴ καὶ τὴν τοῦ Ἀρ-
 στωῆος Πλάτωνος, ἢν Πυθαγόρᾳ ὁ μέγας σφιστὰρ
 ἀταρργητικῶν ὤφειλεται, ἀλλὰ τὴν ὅπως
 φιλοσοφία· τὴν τὸ πλεοντὸν ἀπαλινεάζουσαν
 καὶ ἀναβιβάζουσαν πρὸς ὀφείλουσιν τοὺς κεκα-
 μένους αὐτῇ, τῆν τεχνικὰ μακροῦ λέγειν
 ἄρτους ἰωρτὰ καὶ ἐπὶ τοσούτου⁹ τὴν πικρὰ
 διόπαισιν γαστρίας κεκάρχτων, ὅσον πάντες
 δουλεύουσιν ταύτῃ σφειδῶν. Τὰς γὰρ μὴ πλι-
 σμένους καὶ κέρους καὶ καρυκίας τοσούτου κα-
 στέται καὶ ἑύσκηον ἐπὶ πάντες ἀπὸ τῆς
 πρῆς, τορὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος καὶ ἄλις, προσ-
 τί, καὶ τὸν βοτάνην ἢ παρεδόχως καρυκμία, καὶ
 τὸ πᾶν ὄντως, ὁ πᾶσι καὶ κρηναί ἀφ' ὧν
 ἀνδρῶσιν, ἐστὶ δὲ ὅτι καὶ οἶνος οὐκ εὐδοῖς
 καὶ ἀνθρώποις, ἀλλ' ἰλασπας τὰ καὶ ἰζῆναι· τρι-
 βῶντες δὲ περιβέβητο, καὶ τοῦτο βερνικωμέ-
 νου, καὶ πᾶν μέλος ἐρρωμένον ἀποκαρμίνων
 τὸν τοῦ σώματος ῥυτίδα ἢ γυμναστικὰ καὶ τοῦ
 μὴ πρῶτος δίδωκεν ὡς οἱ πολλοί. Οὐ γὰρ εἶπεν,
 οὐκ ἔστιν ὅστις μὴ τοσούτου ἐλαφρὸς βίον
 ἀνέβηται ἀπεργασθεῖσθαι τὸν σαρκινὸν ῥῶνα
 καὶ πάλιν, ὅσπερ οὐκ εἰς τὴν ῥυτίδα δύναιτο¹⁰
 ἢ ὅσπερ μὴ τὴν εἰλῆν ἐκτεμνομένης γαστρός, ὁ γὰρ ἐνίσταται καὶ πρῆξ καὶ βλα-
 κὴν ἐλθὼς ἐκ τῶν ῥῶντος ἐγείρει καθ' ἑαυτοῦ
 τὰς τὰς σαρκὸς ῥῶνας.

§ 5. Το ποινὴν μετὰ τὴν σφραγίδα Μακαρίων τὰ τῶν μοναχῶν ἐνδυσσάμεν· ἐν τῇ τοῦ Ἀγίου φροντιστηρίῳ, κἀκεῖσε καὶ τῇ ἐκείνης ἀφαιρέμεν, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσους ὅτι καὶ ἐκείνη περιεγένετο.

1. Ηρόδ. ἐπιστ., πρὸς Κροτωνθ. α', 1, 6.

2. Ἐν τῷ κώδ. ἐπιγοσοῦται.

3. Λάτρω; = Λάτρω. Ἰδε περὶ αὐτοῦ ἡ Σα-
κελίωνος σημειώσεις ἐν Πανδώρας ἀνθ. τ.
σ. 47-48 καὶ ἐν Ἀκολουθίᾳ τοῦ ὁσ. Χρι-
στοδοῦ τοῦ ἐκδ. Κ. Βολῆς, σ. 66, ἐν ὑπομνη-
ματι. Μία τῶν ἐν Λάτρῳ μονῶν ἐλάτοιο ἡ τῶν Καλ-
λίστρων, ἥς προέβη ὁ τῆς 13 δεκεμβρίου ἱερέας
ἀδελφός ὁνομαζόμενος Κατὰ τὴν ὑπό Νεφ-

γενέσθαι καὶ σκεῖν ἐλθοῦσιν κατὰ τοὺς ὁστέ-
τους κειρῶν, ἔτι δὲ κορυφῆς καὶ κορυφῶν καὶ
τύπος καὶ κέντρον καὶ ἐγκυρῶν τῶν ὁστέων
μὲν ἐνθῶν καὶ θαυμαστῶν μονοτρόπων, κατὰ
πάντα δ' ὁμοίους τοῖς πάλαι ἀσκήσασιν καὶ δια-
πέψασιν τῇ κατὰ Θεὸν πολιτείᾳ. Τοιοῦτος ἦν
πρὸς τὸν Θεόν, τοιοῦτος τὴν ἐγκράτειαν,
τοιοῦτος τὴν ἀσκησιν, ἔπει καὶ ἰσχυρὰ προσει-
τετέλει, τὰς πρὸς τοὺς ἀναδύσεις ποιοῦμενος,
τῇ θεῷ καὶ ἡδυσμῇ ἐκείνου ψυχῇ σπύρδρα γε
προσηκούσας, καὶ τὴν χρυσὴν τῶν ἀρετῶν ἐπι-
σημῶναι πέναντι αἰρῶν καὶ τοῖς πολλοῖς ἀ-
πλοκονῶν ἰὼ γὰρ ἔλκεν καὶ ἑκαστα κατὰ μέρος
διὰ τὸ πλεῖθος τῶν ἐκείνου καλῶν.

§ 8. Ἐπεὶ οὖν οὕτω τούτα καλῶς εἶχε, καὶ
Θεός, βουλόμενος καὶ ἐπιθυμῶν ἄνθρωπον δεῖξει
ἀφ' ὧν τὸν ἐαυτοῦ θεωρεῖται, ἐπὶ τὴν λυ-
χνίαν τίθῃσι (κατὰ τὴν αὐτοῦ φωνήν) τὸν φαι-
νὸν ἀστέρεα, ἐφ' ὃ φωτισμοὶ καὶ κατανοήσεις
πλείους καὶ μὴ καὶ ἐκείνῳ μόνον τὸν ὄντα
ἔχειν. Πανταχῇ τοῖνον τῆς φήμης διαλαμ-
πύσας, συνέρει πρὸς αὐτὸν πᾶσα σχεδὸν ἡλικία,
πλούσιον δηλαδὴ καὶ πέννιες ὠρελείας ἔνεκα,
πρὸς δὲ τοῖσιν καὶ βασιλεὺς ὁ πᾶν Ἀνθρώ-
πινον φημι Παλαιολόγῳ γηραιὸν τὸν μέγαν,
τὸν ἀρχαῖον καὶ ρομφαίαν τοῦ ὕψους αὐτοῦ βα-
σιλεὺς πλείω δὴ τινὶ τῷ μέτρῳ περνεύ-
κοντα καὶ βασιλικῆς μεγαλοπρεπείας ἀμυγ-
καὶ καὶ ἐν κεφαλῇ φάναι, τῆς εὐσεβείας τὸν
στυλὸν καὶ θερμότητα πρόμαχον καὶ εὐλο-
γῶν αὐτοκράτορα. Συνέτριχον δ' ὁμοίως ροι-
τῶντες παρ' ἐκείνου καὶ ὅσοι καὶ αἶμα προσω-
ποειμένῳ αὐτῷ γνωστὸς γὰρ ὑπῆρχε τῷ
τοιούτῳ μεγίστῳ βασιλεῖ ἐξ Ἑώας, ἔτι δὲ καὶ
πᾶσα σχεδὸν ἡ σύγκλητος, καὶ ὅσοι τῆς ἡπτο-
νός μοίρας κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν. Αὐτίκα τοῖνον
ιδόντες τὸν μέγαν καὶ τὸν αὐτοῦ θεῖον ἐκείνου
λόγων καὶ περαινέσεων ἀπολειπνότες, πᾶν
τοὶ δι' ἐκείνου καὶ θαύματος ἦγον ἐκείνου, καὶ
ὡς ἔπος εἰπεῖν, μέγιστον θησαυρὸν ὄντον καὶ
λίθους τιμίους ὡς ἀλλήλους ἐνρήκοντα μὴ φωνῇ
προσημαρτυροῦντες διωκελόμενοι. Διδασκαλίας
μεγίστας καὶ περαινέσεις πρὸς αὐτοὺς ἐποιεῖτο
δι' ὧς ἐξέπληττον ἀπαντας ἀτεχνῶς πάντα
γὰρ εἶχεν ὁ μέγας ὡς ἀληθῶς αὐτοσχεῖ τε καὶ
(ὡς εἰπεῖν) αὐτοσχέλιευτα, λέγω δὲ κράτος
συνέσειας, ἥθος εὐκοσμον, εἶδος ξένου τε καὶ
θαυμασίου καὶ οἷον ἀγγελικόν, γλώτταν ἐλευ-
θερον οὐ τὰ πολλὰ φθειρομένην καὶ ἀττικί-
ζουσαν, ἀλλ' ὁμαλῶς ἀνομιμένην καὶ ἡδύως καὶ

προσηνῶς τὴν λυσιτελοῦσαν ἡδύως ἡμέρα προ-
χέονταν καὶ τῆς ψυχῆς τῶν διδασκαλῶν
πυκνόνταν· ἔπει καὶ τοὺς ἀποκρίτους τύπους
τῆς διανοίας διήρχετο τὸ πρῶτον ἐκείθεν, ὥσπερ
ἄμα καὶ πρὸς σωτήριον ἰδὼν λίαν κατήδρευεν.

§ 9. Εἰ δὲ δεῖ κέντρον καὶ κερπύδα τῇ
Καλλιόπῃ (ἀπανταχρῶν γὰρ ἐστὶ γρεῶν τὸν
μέγαν ἐγχαμμάσθαι) καὶ Ὁμηρὸς ἱερῶν ἐν
ἰδὼν τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλεος ῥιλαῶν
ρίον αὐτῇ· θῖν, ἄλλοι· ἄλλοι συνέτριχον πρὸς
αὐτὸν καὶ τῶν τῆς γλώττης κερπῶν ἦσαν
ἐκπαλύνοντες. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐκείνους τοῖς
κρατοῦσι περὶν περισκεπῶν ὡς ἐξ ἀπόπτου
συσπῆς πάντα τὰ καὶ αὐτοῖς ἄρα, ἵνα μὴ
περιπίπτωσι ἀμαρταν ἀδικίας, καὶ πρὸς τὸ ὑπὲρ-
κον εἶναι εὐ κατὰ τὰ θεῖα θεωρηματα, πρὸ
δὲ πέντων ἀσχελεύτους τῆς τῆς πίστεως ὁρῶς
τρεῖν μηδὲν ἐπιδοχρῶμενος νόθα καὶ περιγ-
γραπτα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, κλυδωνία
καὶ καλυγία ἐπιφέροντα· πρὸς δὲ καὶ γηγῶν
καὶ ὁρακῶν προσημαλῶν καὶ πατέρας καὶ
ἀνδρῶν, τὴν δ' αὖ κρίσιν ἀνιδομένην καὶ ἀ-
νωροδύκτον διατρέψαντα πρὸς τὸν ἀποτε-
λεῖν κριτῶν τε καὶ δικαστῶν, καὶ μηδὲν
μνησθῆναι (κατὰ τὴν περὶ μῆναι) περὶ μνησθῆναι
βοῶν· καὶ γὰρ ἵστανται πρὸς αὐτοὺς καὶ ὑποκλι-
πεν τὸν ὄντα, καὶ πρὸς ἀρχαῖον εὐεργε-
σθαι κατὰ τὸν ἡμέτερον ἐν τῇς ὑπῆροις, ὡς φη-
σιν ὁ σοφιστὴς Ἀρθόμος, μηδὲ κέρματι τὰ
βρώματα ἐπιδοθεῖν. — Πλουσίους δὲ πάλιν
καὶ ἄρχοντα ἀνοίγει, τὰ σπλάγγνα φιλοφρο-
νῶς τοῖς πένσι καὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ μηδὲ
παισῶν καλῶς κλείειν τὰ σπλάγγνα, εἰ γε
βούλονται ἐκείνοις τὰ τοῦ Θεοῦ σπλάγγνα δια-
νοίγεσθαι κατ' εὐχὴν, ἵνα μὴ παρὰ τὸν προσή-
του Ἀμῶς μακτιρίζωνται ὡς οἱ τοῦ ἀπὸ τοῦ
νῦν οἱ λέγοντες φέρονται πόδε διαλεῖσθαι οὐ
μὴ καὶ ἐμπόλῃσμεν, καὶ τὰ σαββᾶτα καὶ
ἀναλόμεν θησαυροὺς¹, καὶ παρὰ τοῦ προσή-
του Μιχαίου (γρ' Ἀμῶς) πάλιν, οἷα τοῖς κα-
ταπαταῖσι λίγαντας ἐπὶ κλειῶν ἐλεγοντι-
ναι καὶ τοῖς πρώτοις τῶν μύρων θρωπομέ-
νους², καὶ παρὰ τοῦ Πέτρου³· αἰσχροῦτε λί-
γαντες οἱ κατεργαστες τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ μῆ-
σαθε ἰσότητα Θεοῦ καὶ οὐδεὶς ἔσται πένης·
οὐ γὰρ εἰς τέλος ἐκλεισθήσεται ὁ πενὴς φη-
σιν ὁ Δαυὶδ· ἔνεκεν μὲν γὰρ τῆς ταλαιπωρίας

1. Πλάτος Α, 249.

2. κέρματι ... ἐπιδοθεῖν. Ἰσακ Θωραῖος Στα-
ράνου ed. Londini, σ. 2857 d.

3. Ἀμῶς 8, 5.

4. Ἀμῶς 6, 4.

ἐπεὶ πρὸς τὸν αὐτὸν θεωρεῖται σκοπὸν τείνου-
τα, πρὸς αὐτοὺς ἐλεγεῖ τε καὶ διατίετο· οὐδὲ
γὰρ ἦν ἰδιώτης τῇ γνώσει, οὐδὲ τῇ ἐκείνων ὁ-
μιλίᾳ τὴν σὸνὴν περιμέτρει, οὐδὲ τὸ ἀττικί-
κον ἐποῦσθαι ὥλως (τίς γὰρ αὐτῷ τούτου
προτίς); ἀλλ' ἐν νοήμασι μόνον εἶχε τὸ ρητέ-
σθαι καὶ τὸ πιστεύειν· οὐδὲ γὰρ ἐξέπληθες,
οὐδ' αὐτὸ αἰσθητὸς γνώμης ἐρθέγγετο τὰ εἰ-
ρημένα, ἀλλ' εἰδὼς τὸ σῶμα καὶ τὴν γλῶσ-
σαν τῷ ὅλῳ καὶ ἰσχυροῦντι Πνεύματι, καὶ ἐλ-
λει λόγον ἐν ἑαυτῷ τοῦ σώματος, σαρκὸς
μιστὸν καὶ χρεῖστος ὄργανον γεγονώς, τῷ τε-
λειοποιῶντι προϋμένῳ Πνεύματι. Οὐδὲν πρὸς
ταῦτα Ποιῶνται καὶ ἑσπέραις ἐκείνοι, οὐδὲν
Πλάτωνος τε καὶ Ἀριστοτέλους, οὐδὲν Προδ-
τοῦ καὶ Θεουκιδίου, οὐδὲν Ἀθηναίωνος καὶ Ἀ-
ριστείδου, οὐχ Ἑρμῆς ὁ ἑσπέρης τοῦ λόγου καὶ
κερφόρας καὶ Ἑλλήνων· πάντες γὰρ ἀπεπλήγ-
χθησαν τῇ τοῦ Πνεύματος ἀρχῇ (τῷ σώματι
καὶ δυνάμει, εἰκὴ καὶ μέντοι ὡς ἀπὸ τῆς ὁ-
νοῦντες καὶ προδίδου γιγνόντων. Ὡς γὰρ οἱ
Ἀποστόλοι ἄλλως ὄντες τῶν στοικῶν φιλοσο-
φῶν ἐφάνησαν σωφρονεῖν τῇ τοῦ Πνεύματος
χάριτι, ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τούτοις πάντες σοφοὶ καὶ
ῥήτορες ὑπετάσσοντες τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τῆς
χάρτος καὶ ἰδεῖν ἐπὶ τούτῳ, ὃ καὶ τῶν Ἀ-
ποστόλων μετ' ὁμοίου τοῦ προποῦ καὶ τῆς προ-
αίρεστος (χρηθίκα γὰρ καὶ ἀτήματα, ἔτι γε
μὴν καὶ ἐσθλὰς προσίαι καὶ ἐπὶ θου παρὰ
τούς πόδας αὐτοῦ εἰς διανομήν τῶν πτωχῶν),
ἀρ' οὐχ ἰκανὴ ἡ χάρις τοῦ θαύματος εἰς κέρ-
μας ἡδύνας; Ἐγὼ γὰρ ὕψ' ἡδύνης ἐνθους ἄ-
νθρωπος γίνομαι καὶ τὸς τῆς γλῶσσης ἐκείνης
ἀπολαυσκώτα μακαρίζω τε καὶ θαυμάζω.
Τῆς ἀκοῆς οὖν ἐκείνου καὶ σῆμας παρυτάτω
περὶ ἐπὶ πλὴν διαθεσῆς, καὶ δίκην ἡλια-
κῆς ἀκτίνος τοὺς πάντας καταλαμπύσσης, ἀ-
πρὶς εἶχετο αὐτοῦ ὁ δῆμος τῶν πτωχῶν τε καὶ
τῶν πεινῶν τοῦ λαμβάνειν ἐνεκα· κοινὴ γὰρ
ἦν σφίσι αὐτοῖς ἐστία, κοινὴν τραπέζην, κοινὴν
ἡσυχασίαν καὶ μέγα φέλος. Ταῦτ' οὖν βλέ-
πων ὁ μέγας καὶ ἑνώσιον, τῷ Θεῷ τὰς χάριτας
ἐκ μέσης ψυχῆς ἀπιδίδου τῷ κινησάμενι τὰς
τούτων καρδίας πρὸς αὐτὸν ἀφελίως εὐποίας.

§ 10. Καίριος δὲ ἦν καὶ ἡν χάριν ἐπλοῦσται
τοῦ Πνεύματος εἰπεῖν βραχεία περὶ τῆς τῶν
μελλόντων προρρήσεως, ἵνα μὴ πόρρω τοῦ δέον-
τος τὸν λόγον ἐκτείνωμεν, ἐπειδὴ καὶ τῇ πνευ-
ματικῇ αἰγῇ περιλαμψθείς καὶ καταχυγασθείς
τὴν διάνοιαν, περὶ τῶν μελλόντων ὡς ἰνιστώ-
σων ἀπεριπίετο. Περὶ τὰ τῶν Θεοτελῶν ὅρια
πορευομένη ἀπὸ τῆς ὑπερμεγαλύνου καὶ εὐλείας

στάτης βασιλείας τῶν πόλεων, ἔτι περὶ τὴν
Μακεδονίαν διατρέχοντι καὶ τὰς περὶ αὐτὴν
πόλεις καὶ αἰώμας εὐ ἐγρόσας κατὰ πᾶν ὅτιον
ἀπιδόντι καὶ βοηθούσας τὰς ἀπείρους χηρὰς,
δικὰ σκοποῦ γέγονεν ἐπὶ τῶν τῷ μεγάλῳ ἐρί-
σθαι περὶ τούτων τοὺς αὐτοῦ φοιτητὰς· ἀκα-
θάρτοι καὶ Ἰησοῦς ὁ ἐμὲς πρότερον περὶ τῆς
Ἱερουσαλὴμ ὅρατε ταῦτα πάντα; οὐ μὴ κα-
ταλειφθῇ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἔσθι οὐπω, μᾶλλον δ'
οὐ μόνον τινὰ προύρια καὶ ἐρίματα καὶ πολί-
χνια παραβαλίσσας· ταιγαροῦν κυρίως καὶ
συνειδραμὲν ἄρτι ὡς ὅρα ἐξίστη. Πᾶν τῶν
μοναχῶν ποτε τὸν περιβόλον οἰκοδομοῦντων
περὶ τὴν Μάνδραν, ὁ μέγας μετὰ σπουδῆς
πλείστας ἐξεληθὼν τοῦ αὐτοῦ δώματος, καὶ
παρκαθενόμενος πρὸς αὐτοὺς, αὐτῷ ὅρατε, ἔφη,
ὦ τέκνα καὶ ἀδελφοί, τοὺς Σαῦλας ἐξω ταυ-
ταῖς τῆς πόλεως σκυλεύοντάς τε καὶ ἀτε-
κνύντάς καὶ κτείνοντάς ἀρείδωσα; Οἱ δ' ἐν-
νεοὶ ἐστώσας μετ' ἐκπληθύνους ἀπεικονίζον καὶ
οὐδ' ἀντιλέγειν ὥλως ἠδύναντο, τὸ παρὼν εἰδῶ-
ντες τοῦ προσόντος ἐκείνου προφητικοῦ χαρίσματος.
Τοῦ ἐκκεντοῦ τούτων ἐκείνου μόνου παρο-
χῆται, ἐπιβλόντες οἱ Σαῦλας, ὡς ὁ μέγας
προβλεῖν ἡλθισμένους τοὺς ἀφελήλους, πλει-
στα ἐσκέλευεν, Μυστὴν ἀντικρυς λαίαν πεποιτη-
μένοι τὰ τῶν Ῥωμαίων· οὐδένα γὰρ προγι-
γενέστωρον ἐπιστήσαντα κατὰ τῆς Ῥωμαίων
ἀρχῆς. Ὁ δὲ λόγος καὶ τοῦτο προσθεῖναι βού-
λεται. Μοναχοὶ τινες δύο τῷ ἁγίῳ προσελθόν-
τες ὁμιλίαν εἰνεκεν γρηγορίας, καὶ ὠρελθόντες
τὰ μέγιστα παρ' ἐκείνου, ἐξερχόμενοι τυχεῖν
εὐλογίας ἤτουν· ὃ δὲ θαυμάζοντες τὴν ἐπὶ
τοῖς τελευθῶσι εὐχὴν διέτρεχε· ὃ δὴ καὶ κατὰ
πόδας ἐξέβη· οὐπω γὰρ δύο παρελθούτων ἡ-
μερῶν, μετέστη τῆς περὶ τῆς ζωῆς, ἀποι-
χόμενος κατὰ τὴν τοῦ δικαίου πρόφρονιν.
Τούτου τὸ θαῦμα καὶ κατὰ τὰς βασιλείας αὐ-
λὰς ἐγεγόνει· καὶ γὰρ τῷ ἁγίῳ παραβέβηκον
καὶ τινες τῶν τῆς συγκλήτου προσπεσόντες,
τοὺς ἐκείνου ποσὶ μετ' ὅσης αἰδοῦς καὶ σεβῆ-
σματος, ἤλθον εὐλογίας τυχεῖν ἕκαστος. Ἐνός
δ' ἐξ αὐτῶν τῆς κεφαλῆς ἀφελόμενος, τὴν ἐπὶ
τοῖς τελευθῶσι πάλιν διέτρεχε· ταιγαροῦν καὶ
οὐκ εἰς μακρὸν ἐπακολουθεῖ ἐκείνῳ ἡ τῆς ζωῆς
τελευτῇ· βραχεία γὰρ παρελθὼν ἡμέρα καὶ
θνήσκων ἐπικαλεῖται τῷ ἀνθρώπῳ. Ἀλλὰ καὶ
ἕτερον ὁ λόγος ἐκείνου βούλεται θαῦμα, καὶ
οὐκ ἀνέγεται σωπῇ παρελθεῖν. Ποτέ τις τῶν
ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ συνέλθων προσῆλθε
θαυμαστῷ Μακαρίῳ μεγίστῳ ἐν τῇ κεφαλῇ
φέρων τὰς ἀληθινὰς καὶ ὑπ' αὐτῶν ἰσχυρῶς

МЕЧНИКОВА

26/09/25

4. Ἐν τῇ κώδιξι ἀπὸ τῶν οὐτῶ καὶ κατωτέρω.

4. Ἐν τῇ κώδιξι ἀπὸ τῶν οὐτῶ καὶ κατωτέρω.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. Мечникова

Παρορματὰ τινὰ μετὰ ἑτέρων τραγῳμάτων παρατερουμένων ἐν τῷ ἡγουμένῳ τεύχει, σημειωθήσονται ἐν τῷ τῆς Μακρογοργαστείου Βιβλιοθήκης. — Σελ. 50, στίχ. 1, ἀριθ. 35, γρμ. 29, ἀναγνωστῶν ἴσως Σιν κ γ ε ρ ῖ μ. — Σελ. 51, στίχ. 2, γρμ. 29, γράφει «οὐ ἢ ἀρχῇ» κτλ. — Σελ. 59, στίχ. 1, γρμ. 5, γράφει Π ᾠ σ α. — Σελ. 61, στίχ. 1, ἀριθ. 53, γράφει ΠΑΝΘΕΡΙΚΟΝ. — Σελ. 62, στίχ. 1, Ἦ ἐν τῷ 65 τεύχει ὑπογραφή τοῦ Ἀρσαῆος σχετικῶς πινυται ἐν ἰδίῳ πίνακι. — Ἐ λ λ η ν. Ἀ ν κ δ ὁ τ ω ν σελ. 38, στίχ. 2. Τὸ γραμικὸν χωρίον «ἐγκωμιαζομένου δικαίου» κτλ. εἰληπται ἐκ τῶν Παρευν. 29, 2. Ἔτεροι δὲ παροραθεῖσαι γραμικὰ ῥήσεις κα-α-χωρισθόνται ἐν ἰδιαίτερῳ πίνακι περιληφθησάντων εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου. — Σελ. 49, στίχ. 1, γρμ. 29. Ἐν τῷ κώδεϊ ἀναγινώσκειται π ε ρ ι π ο η μ ῖ ν ο υ διερῶθη δὲ εἰς π ο π ο ι η μ ῖ ν ο ν κατὰ τὴν ἐν σελ. 53 (στίχ. 2, γρμ. 26) χρῆσιν τῆς παρορμίας παρὰ τοῦ αὐτοῦ φιλοθέου.

$$\begin{array}{r}
 110 \\
 27 \\
 \hline
 280 \\
 80 \\
 \hline
 1080
 \end{array}$$

Τυπώται ἐντὶ φράγγων Β.

55563.6